

Evangeliskt - kristileg
Messu - saungs -
og
Sálma - Bók,

ad konúnglegri tilhlutun
samanteckin
til almennilegrar brúkunar í
Kirkjum og Heima - húsum.

VI. Utgáfa.

Selst óinnbundin á Prentpappír á 1 rbd. reidu Silfurs.

Videyar Klaustri, 1833.
Prentud á Forlag Drs. M. Stephensens.
af Bókþryckjara Helga Helgasyni.

Til Adgætslu
vid
Messu-gjørd.

Eptir þad samþrúngt er til Messu, ega Prestarnir ad láta í kór-dyrum lesa á øllum Messu-døgu'n þessa bæn og Fadir vor á eptir.

Drottinn! eg er innkominn í þetta þitt heilaga hús, ad heyra hvad þú, Gud Fadir, minn Skapari! þú, Drottinn Jesú, minn Frelsari! þú, verdugi heilagi Andi, minn Huggari! í þínu ordi vilt vid mig tala. Drottinn! opna þú svo med þínum heilaga Anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad eg kunni af prédikuninni læra, ad bera ángur fyrir mínar syndir, í lífi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig í dygdugu líferni og framferdi. Þad heyri og bænheyri Gud, fyrir Jesúm Krist, Amen! Fadir vor, etc.

Strax ad því búnu byriar saungurinn, og framheldst tvo fyrstu Sálmana út. Þegar þeir eru útsúngnir, snýr Presturinn sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Presturinn snýr sér aptur að Altarinu og tónar:

Látum oss biðja:

og síðan þá Collectu, sem deginum heyrir, eptir Handbókinni. Forsaungvarinn og fólkið ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram að fólkinu og tónar: Pistilinn skrifaði Postulinn (sá sem Handbókin sýnir). En sé Lectían annarstaðar að finna, enn í Pistlum Postulanna, hagar Presturinn sér þar eptir og segir: Þessi heilaga Lectía stendur skrifuð í N. N. Spádómsbók, (eða) Postulanna Gjörníngum, (eða) Opinb. bókinni), eða eptir sem vel hlýðir þessu að umbreyta; tónar hann svo Pistilinn skírt og seint.

Eptir Pistilinn skal sýngja þann Sálm, sem Presturinn hefir þar til valið í bókinni, en að honum búnum snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé með Yður!

Forsaungvarinn og fólkið ansar:

Og með Þínum anda!

Presturinn tónar svo:

Eptirfylgjandi heilagt Guðspjall skrifaði Guðspjallamaðurinn N. N.

Forsaungvarinn og fólkið ansar:

Guði sé lof og dýrð fyrir sinn gleðilegann boðskap!

Síðan tónar Presturinn Guðspjallið seint og greinilega til enda. Að því búnu er súnginn sá Sálmur, sem Presturinn hefir valið til og fundið að hlýða uppá sitt ræðu efni; við hans lok stígur Prestur í stól og heldur þar sína ræðu. Á hátíðum er súngið það vers, eða sá Sálmur, áður enn Guðspjall er lesið í prédikunar-stól, sem Presturinn hefir hér til valið samqvæmt efni hans og tímunum, en ella ekkért. Eptir prédikun sýngist það

vers, eda sá Sálmur, er Présturinn hefir þar til ætlad; en egi børn ad skíra, eda konfirmera, eda opinber aflausn ad framfara, byrja þá strax, sem Prestur stígur úr stól, þeir Sálmar eda þau vers, sem sérhverju af þessu hlýda, eptir þessari Messusaungs-bók og Presisins fyrirmælum, og aflýkur hann þar eptir sérhverju af þessu. Séu nockrir til Altaris þann dag, er súngid versid No. 212, sídan snýr Presturinn sér fram og les eptirfylgjandi áminníngu til þeirra, er gánga til Altaris:

Sakir þess, mínir kjærustu Krists vinir! ad þér réttilega og maklega mættud medtaka þad háleita Sakrament Qvöldmáltídar vors Drottins, þá ber Ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad Þér skulud trúa og gjøra; því þessum ordum, sem Kristur sagdi: þad er minn líkami, sem fyrir Ydur verdur gefinn, og þad er mitt blód, sem fyrir Ydur úthellist, til fyrirgefníngar syndanna, skulud þér fullkomlega trúa, ad svo í sannleika er; því Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur hjá, med sínum líkama og blódi í Sakramentinu, eptir ordanna hljódun. Þarnæst skulud Þér og svo trúa Krists ordum, til syndanna fyrirgefníngar, þad: ad Jesús Kristur

skenkti ydur sinn líkama og blód, til innsiglis og stadfestíngar uppá allra ydar synda fyrirgefníngu. Ad sídustu skulud þér fyllilega gjøra Krists skipun, þar hann svo býdur ydur, segjandi: medtakid og etid! sømuleidis: dreckid hér af allir! og: gjørid þad í mína minníngu! því hann hefir gefid oss sinn líkama og blód ad eta og drecka til fyrirgefníngar syndanna, og þar med ad minnast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar þér svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud þér réttprófadir og reyndir, sem Postulinn Páll segir, og megid svo makléga eta Krists líkama og drecka hans blód, til fyrirgefníngar syndanna. Þar til gefi ydur Gud himneskur Fadir síns heilaga Anda nád, fyrir þann sama Jesúm Krist vorn Herra; og þar um viljum vér allir Gud bidja af hjarta og segja:

Þegar sú áminníng er útlesin, snýr Presturinn sér ad Altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja:

Faðir vor! þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni. Gef oss í dag vort daglegt brauð. Og fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgefum vorum skuldunautum. Og eigi leið þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá íllu.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar; Amen!

Svo tekur Presturinn Pátínuna með brauðinu sér í hönd, á meðan hann tónar eptirfylgjandi, Innsetníngar-orð:

Vor Herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann brauðið, gjörði þakkir og braut það og gaf sínum Lærisveinum og sagði: takið og etið! það er minn líkami, sem fyrir yður verður gefinn. Gjörið það í mína minníngu.

Því næst tekur Presturinn Kaleikinn sér í hönd, og tónar hin Testamentis ordin, segjandi:

Sömuleidis eptir qvøldmáltídina, tók hann kaleikinn, gjørdi þackir, gaf þeim hann og sagdi: dreckid allir hér af! þad er kaleikur ens nýa Testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthellist, til fyrirgefníngar syndanna. Gjørid þetta, svo opt, sem þér þad dreckid, í mína minníngu.

Séu fleiri til altaris í einu, enn ad kaleikurinn á-skenktur endist þeim, leggur hann höndina, á medan hann þetta tónar, til skipta á kaleikinn og á þær vín-fløskur, sem á Altarinu standa, ellegar les sömu ord lágt upp aptur í hvert sinn braud eda vín þrýtur á pátínu eda kaleik, med sömu adferd.

Á medan Presturinn þar eptir útdeilir, segir hann vid sérhvern, sem Sakramentid medtekur: **Þetta er Jesú sannur líkami; þetta er Jesú sannarlegt blód.** Um Utdeilínguna sýngur Forsaungvarinn og fólkid þá Altaris-gaungu Sálma, sem Presturinn hefir fyrilagt, þó ecki lengra af þeim, enn versid, sem á-stendur, þegar útdeilíngin er búin. Þar eptir sýngist versid No. 218; ad því endudu snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Því næst snýr hann sér að Altarinu og tónar eptirfylgjandi bæn;

Látum oss biðja!

Vér þökkum þér, Drottinn, almáttugi og eilífi Guð! að þú með þessari heilsusamlegri gjöf hefir oss alla nært; vér biðjum þína miskunsemi: að þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gagns og góða, og til vorrar sannrar trúarstyrkíngar á þér, og til brennanda kjærleika og elsku á medal vor innbyrðis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta Sonar, Jesú Krísts, vors Drottins og Herra.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þegar enginn er til Altaris, tónar Presturinn í stað þeirrar bænar, eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja!

O Herra Guð, himneski Faðir! vér þökkum þér fyrir þenna þinn föðurlega velgjörníng, að þú af þinni miklu náð og miskunsemi, hefir gefið oss þitt heilaga og sáluhjálplega orð, með hver-

ju þú einninn hér hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vér biðjum þig auðmjúklega: gef oss þinn heilaga Anda, að vér með þakklátu hjarta mættum taka við því, og hegða oss þar eptir, og ætíð og ýðuglega fara varandi í kristilegri trú og kjærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir verða, fyrir þinn elskulegann Son, Jesúm Krist vorn Drottinn, sem með þér lifir og ríkir í einingu heilags Anda, sannur Guð, frá eilífð til eilífðar.
Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

En um alla Lánga-føstu, skal í þessarar bænar stað, á Sunnu- og Bæna-døgum tóna þessa bæn:

Látum oss biðja:

Vér þøckum þér, Guð Faðir! að þú hefir gefið oss þinn eingetinn Son Jesúm Krist, uppá það, að allir þeir, sem á hann trúa, ecki fyrifarist, heldur hafi eilíft líf. Vér þøckum þér, Jesú Kristi! að þú hefir borið vorar syndir á þínum líkhama, og með þinni pínu afmáð vorar

yfirtrodslur. Vér þøckum þér, þú verdugi heilagi Andi! ad þú hefir gefid oss þá trú í vor hjørtu, ad vér eckért vitum annad til sáluhjálpar, enn þann krossfesta Jesúm Krist. Gef oss, ó Gud! þína nád, ad vér fullkomlega trúum, ad allar vorar Syndir séu, fyrir Jesú pínu og dauda krapt, oss fyrirgefnar. Upplýs oss med þínum heilaga Anda, ad vér, fyrir Jesú dauda daglega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjørtum, þángad til vér sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa bidjum vér þig allir í nafni Jesú Krists, vors Herra.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Prestinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Sídan blessar hann yfir Fólkid og tónar:

Drottinn blessi Þig, og vardveiti Þig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir Þig, og sé Þér nádugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir Þig, og gefi Þér frid!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þegar Konfirmerad er, tónar Presturinn ecki Þessi blessunar-ord, fyrr enn Konfirmatiónin er búin.

Sídan er sá Utgaungu Sálmur súnginn, sem Presturinn hefir valid, hlýdandi uppá rædu efni hans. A undan Katekisatión er súngid No. 312, eda 313, og eptir Katekisatión No. 130, eda 314. Endast svo Embættisgjørdin med eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kór-dyrum, og Fadir vor:

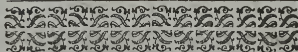
Drottinn! eg Þacka Þér af øllu mínu hjarta, ad Þú hefir nú kénnt mér, hvad Þú vilt ad eg skuli gjøra. Hjálpa mér nú, minn Gud! med Þínum heilaga Anda, fyrir sakir Jesú Krists, ad eg megi vardveita Þitt ord í hreinu hjarta, Þar af styrkjast í trúnni, í gudrækilegu framferdi betrast, og mig Þar vid í lífi og dauda hugga, Amen! Fadir vor, etc.

Innihald Sálmanna.

I. Lofgjørdar- og Packlætis- Sálmar.

II. Bænar Sálmar.

I. Lofgjørdar og Packlætis Sálmar.

1. Guds Vera og Eginlegleikar.

No. 1.

Lagid: Vér trúum allir á einn Gud, Skapara.

Vér trúum allir á einn Gud; er hans verk himin og jørdin; ástrikur Fadir er vor Gud; ætt hans manneskjan er ordin. Hann vill oss vort uppheldi veita, vel ad sál' og lífi gæta; ei lætur ólucku rata, engum voda megum því mæta. A hann vér setjum von og traust, því vís hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vér trúum og á Jesúm Krist, eingetinn Guds Son vorn Herra; á heims Frelsarann Herrann Krist, hvers dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn

hann er, hafinn, hardt á kroſs=trje, dauð=ur, grafinn. En hann ríkir æ lifandi, upp hjá Drottins hægri hendi; þadan med krapti kémur hann; kémur ad dæma jardríkid og sérhvørn mann.

3. Vér trúum á Anda heilagann, af Fødur og Syni sendann. Oſs frædir, styrkir, huggar hann, helga bæn til Guds fær kénnda. Kriſts um heiminn kénníng breidir, kjært til apturhvarfs meñ leidir; eiñiñ trúna eblir rétta, og von betra lífs eñ þetta, hvar odlaſt múnum fognud, frid, og fullsælu þá, er um eilífd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Þér, mikli Gud! sé meſti pris, vor mildi Gud! vér þøckum þér; hvørr er svo sem þú hár og vís? hvørr svo sem þú frá eilífd er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, hátt þér Serafim róma dýrd; útvaldra líka sálna safn, samhljódar þinni engla hird.

3. Heilagur ertú, Herra klár! heilög=uſt Vera sí-lofud, heilagur Gud um eilíf ár allsherjar Drottinn og vor Gud.

4. Lof þitt frá hærstum himna kór, hljómar um alla víða jörd, Spámanna hópur hefir stór, heidrad þitt nafn med þackarajörd.

5. Postular hafa prísad þad, og písl-arvotta mergdin flest, á daudastundu dáðust ad, dásemdar verkum þínum best.

6. Þig, heilög kristnin, Herra Gud! heidra um tíd og eilífd má, þig, Fadir! sem ert sannr Gud, Son er í dýrd þér lifir hjá.

7. Og gódann helgann Anda þinn, oss sem vid rétta heldur trú; heidri þig jörd og himininn, hljómi lofgjörd um eilífd sú.

8. O Jesú Guds son eingetinn! er lær-dóm sannann kéndir oss, ljósid og fridinn leiddir inn, og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, vid Drottins hægri situr hønd, aptur munt skodast af oss þú, øll þegar dæm-ir jardar lønd.

10. Hjálp' oss, hjálp' oss, vor hugg-un vert, hefir þú sjálfur keypt oss dýrt, med ordi sannleiks æ þú sért, óbrigd-ult ljós, er fál' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál í senn, sídar arf himna lát oss fá, krýn blessun alla kristna menn, og kynid sérhvert jördu á.

12. Svo fridinn, réttinn, sannleik, trú, sérhvør vel geymi heimsins þjod, allir þér þjóni æ og nú, eindrægni haldi skynsemd góð.

13. O! mikli Gud! vér þøckum þér, þér, mildi Gud! vér syngjum pris, hvørr svo sem þú ad hátign er? hvørr er, sem þú, í øllu vís?

14. Til þín, til þín, vort traust er allt, um tíma og eilífd svo sem nú, heyr þú vorn saung, bænheyr ávalt, huga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Med sínu lagi.

Heidur sé Gudi himnum á, og hærst lof fyrir nád sína, allt vel tilbjó hans vitskan há, verkin dásamleg skína; syndugri jord frid senda vann, sitt hlýdid fólk æ lætur hann, sína miskun sjá og reyna.

2. Vér lofum, dýrkum og þøckum þér, þig tilbidjum alleina; vald þitt, Gud Fadir! eilíft er, aldrei kann þad ad rjena; svo er þín makt ómælileg, algjørt er allt hvad þér er í hug, vel er þeim í trú þér þéna!

3. O Jesú, Guds eingetinn Son, athvarf og líknin manna! þú bættir allt vort

andar tjón, eymd vora virdtist kanna. Lausnari! er daudann leidst á kross, likn-samur sért þú øllum oss, leid oss veg til lífsins sanna.

4. Heilagi Andi, hjálpin trú, hugg-arinn allra besti! frá heimsins svikum forda þú, fólki, sem Jesús leysti, med sár-um dauda' og dapri pín. Drottinn! vard-veit þú kristni þín', sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagid: Upp, upp statt í nafni Jesú.

Um Gud eg sýng, því sýng eg frór, sá er vor mikli Gud, og Herra hár; hans heiti' er Drottinn, hans verk stór, himna gjørvallra' um vídd, hans veldi gár; Al-valdur vill, verøld hvør fær sinn stad, til verdur full, med fjørí, sem hann qvad.

2. Hann býdur, aptur hverfa þá, himn-ar vid bending' hans, sitt eckért í; ljós er hans skrúdi; skírt kann sjá, sképnuna', hid besta veit, ad velja því; Gud stjórna réd, stóls hans er hátign bygd, roksamri med, réttvísi' og sannleiks trygd.

3. Fullríkur einn auds gnóttum af, ó-þverranlegum, Gud, án upphafs einn;

Gud um eilífdir, grunnlauſt haf, gæda, farſældar, lífs, án enda, hreinn. Alvaldi Gud, alheims! hvørr finſt þér jafn? hvørr líkiſt vid, dýrd þína' og dáſamt nafn!

4. Um himna, fold og haf hvad er, og hefir verid, allt, Gud! þeckir þú; Gud! þinna vísdóms verka her, frá eilífd augljós var, þér æ og nú, mér ertú nær, mig vefur umſjá þín, þú verkad fær, hvíld ad óhult ſé mín.

5. Guds forſjá ſtýrir furdaulig, því hvad fyrr edur ſíd, eg framqvæmt fæ; hann reynir, þeckir þig og mig, hvort ſitur eda gár, nær er hann æ; hvort ytſt hafs á, eda ſkaut himins ſlýr, hans er þér hjá, hvervetna kraptur nýr.

6. Hañ vóg allt út med víſſum ſkamt', er vildi' hann ſkipta mér, og ſkrádi þar, á ſína bók, hve fengi eg framt, fjørs notíd, þá eg enn nú eckért var; eckért er mitt, alls eckért, Drottinn minn! allt er þad þitt í og hjá mér, ſem finn.

7. Jafnan ſkal nafns þíns, Drottinn! dýrd, dáſemda þinna hrós, í munni mín! hvørr má þín undur út fá ſkírd, ordu og ſegurd þá, þeim ſkjært á ſkín; í vídum geym, allt ſem til verda létſt, hróſar um heim, høfunds almætti meſt.

8. Spegill er þinnar speki skiært, hvørt minnsta hálmsstrá eitt; þú lopt og lá! þér hædir, dalir, grund, sem græ! Guds hróss þér leikid ljód, lífleg og há; þín nádar-lind, landid æ vøkvar ný, fædir mannkind, fridsemd og heillum í.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag, nágvæmri byggjum vér, af þinni hønd; skyld' ei sú hugsan hjartalag, Herra! fridstilla mitt, vid efnin vønd; þín hønd ad míns, heill, Gud! er lífs og hlíf, fyrst vilja' án þíns, ferst einkis titlíngs líf.

10. Ef Gud mitt athvarf er og skjól, ef Gud Frelsari' og hlíf, vill vera minn; lífs þó umbiltist hradfært hjól, hvørki' um jørd birdi' eg par, né himininn; umhælist þá, í trausti hans vid hel, ein hans forsjá, allt gjørir til mín vel.

No. 5.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist.

Eg þá stjarna útbreiddann her, augum sje fyrir mínum, upplyptir þánkinn allur sér, ó Gud! ad hástól þínum; þín eilíf maktin aldrei þreytt, allt þetta stóra gat tilreidt, og nær þér þóknast einninn greidt, þitt ordid eitt, getur af engu líf framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi Drottinn minn! Drottinn lífinu yfir! á þig treysti eg æ hvört sinn, allt blessar þú, sem lifir, frá augnabliki fyrsta hér, ad fékk eg líf til gæfu mér, hvör stundin mín kefs minníng ber, ad merkt hún er, nýum velgjørdum, Gud! af þér.

3. Líka sýna mér løndin, sjór, og lopts-ins hvelfíng vída, ad þinn máttur er yfr-id stór, engu þarf eg ad qvída; því ald-rei mér sú þraut fær bægt, þín bendíng sem ei geti lægt, og ef vild þinni þad er þægt, þér veitir hægt, sumar skapa úr vetri vægt.

4. Hvør þjáníng, sem mig hittir þá, Herra! eg til þín leita; því vill og megn-ar hønd þín há, hjálp og frelsi mér veita; hvad þú ei byggir hrapa fer, hvad þú bless-ar er stødugt hér; æ! gef því blessun mildur mér, þín makt ei þver, þitt vald á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allt skédur, Gud! sem einn þú vilt, allt verdur þér ad hlýda; veru engrar svo vald er gyldt, ad vinnist gegn þér strída;

sem fisi feykir burt, fellir, sem laufblad burt, dára fíbldjárfa, er dirfast |mótrísa þér, stjórn þína' ei þeckjast blída.

2. Voldugir! gefid Gudi dýrd, gætid þess hann er nærri; vituid þér, menn! Guds makt á jørd, mañlegri tign er hærri; hañ dapurt hressir þel, heyrir qvein allra vel. Eg reidi' í øllu mig, ó Drottinn Gud! á þig, aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvad mér gagnar gløggt þú sier, gefur nægt þeim er snaudur; svik né ofbeldi' ei bløskra mér, bíd eg í von ótraudur; mikli, máttugi Gud! mig þú frelsar úr naud; eg þínu skauti í, óhultur jafnan bý; þér sé lof, þøck og heidur!

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Fylsiu' engin fyrir þér, mig fela mega, ó Gud! sem allar sier, upp fyrr enn stíga, hugsanir hér, hjartans íllar og gódar; eymdirnar ásamt sier, opt sem þúngbærar mér, aumum ofbjóda.

2. Øll veit alvitska þín, ørmæddra vinur! andvorp þeim øndin mín, upp til þín stynur; sannfær mig, Gud! synd mig svo aldrei blecki, ad hugsun, ordid

hvert, athofn og girndir bert, þú allar þeckir.

3. Fyrst girndir, gjørdir, mál, og gjørvallt þeckir, skal mína syndin sál, svívirda ecki; en med varúd, æ betri og lastvarari, fraumgeng eg fyrir þér, Fadir! sem til mín sjer, í fridi ad fari.

4. Ef bregdast allir mér, og vid mér stugga, ad þú mig sjálfur sjer, samt skal vel hugga, og nær mannlegt, mig heyrir eckért eyra, þú kannt, víst veit eg þad, og vilt mér gæta ad, raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Sál! dupti klædd, ei sómir þér, sveyma um straum lastanna; Dómariñ, sem í upphæd er, allar sjer gjørdir manna, øll augum hans, eru hjartans, opin fylsnt hvørt sinni; ønd saurug má, ei búa hjá, alskjæru hátigninni.

2. Drottins alskygnu augum frá, enginn kann fylsnis leita, vinds og eldínga vængjum á, þó vildi flótta þreyta; ecki neinn þann, umflýa kann, engill Skaparann mæta, sem tilbjó heim, og í þeim geym, ad øllu vel nam gæta.

3. Farir þú lengst, sem felur sýn, fjær enn himin-ljós skarta, og þó bólfesta yrdi þín, undirdjúps mirkrid svarta, ei stadur sá, þú fludir frá, fjær enn hinn, sem þú nádir, Guds hátign er, sem gætin sjer, gjorla hvar finnast bádir.

4. Eilífi Gud! þig enginn hér, umflýr glæpugur madur; munn þad ørvænting auka mér, eg svo deyi glatadur? ó nei! þín nád, ædra gaf rád, ørugg svo trúin standi; fyrir þinn Son, í fullri von, fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, nandstaddur vesæll madur, eg finn og játa afbrot mín, er fyri þér skélkadur; heims biltíngar, mig hræda'ei var, hjá þér ef blídu mæti; en hirtir þú, allt fellur nú, í grunn mannsins dramblæti.

6. Fyrr, enn uppkomu fjøll á jørd, og flodu lækir dala, ádur eñ ljósin urdu gjørd, og mønnum gafst ad tala, fyrr enn andar, sætt súngu þar, sem þeim var fenginn stadur, Gud sá þad þú, þar sem ert nú, þenkir og talar, madur!

7. Uppi býr Gud med engla her, er þó hjá þrælum synda, dýrd heima undir eins hann sjer, og skuggann smáqvikinda, sem

sólu hann, sjá stærstu kann, svo litur dupt-
id valla, minnst eins hvad er, þess afdrif
sjer, eins og heimsins gjorvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesæll vin!
vef þig ei bøndum syndar; aflegg hræsn-
innar yfirskin, augu manuleg sem blind-
ar, meina ei ad, þann megir stad, hvar
mátt einn heita, finna, eilift í þér, ætíd
þú ber, athafna vitni þinna.

9. Endíng tímanna er oss nær, adsted-
jar daudans nóttin, eckért hæli lífs frek-
jan fær, flóttann þó reki óttinn; aumur
er sá, ei fyrr' enn þá, audmjúkur vildi
sanna: Guds augad er, sem gjørla sjer,
gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allstadar vidverandi Gud! vér þig í øllu
sjáum; á hátign þína' í hverjum stad,
hvorsum í stóru'og smáu; eins lífi'og ønd' í
hag, øllu stjórnar hvørn dag; Gud! þinn
í gledi'og neyd, Gud! þinn í lífi' og deyd,
krapt med oss fundid fáum.

2. O dásom heill! ad ert oss hjá, ædri
enn hugsast kynni; ad blídt og stridt, ást-
gjafir frá, allt eru speki þinni; þú vora vel-

ferd' vilt, vegsama þig er skyldt; gleggt munum sídar sjá, senn nád og speki há, var stjörn þín sérhvert sinni.

3. Gef ad eg lastvar vandi vel, verk mín og hegdun ætíd; því hjartans líka hulid þel, Herra! þú vel adgjætir, sú hugsan hjálpi mér, ad hlýda þér, sem ber; hér svo mér hegda þá, hugrór ad birtast má, fyrir þér þá eg mætti.

No. 10.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

Gud! í øllu, sem eg lít ské, med undrun þína speki' eg sje; hønd þín ádur enn heim tilbjó, hann sástu víst frá eilífd þó; þín vitska gløggt hvørn þánka sá, þann feril allt skal gánga á, afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt vottar þad, ad þér ber prís, þú, sem ert furdanlega vís! alheimur fagur undra stór, allt hrópar: vitur Gud er vor! hvørt strá og høfud-hár, øgn hver, ef hugleidd er, af øllu ber, veraldar ment, sem vinna fer.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, um Herrans speki, gædsku, mátt; eg skal því, Fadir! uppá þig, øruggur jafnan

reida mig; einn þú hid besta ávallt sjer, afskamtar best, sem líkár þér, hverjum þad veitstú hentast er.

4. Drottinn! lát speki þína þá, þrótt og huggun mér ætíd ljá; hérvistar þá um hættann veg, hvorki uppgefst né møgla eg; hvad ætti ské edur ecki um sinn, ei megnar skynja hugur minn; verdi því, Fadir! vilji þinn!

No. 11.

Med sínu lagi.

Lofid Gud! lofid hann hvørr, sem kann! gjorvøll þjód, já, gjarnan heidrid hañ! allir menn um allann heim, ætíd hann prísi, dýrd allsherjar Drottni þeim, dag hvørn auglýsi, af því hans, ædst miskunsemi, kyni manns, kuñ er í heimi, ei vors lands, innbúum gleymir, fost og traust í ást á oss. Allt hvad hræra anda kann, æ hann vegsami! allt hvad bærist heidri hann, og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Gud! mikill ert, þig engla her, ótølulegur prísar, vegsemd og dýrd æ votta

þér, veldinn guddóms lýsa. Þú, sem býr ofar hærstu hæd, himna, sja! þess ber vottinn, vorsins inndæli', og skruggan skjæd, skjært sólskin, dymma, nóttin: ad mikill ertú, Drottinn!

2. Eins gódur ert, gafst englum líf, og oss, sem dupti klæddir, þinn berum svip og þína hlíf, þockum, allt hagsæld gjæddir. Vor, sumar, haustid sýna lýd, sanna nád, þeim og medur, veturinn, frosttu furdu stríd, felli-bylja stormvedur, allt lof Guds kjærleik qvedur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn, þjódirnar náir kalla, og hristist jardar-hnottúrinn, háreistar borgir falla, þitt veldi eg sje, skélf, þeigi þá; þú lýsir fridnum blída, og sképnan gledst, því elsku sá, sem allt má skapad hlýda, dupti hjer Drottinn lýda.

4. Hjartann ogra ógn hvør þá, ístodulitla skyldi, óbrigdula fyrst er ad sjá, umhverfis þína mildi; ef jardar-hnott umspeña fer, eldur med vatna flódi, mín von, mitt traust skal þó á þér, svo þrautin ljúft ofbjódi, Gud miskunsami' og gódi!

5. Daudinn ei bloskrar davur mér, né dymmir grafar skuggar; þín gædska, sem mitt athvarf er, í allri neyd mig huggar;

øruggann mig ad eilífd ber, þá ad vill daudinn fara, øruggur sje hann, øruggt fer, á fundinn míns Dómara, míns Guds og míns elskara.

No. 13.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Gódur er Gud, í allri átt, af gædsku verk hans ljóma; allt gledst, sem hefir andar drátt, ást hans og vernd samrómar, af ást því skapa allt hann réd, ást gledur hann og blessar med; prís Guds ástar æ skal hljóma.

2. Gud! þú baudst, jordin gróa réd, grænt í skrúd engid klædir; jørd vora fylltir frjófgun med féckst oss vit hennar gædi, oss ad hagnýta, heilsu, frid, og hagsæld gafst oss, þína vid, ást og nád vort kannast qvædi.

3. Fødurlega lífs framá skeid, frá æsku þú oss leidir, heyrir vort qvein í hverskyns neyd, henni med nád úrgreidir; ad Gud vor einskjær ástin er, eins í mótgángi fundum vér, reynsla sú best raununum eydir.

4. Þú gafst oss krapt' ad gætum hér, gengid fram lífs á vegi; opt þó rosudum

veikir vér, vor Gud burthratt oss eigi, af vegi skeikud vor samt spor, vel áfram greiddi Fadir vor, med ást fær oss ad sér dregid.

5. Unn oss svo leidast, Fadir! sá, fødur-hønd vidur bína; þínum ei víkja fót-stig frá, fúsa þér hlýdni sýna; því þess fagnandi fáum gád, Fødur vors bod eru' einskjær nád; oss lát þessu aldrei týna!

6. J ró vor skundar æfi-stund, oss, Drottinn! vegferd greidir; úr grøfum værann eptir blund, alla til þín heimleid-ir; þá í føgnudi' og fridi vér, Fadir! um eilífd sýngjum þér, lof, ástkjæri! æru og heidur.

No. 14.

Lagid: Gled þig Guds Sonar brúd!

Hér himnar! hefjid dýrd, ad hún sé Drottni skírd, lofid hann í upphæd-um, hrósid hans makt og gædum! her hans og englar allir, æ losi hañ gjørvallir!

2. Seig þú lof sólin kjær, og sérhvør stjarnan skjær, loptid skal lof Guds frama, líka túnglid hid sama, hvad, sem er yfir og undir, allar losi hann stundir!

3. Veglegast vatna safn, vídfrægi Drottins nafn, forkunnar fagur-smídur,

fullgjørt er hvad hann býdur, hans uld-urskipun halda, heimar um aldir alda!

4. Hann lofi haudrid frídt, og hafsins djúpid vídt, eldur, hagl, údi, skrugga, ofvidri, regn, snjór, mugga, hvad eitt Gud heldri, prísi, hátign vors Drottins lýsi!

5. Hálsar og háu fjøll, heidri þig, Drottinn! øll, dalir, grasbúnar grundir, gjaldid prís allar stundir, fuglar, dýr, qvikfénadur, fjøldinn, sem skrídur gladur.

6. Allt fólk um allann heim, æ sýngi Gudi þeim, lofgjørd, sem líf, heill greidir, líkn veitir, meinum eydir, føgnud, ljós, farsæld gefur, vid fødur-hønd leidt oss hefir.

7. Allt hvad er skapad skal, med skírt lofgjørdar tal, hans nafni heidur greida, Herrans lof vídt útbreida, allt yfir himna alla og jørdina gjørvalla.

8. Lofi Gud allt hvad er, og hvad sem var og skér! hann allar heidri þjódir, hans fyrir Son vorn bródur, Jesúm, dýrd sé honum samen, sýng lof Guds kristni! Amen!

No. 15.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Vor Gud er einskjær ást og nád, æ hverrar sképnu best sær gád, og eblir heill

í heimi, hann blessar hvørn dag állt hvad er, oss, sínum børnum, nád hann tjer, og sképnu engri gleymir.

2. Fadir! oss skópst til farsældar, flýtur af þinnar miskunar lind, allt gott allt bjargrædi; sadníng' hvørri og svaladrýck, er sjór og jørd oss borid féck, ørlát þín gædska' oss gædir.

3. Í nád þú minnist ætíd vor, af þér stjórnast vor luckukjør, hvørt sæld eda sorg oss greidir; þú ert hjá oss í allri neyd, oss, gódi Gud! í vorum deyd, fødurhønd þín framleidir.

4. Eins og Fadir áminnir þú, ódygd ad hata' en geyma trú, er dygd laun eilíf geldur; en þó vér brjótum bodord þín, borgunarmannsins vitum pín, ó Gud! ad vægd oss veldur.

5. Já, þú ert einskjær ást og nád, eblir vort sanna hjálpar rád, øll skal því eilífd lýsa; hér byrjum vér med barna róm, í borg þinni med engla hljóm, ást þína æ skal prísa!

No. 16.

Med sínu lagi.

Gudi lof skal ønd mín inna, upplypti raust og hugur sér; síst ber ad láti'eg

linna, líkn hans, makt, speki ad prísa hér; sekt gaf upp glæpa minna, gudhræddra styrkur er; hans nád ef hirdi' eg finna, hún krapt sinn á mér tjer, í neyd lét fögnud sinna, frid mæddu hjarta lér; í víst himins heimkynna, hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, og endurlausn oss framband hann; sem fadir alla fróma, í fridar sáttmál taka vann; hann firrist hefndar dóma, hirta sem fadir kann; sér lætur miskun sóma, sekum vidreisnar ann; himnesk ri nád baud hljóma, hvar sem sinn ótta fann, hans ást umhverfis ljómar, hvørn einn rádvandann mann.

3. Blídur Fadir án brædi, brestl med vorkun lítur á; eins vægja Guds huggædi, grandvørum, sem hans ótti' er hjá; veikt erum, veit hann, sædi, vorri módur jørd frá, mót daudans megnu ædi, minna enn vísid strá; sem fisi sveifli um svædi, svo lífi fyrirbrá; menn hverfa í moldar nædi, margir seint ad því gá.

4. Drottins óumbreytt eina, um eilífd standa mun þó nád; þad fá hans þjónar reyna, þeir, sem vel hafa' hans boda gád, ástunda ætíd hreina, eblíng' í vitsku' og dád. Komid! lof Gudi' ad greina!

gladir hans prísid ráð! hann børnum líkn vill beina, þó búi' í dupti smáð; bót fær þeim mildur meina, medur sæld himna tjáð.

4. Prís skal fagnandi færa, Fødur Syni og Anda nú; heidrist þín hátign skjæra, á himni' og jørdu, Gud! í trú; þeim var og er, sé æra, æ hljómi lofgjørd sú! af þeim, er anda hræra, um eilífd gofgist þú! englanna loffsaung læra, í lifi' oss undirbú, þig sjá, þér syngja kjæra, þøck, heillum til vor snú!

No. 17.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

O Gud! þér hrós og heidur ber, mitt hjarta lofgjørd færir þér, þú stjórnar, Herra! døgum mín, hønd var yfir mér jafnan þín.

2. Neyd þá mitt hreysi nálgadist, vid neydar-qvein' ei daufheyrdist, Guds mér aflétti gædskan pín, glatast lét eckí' í eymdum mín.

3. Í sótt og verkjum lágt eg lá, líkna mér, Gud! kallad' eg þá, alvaldur Fadir áleit mig, aptur minn styrkur grædi sig.

4. Dvina heipt þá hug minn skar, harm þann ángurvær Gudi' eg bar, mín svo ei hefndi hjálpadi' hann, hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Villtur þá réttum vegi frá, vafinn mig synda neti sá, um Fødur-nád eg hrópadi' hans, hans nád vard styrkur auníngjans.

6. Huggun sárþreydi hjartad mitt, því huldi Drottinn andlit sitt; hvad lengi, Gud! eg hrópa' á þig? hann yfirgaf ei veikann mig.

7. Hans miskun eñ mun hjálpa mér, Herrann trúr og líknsamur er, frá íllu hann mig frelsar vel, fúst mitt til dygdar gjørir þel.

8. Raunir og neyd eg þacka þér, þá, sem ástríkur! sendir mér; gøfga fyrir þá, gledi þig, er gædskan þín virdtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þacka þér, þinnar trygdar, sem ástgjøf er; þér þacka' ad skópst oss allt í hag, er þín gædska ný sérhvørn dag.

10. Fyrir þá gædsku' eg gøfga þig, ad gafst þinn Son út fyrir mig; af øllum mætti øllum hug', og allri sál' eg prísa þig.

11. Guds verk um eilífd gøfgi' hann øll, Guds er af miskun jørdin full, þér sé vegsemdin, heidur hrós, hjálpar þú fús og líknar oss.

12. Þó sé hjá oss ad qvøldi qvein, kjæti' er ad morgni og unan hrein, þá reynslu-tíminn úti er, oss leidir hann í dýrd hjá sér.

13. Aldrei, mín sála! Gudi gleym, gjald lof mildasta Fødur þeim, med ást, trú, hlýdni, heidra hann, Herra nádugann tilbid þann!

No. 18.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

O hvad stór gudleg gædska er, góda manns-art sá ecki ber, hvørs svo er forherdt hjarta' og ged, hana ei fann né þacka réd. Guds elsku prófa' og una vid, ætíd veri mitt skyldu mid; ei gleyma vann hans miskun mér, minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara hønd hvør mig tilbjó? míns Guds, sem mín ei þurfti þó; hvørr med lángædri hlífdi nád? hann, þess eg opt forsmádi rád. Hvørr gaf mér

finnis hvíld og frid? hvørr andans krapta rétti vid? hvørr gaf mér þúsund gædi' á-vallt? Guds nema hønd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál! og sjádu bert, þad sæla líf, til hvers skøpnd ert, hvar þú í dýrd um eilífd sjer, einn Gud í veru, sem hann er, til æru' og gledi áttu rétt, af mildi Guds er þad tilsett; inngángur lífs svo opnist þér, í daudann genginn Jesús er.

4. Skyldi' eg þann Gud ei heldra hér, hans gædsku ei láta skiljast mér? skal hann hrópa, eg heyra ei, hann leidrétta, eg segja nei? hans vilji og ord uppskrifad er, í mitt hjarta, sem styrk því ljer, allramest Gudi unna ber, en náúnga líkt sjálfum mér.

5. Þacklæti kýs hann þetta' af mér, þad í gódgirni' eg líkist sér, fús ef eg skyldu fylli þá, fogur sjest mér hans líking á. Hans elska' ef lifir í mér gód, ørfar hún mig á skyldu slód; síst get eg fundist saklaus hér, synd þó ei drottni yfir mér.

6. O Gud! sé føst fyrir augum mín, ætíd kjærleiksfull gædska þín; alúd dygd-anna hún ørfi mér, ad mitt liferni helgist þér; í hørmúng sé hún huggan mín, hún leidi mig í sæld til þín, og endur hressi' á efstu stund, andláts gefi mér værann blund.

No. 19.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þú ert réttvís, alvaldi Guð! öllum sín laun áqvedur; vesæll er hvorr þín heiløg boð, hirdulaus yfirtredur; æ þeß í tíma gef mér gá, Guds ad réttlætis dómar, qvídvænir koma, og hardir dára hitta þá, hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, á himnum gledi mætir; þó dygd af enaum þeckist hér, þrjotskur syndarinn katist; samt mun þín gædskan gløggvast þar, guddómlegt ljós í leidast, allt mirkur eydast, og kjør réttvísrar umbunar, eins dygd, sem løstum greidast.

3. Kénn þig ad elska, minn Gud! mér, og mitt líf dygdum prýda, þín skipan spekt øll því er, og gledi þér ad hlýda. Hjartad þá mun ei hrædast mitt, þitt helgasta réttlæti, þad qveikir kjæti: ad mér þú geymir hnosssid hitt, hjá þér í dýrdar sæti.

2. Sköpunar-Verkid.

No. 20.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Hef þig, minn andi! haudrid mér, hljóm byrji med lofqvæda; vor Drottinn stór frá eilífd er, öll jörd og himnar ræda; já, yfir allt er herrann hár, hann baud og guddóms skipan klár, ein tilbjó'allt veranda; sól, stjörnur, himinhnatta, hjörd, hann gaf útdreift, sem sis á jörd, og sandkorn siáar-stranda.

2. Gack hátt, mín saunglist! glöd í fylgd, Guds engla raddar hljóma! Gud Skaparinn er gædska mild, gélli vid þúsund róma! Gud skaparinn er eilíf ást, vid ord hans lífid streyma sást, í lík öll, sem lifa kuña. Gud er sjálf elskan, Gud vor, já, gengur öblugur bródur sá, af mergd ótaldra manna.

3. Mín lofgjörd, hærra lypti sér, lýsi dýrd verka þinna! Gud yfir allt æ gofgum vér, Guds krapt má hvorr einn siña; gódur, vís er vor Gud og stór, greinir himins og jardar kór, hvad skapt er, hañ

baud væri; allt stód þá prýdi' og ordu í, óendaulegum Gudi því, hans øll verk heidur færi!

No. 21.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Hvørr má, Gud! skynja hugur þig? hvørr ædstum Gudi, líkja sig, í anda veldi vídu? þig, Drottinn yfir øllu einn, sem ert fullkominn, helgur, hreinn, hátt lofar heimsins smídi. Tign ædst, áſt stærst, eilíf vísust, verd ad prísast, vér því greidum, lofgjørd, þakklæti þér og heidur.

2. Þú ert og varst eilífu frá, um aldir vera munt og sjá, ei þitt alveldi þrotna. Þú skipar, heimar skaptir stá; þú skipar, heimar undirgá, því þú einsamañ drottnar, lopt há, lád, lá, gjørir prísa', og gjørvallt lýsa guddóms megni; Drottinn vor ønd því í dupti tigni!

3. Gud! þín stærd er ómælanlig, umkríngir guddóms ljósid þig, daudlegum offkjært øllum; þó er þinn kraptur øllu nær, alheima', er skynjemd mælt ei fær, geym rædur þú gjørvøllum; eins smærst og stærst, allt ber vottinn, um þig, Drottinn! er vér sjáum, í þínum verkum og fundid fáum.

4. O Gud! hvad værum vér án þín! vitſka þín birtir undur ſín, í hædum og á jørdu; til heilla oſs, en heidurs þér, hønd þín ſtjórnar og máttug ber, ſképnur í ſkaptri ordu, eins blídt og ſtrídt, þú á= leggur, því vorn gløggvaſt þeckir haginn, eins í ſvartnætti og um há=daginn.

5. Vegſamid þá med helgum hljóm, hátída ſaung og gledi=róm, hann allra Drottna Drottinn! blóm láds, ſkraut himins ſkodid brátt, ſkodid hans ſpeki, gædſku, mátt, hans guddóms veldis vott= inn! ſkodid! ſkynjid! ydur gledjid og til= bidjid allra Fødur, Gud fyrir Kriſt vorn kjærſta Fødur.

No. 22.

Lagid: I dag eitt bleſſad barnid er.

Hátt ſýngid Drottni hærſta lof, hann príſa, madur! áttu; til engla tignar hátt þig hóf, ſá himna ſkóp vídáttu; allt hvad hans veldi líf nam ljá, loſt' hañ hvad ſína víſu á, í fagnadar flocki einum; ſýng himin! dýrd, lof ſýng þú jørd! ſýng Skaparanum þackargjørd, hvørs gædſku gjørla reynum!

2. Gud! hvørr má ſamjafn heita þér? hvørr líkur nefnaſt ſkyldi? allt ſkapad

vottinn blídu ber, allt blessar fodur-mildi. Orm og Serafim álitur, og beggja kjör, þiñ vísdómur, med kjærleik réd áqvarda; eg þín mañkind, heill hvílík mér! hátignar þinnar ímind ber, já, eilíf á ad verda.

3. O Drottinn! hvílík unan góð! í alheims hríng margbrotna, um lopt, jörd, sjó er líf og hljód, Guds lýsir stjórn hvervetna! þrumu-gnýr, leyptur, eldíng er, allt þinnar nádar vottur mér, eg skal med hrærdum anda, eilífi Gud upphædanna! þér, allra lindin gædanna, um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gef mér skyn ad skírt eg prísi, Skapari minn! þitt vald og krapt, hvar med Gud, þú góðr' og vísi! gjörvallann fékkst heim vorn skapt! efl og styrk minn innra mann! ad yndis heilags njóti hann, verkin þín, mig virdstu' adstoda, vegleg medur lotníng skoda.

2. Jörd og himin hvolfid bláa, hærstur tilbjó kraptur þinn, í því stóra' og í því smáa, alveldis-mátt sama' eg finn, allt í fagra ordu, sett, allt framgengur víst og rétt, um allt eg má med undrun ljoda, allt sé hér hid harla góda.

3. Hvad þín fram á hvørjum morgni, hátignarleg brunar sól, ad ljómi, gledji, lífgi og orni, láds vors mirkva' og kalda ból! hvørs hønd mældi heñar skeid, bríng-bogid um loptin breid? ad hennar slockn-ar ecki eldur, aldrei skérdist, hvørr því veldur?

4. Loptid ofs med lífi gædir, lífgar vort og styrkir fjør; í regnskúrum ofan flædir, af þess bruñi frjóssemd ør; storma-her þá hertígjast, hér þitt dunar þrumu-kast, fold sem gagnar, fold sem hrædir, og furdu hátt, hvørr Gud sé, rædir.

5. Hvørr mid setti sjóar ædi? sagdi: lindir frambrjótist! lét votñ halla hafs ad flædi, hvar uppspretta nádu fyrst? jardar holu ydrum í, elds hvørr megni stjórnar því? hvørr í fylsnum fjalla geymir, fagr-ana málm til nota heimi?

6. Hvørr med laufi skóga skrýdir, skreytir grænum blóma fold? hvørr orma gledur, elur, prýdir? upp hvør lífgar dauda mold? hvørr gaf sál' og sansa mér, sem skynbragd á margt nú ber, og til þín má þánka snúa, þú Alvaldi'! og á þig trúa?

7. Allt þad skópstú, allt ber vottinn, um almátt, spekí' og gædsku þín; lífsins

Fødur dýrka' og Drottinn, með dygð og trú skal ondin mín. Já, Guð, vor Guð víst er stór, það vottar himin, jörð og sjór, lopt, vøtn, eldur, allt til samans, øll veröldin segir: Amen!

No. 24.

Lagið: Kom Skapari heilagi Andi.

Upp! upp! allt hvað Guð hefir gjört, høfund vegsamið, prísið þann! það minnsta' er sköp hann mjög er stórt, mátt hans og gæðsku birta kann.

2. Þó kjæmi saman Kóngur hverr, klæddur í skrúð með veldin há, eitt grasstrá skapað gætu' ei hér, Guðs bending ein kann fella þá.

3. Engla herskarinn eins hér fann, ofvefkann þeirra himin-krapt, af engu því að aldrei kann, eitt duptkorn minnst' að geta skapt.

4. Æ øll vanmáttar augljós spor, hjá øllum sképnum birta sig; ó! hvar má finna orð, Guð vor! er verðuglega prísi þig?

5. Hvað fæ eg sagt, nær fjølbreytt lít, fold að umvefja blómstur skart? og allayn gróða' um engi', er nýt, eins nær og fjærri húsund margt?

6. Hvad fæ eg sagt, nær fugla-krans, fagrann samstilla heyri róm? ótal hljód-færa umfram dans, ondin kjætist þann vidur hljóm.

7. Hvad fæ eg sagt, umhverfis mig, nær her af qvikum sképnum sje? hvad Guds frá himni', er sýnir sig, sólin upp-runnin geislande?

8. Hvad fæ eg sagt, mér furdu fær, fagurt blikandi stjarna her, blídt sje eg hvor ein brosir skjær, sem bendi upp til himins mér?

9. Hvad, samsaung anda' ef heyrdi eg, hátign míns Guds, sem vegsama? Gud er stór! tign hans guddómleg, gøfg-ist og nafn! Hallelújah!

10. Undirtaki med anda kór, allar kynqvíslir veralda, Guds nafn vegsam-ist, Gud er stór! Gudi sé dýrd! Halle-lújah!

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gofgi prísi, Gud minn! þig einn ondin mín; hvorr er, sem þú, sá hinn vísi? sannast rád og speki þín. O! ad mætti andi minn, í ollum þínum verkum þín, vísdóm þeckja, þecktum lýsa, þecktann hvorr, sem æ má prísa!

2. Í bjørtum fjarska hátt upphengdi, høg þín speki sunnu-hvel, med stjarna-hnøttum haglega tengdi, hnøtt vorn, ljóss svo nytum vel; sól þar hángir engu á, eiñ þú stydur, falla' ei má, vermir, ljómar, lífgar, hressir, ljóss þíns døpur imind þessi.

3. Vernum þúnga, hvørr svo heldur, himin-kroppa, jafnvigt í? lopt þú skópst, hvørr veit hvad veldur, verøld lídur fram í því? mid hvørr sólu setja réd, svo vís-domi' og dásemd med, ad ýl og birtu senda sinni, sól verøldu' og frjófgun kynni?

4. Hvørr fram loptid heimti', umvef-ur, hér sem oss, allt bera má? allt af því líf, hræring hefir, hitt, sem lífs er andi hjá; dampa saman dregst þar megn, døgg í snýst og frjófsamt regn; frjófsemd blessun flytur heppna, fram til mín og allra sképna.

5. Hvørr nam lopt svo laga' ad geti, leyptur fædt og þrumu gný? vinda strik ad fljótt umfeti, fuglinn léttfær sveymi' í því? ad þad bert' ad eyrum hljóm, ad til dýrdar þér vorn róm, lífgi þad og fleyti fimum, fiskum hægt í afgrunns kymum?

6. Hvørr vann svo ad hátt uppgnæfi, hefja jørd úr djúpum sjó? vøtn skamtadi

hvörr í bæsi, henni svo ađ yrđi frjó? hvörr vøtn hefur? hvörr þau nam, hepta, qveikt þá velta fram? hafs viđ øldur háfar segir: híngađ æsist, lengra eigi?

7. Grundir hvörr í grasi vefur, græddi skóg' á eydi-lod? korns og víns hvörr gnóttir gefur, græna' um dali fjøllum blód? mármara hvörr og málma fjeld, midt í jarđar ydur kold, lagdi? eld-um gjár hvörr grefur? gjørvallt skranti hvörr umvefur?

8. Guđ! þín vitska bjargar, blessar, býtir nægtum, prýđi lér, stydur, vernd-ar, býrgar, hressir, heimi lít og far-sæld tjer. Guđs hátign eg gladur sýng, og guđdóms vottinn allt um kríng; Guds, minn andi laungum lýsi, og lofi spekt, packi, prísi!

No. 26.

Lagiđ: Guđs Son kallar: komiđ til mín!

Frá breysi því, sem eg bý í, augum eg til þíns hástóls sný, ó þú óskynilegi! hvađ stór þú ert, þađ miklast mér, margfold því alheims dásemd er; allt verd-ur, er þú segir.

2. Viđ bod þitt heimur hvörr upprís, hvad ertú máttkur, gódur, vís! sonn orda

sú því lýsi, óröskud, hvörrt áfram í, allt sveymar, sem fyrst gafstú því, allt hátign helga vrísi!

3. Gud! hvörr kann fjarska furdu geym, sá mælt, og takmörk sjed um heim, hvar ótal hnettir sveyma! vanmegni hyggju manns ad slær, megin dýptir ad horfa' í þær, og ómælandi geima.

4. O Gud! hvar birja? hvar þrot fá? hvört þíns alveldis takmörk ná? ord, mæling', þánka þrýtur; þrotlausann undra þann geim má, þar sólir sólum hærra stá, ei veit hvar enda hlýtur.

5. Odecktir hnettir útleidast, ótal þúsundum fjölbyggjast, ótal alveldis sæti, þau verda sérhvör þá fyrir þig, þér, mikli Gud! öll hnegja sig, þér audmjúk þjóna ætíd.

6. Þér hnegir allt hvad þenkja kann, vid þig, öll fagnar náttúran; þér afgrunns hylur hlýdir; þín bending lægir bylja þrá, þifast grundvöllur heimsins má, og bresta nær þú býdur.

7. Sjá, Guds tign! játa glöggt eg finn, gjörvallann anda vanmátt minn; alveldis hönd eg eygi, einn sem verk hefir algjört sitt, á ordum, tíma' og krapt féck hitt, hverju sem haga megi.

8. Hønd þín fullkomleik haggvæmañ, hvørri sképnu medskapa vann, ætla fjør, edlis krapta; allt vard ad því, sem vera skal; vísdóms hér sjest hid mikla val, ædsta féck ordu skapta.

9. O! guddóms verka undrin há! ó túngur! sem ei telja má, ein er ydvart lofqvædi, Algædskan; prís svo syngur sinn, sérhvørr lífs kraptur: Skaparinn, er einskjær elska' og gædi!

3. Guds Forsjón.

No. 27.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi.

Lofid Drottinn lifanda, ljúfur, sterkur og vís sem er! kyn, honum keypt til handa, komum! med saung hann prísum vér! hvørr mun jafn, honum vera, heilagt nafn veldis bera? allt lífs safn, æ dýrki þann Herra!

2. Lofid Drottinn lifanda, er lét oss skína dásemd á, býr oss heilsu til handa, og hvad sem farsæld ebla má; enn þótt neyd, á oss stridi, öld þó deyd, fyrir qvídi, Herrans greid, hjástod verndar lýdi;

3. Lofid Drottinn lifanda, ljúf dröp-ur blessan himnum af, hjá oss vid störf réd standa, og styrk í allri mædu gaf. Augu manns, öll sem kjósa, æ sjá hans, forsjón ljósa, borg og lands, bygdum á sér hrósa.

4. Lofid Drottinn lifanda, sem leidir, stýrir, hagar til, og lætur einnig standa, af illu gott oss þrátt í vil. Himna kór, haudrin svara: hátign stór, er Skapara; gjörvallt sór, Guds lof ei ad spara.

5. Lofid Drottinn lifanda, lád-bygg-endur med eitt samtak! hans lofgjörd himnar vanda, hañ þyggur og vort auma qvak. Gud vor er, Gud alvaldi; gofgum vér, hann um aldir; hvad lífs fer, hon-um vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

O! þó eg hefdi þúsund munna, þig ad vegsama, Drottiñ miñ! mín veika lofgjörd mundi' ei kunna, mikla nóg föd-ur-kjærleik þinn, af því þín medferd öll á mér, undrunarfull og dásöm er.

2. Þó fengi raust mín fagur-rómud, flogid svo vídt, sem alheims-ból; og lypt sér upp minn lofsaungs hljómur, léttfær

ad Drottins tignar stól; hvar engla röddin ofdauf er, øllu midur þar farnast mér.

3. Sem barn þó fál'eg, Fadir! qvakad, furdu léttvæg er þøckin mín, þú vilt mitt offur þó medtaka, þócknun medur af gædsku þín, þú veitst mín orka' er veik og smá, viljann þú einann litur á.

4 Um mig þú Fødur-forsjón vefur, í fadmi þínum ugglaus bý; til þarfra ydna þrótt mér gefur, því nýt eg brauds af þørfinum frí; Fadir! øll gledi' og farsæld mín, flýtur af brunni gædsku þín.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, forsjá þín náqvæm leiddi mig, þín hønd mig dró frá hættum syndum, hvatti: ad elska dygd og þig; þá fótur skeika mátti minn, mér jók dug og hug andi þinn.

6. Svo lengi túngan sig má hræra, saungrødd mín glød skal prísa þig, hjartad skal þackar-fórn þér færa, fær medan hreift í brjósti sig; þig, er eg hníg í dauðans dal, dýrka sídasta andvarp skal.

7. Min glada ønd þá upp sér lyptir, ódaudleg frjáls í himininn, og englum jafnt eg eymidum svíptist, enn fegur hljómar saungur minn; ædra med himna hird eg þá, ó Herra! lof þér sýngja má!

No. 29.

Lagid: O! þú gøfuglega þrenníng!

Himna Gud og hjartans Fadir!
Heidur þinn vér syngjum glødir!
Þúsundfaldt þøckum vér þitt hjálpræði,
Líf, hellsu, føt og fædi.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi,
Er sképnur allar nærir.
Þín voldug hønd, Drottinn! verndi' oss hér!
Veit lands gróda,
Veit oss heill og hagsæld góda.
Lát oss vel læra ad lifa þér,
Lída og þreya,
Loks í trú þér lifa deya.
Og útvalda,
Um aldir alda, ædst lof segja!

No. 30.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál! aldreji, eg þó vinalaus standi' um sinn, og þó eg hitta egi, ørbirgd og sótt, því hugur minn, traust Gud á, sífeldt setur, særa má, hvad sem getur, ørt mun fá, enda brigdar vetur.

2. Eg hrædist ei þó sjái, allrar veraldar fjørbrot hørd, eda þó æda nái, ógn og skélfíng um lopt, haf, jørd; Gud mig leidt, get-

ur tryggur, grandi eydt, best þá bygg-
ur, hjálp tilreidt, hann fær, nær á-
liggur.

3. Eg er almættis handa, ágæt sképna,
mitt hjartad í, sitt gaf hann ord og anda,
af náð frelstum ei gleymir því, hann best
sjer, hvad mig bætir, hann mig ver, neyd
þá grætir, rádi mér, ráð hans, hvad
sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, him-
ininn er mitt fodurland, til hans sér hugur
fleytir, hvar, eptir skamvinnt mein og
grand, gledi fá, gefst mér bestu, gædsku þá,
dásemd mestu, sét eg á, sanna traustis
stadfestu.

5. Öll lídnu lífdaganna, lídan um ei-
lífd gleymist þá, í flock' útvaldra manna,
eg nær helgadur birtast má, sigur-krans,
senn í ljóma, sælu lands, ber med sóma,
Frelsarans fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds Son
er oss tilbúa fór, eg lofa Gud upphæda,
engla hans medur saungva-kór, alls nægd
þá, er þar gledur, enginn má, túngu med-
ur, greina, sá, glaust er ósjedur.

7. Mín sál hér medan breytir, mænandi
horfir, Jesú minn! eptir þeim yndis degi,
ad sjá hátignar ljómann þinn, eilíf þá,

audnast kjæti, er eg má, herrann mæti! frelstur stá, fyrir þínu' hásæti.

8. Hjá þér øll heimsins mæda, hlýtur í gledi snúast mér, þar kann mig hrígd ei hræda, harma grátur afþerrdur er; gladur því, grøf ad vendi, Guds dýrd í, hug minn sendi; hress og frí, hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Einn Gud þér allir prísid, og losid Drottins nád, allt skér til góds, auglýsid, øllum hans stjórnar-rád; frá vorri fædíng hann, fram oss sem fadir leiddi, fødurlega tilreiddi, þad sérhvørr þurfa vann.

2. Eins vid oss ørlát breyti, eilíf Guds ríkdóms hønd; frid, heilsu, heill enn veiti, hún fyrir líf og ønd! þó framar þessu ad, hér sína begdun vandi, í hlýdni trúr vel standi, hvørr einn, Gud gefi þad!

3. Þér Fadir! eilíf æra, ædst lof og þøck sé tjed, og þínum Syni' ástkjæra, Anda guddómsins med. Gud, sem varst, verdur, ert! blessa vort land, gef blída, bót þeim, er raunir lída, heill vor og hjástod sért!

No. 32.

Lagid: A Guid alleina.

Lof, eilif æra, alheims stýrir! sé þér! um áft einskjæra, allt skapad vitni ber; ó Gud alvíst! allt þitt framleiddi bod; þig alls auglýst, orda, líf, fegurd, rod, og þig einann prísi, øll sképnan sæl og glød!

2. Þín gædska gledur, gæfu' og blessun tjer, svalar og sedur, sífeldt vidheldur mér; eg má eins nefna, ó Gud! þig fødur minn; fødur-ást efna, æ reyníst þú hvørt siñ; af þér alla gefna, andar-krapta eg fiñ.

3. Þú hýrgar, hressir, hugsvalar, styrkir mig, þó lífs kjør þessi, mér þyki ervidlig, aldrei eymd hrjádann, mig yfirgefur þú, en þrantum þjádann, þín gledur mildin trú, ad til æru' og náda, eilífra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, hjá mér þú jafnan ert, hvørgi horft fæ eg, hvar þig ei sjái bert; í hug hvarflandi, þú hulda þánka sjer, ódur minn andi, útklekur heim í mér, æ mitt allt ástandid, allstadar ljóst er þér.

5. Hvørt gætinn geymi, gædskurík bodin þín, eda' gálaus gleymi, því gæfa' og heill er mín, þú grant adgætir; guddóms vísdómur þinn, mitt athvarf ætíd, er og trúr leidtoginn; best þinn kraptur bæti, blessadur veikleik minn!

6. Ef grandvár geymi, Gud! jafnan bodin þín, hérvist í heimi, hetllasöm verdur mín, hættulaust hédan, heim til þín gladur fer, lífs frest þá ljedann, minn lætur þrjóta hér, fæ þig, Fadir! sjedann, hvar farsæld eilíf er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Hvar birjar, Herrann blídi! hvar endar þín grunnlausa nád? hvad er, sem ei útþýdi, augna mid þitt og vísdóms rád? sérhvers, er líf þú ljenar, líkn þín minnist ávalt, og hvad hans þørfum þénar, þú sjer og gefur allt, vort traust er á þér einum, ó Fadir himnum á! blífd þín nema' hamli meinum, hvad kann ad standast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

Gud Drottinn! stór þín gædskan er, gløggt vitni jørd og himin ber; henni alls ekkért mann-vit má, maklegann prís og lofgjørd tjá; þín ofan streymir miskun mest, og mildi hvørn dag til vor best, sem um eilífd fær engann brest.

2. Braud fyrir daglegt þøck sé þér, og þad gott allt, hvørs nutum vér; þøck fyrir

lands vors frid og fró, frjóffemd jardar og abla' úr sjó. Gódi Fadir! þig gøfgum vér, þig gøfga jørd' og himni ber, sem øllum bjørg og blessun tjer.

No. 35.

Lagid: A Gud alleina.

Hnd mín óſk sína, ó Fadir! sendir þér, þú veitst þorf mína, því lífid gafstú mér, í augsýn þinni, opinbert gjørvalt er, þad mædu minni, má valda,'og gagni hér, hvad mig hitta kyñi, til heilla verdur mér.

2. Líf med líkhama, leikur í hendi þér, allann lífs ama, eg reyni æfu mér; þó mig þraut þengi, þolleysis flý eg sid, órór eg eigi, um alls nægt heldur bid, þinn vid ſkamt eg þegi, þeim tek ánægdur vid.

3. Eg spyr ei hreldur, um minna daga tal, ángrast ei heldur, eg nær burt fara ſkal; þú einn afmælir, æfitíd mína hér, og einn farsælir, minn afgáng, heim þá fer; hel þá holdid kjælir, hjálp og traust ertú mér.

No. 36.

Lagid: Til þín heilagi Herra Gud!

Hátt prísi Drottiñ hvørr eiñ mañ, hans lofſaung allir vandi! frjófgun jørd-

unni færir hann, frið gefur voru landi, ó Guð, vor Guð! vér þockum þér, þín miskun, vor Guð! eilíf er, oss fordi' hún øllu grandi.

No. 37.

Lagið: Guði lof skal ønd mín inna.

Eilífi ástar Faðir! er alvaldur stjórnar himni' og jørð; allt sem þitt orð skapaði, allt heiðrar þig með þackargjørð; forsjón víðfrægir þína, fagnandi prísar þig; skyldi' eg þá einn ei sýna, ást Skaparans við mig? ó nei! ønd minni' og huga, upplypti' eg, Guð! til þín, þína miskun máttuga, mikli raust þacklát mín.

2. Nærgætna náð mér tjáðir, nafn fyrr enn lærdi' eg hjala þitt; gagn mitt trúr ebla gáðir, geymdir opt líf frá slísum mitt; skammsýnn eg gjørdi' ei grilla, hvað gagnlegast mér var, til andar og lífs heilla, alskygna forsjónar, augað þitt æ vakandi, øll hepti meinin vønd, mín geymdi vel við grandi, guddómleg føður-hønd.

3. Eg þína, ástar Faðir! ánægður blessun dag hvørn sá; á mér ávallt sannaðir, að enganu, sem þig treystir á, og þér sig allañ hefir, afhendt, þú skiljir við, upp-

heldi gott því gefur, gladværdir, heilsu, frid, ástir einlægra vina, opt fegnud saklausann, mér Drottins milda ljenar, miskunar uppsprettan.

4. Pad má ei reiknast reidi, þó reyni böl og eymd vort ged; oss Fadir ljúfur leidir, likn sendir jafnan þrautum med, alls gjörir gódann enda, guddóms vísdómur þiñ; ef þúngbær brigd réd henda, og brelldi anda minn, þolgædi þitt ord kénndi, þinn andi jók mér dug, hjálpar von sálu sendi, sem minn vidrétti hug.

5. Lifs á vedhlaupi hálu, heims þá ginníngar tældu mig, og vidnæm syndin sálu, svikid hafdi á lasta stig, svo sálar gagn' ei sætti, sjálfum mér gleymdi' og þér; o Gud! þú enn míu gættir, ei vildir gleyma mér, andar gagn mitt dýrt mattir, mína samvitsku því, födur-raust frædi, hvatti, frelsadist eg á ný.

6. Packar eg hef upp hljóminn, hjartann til þín lypti' og önd; æ! gef eg ávallt rómi, þér æru og lof, ad mér þín hönd, födurleg gott allt gjördi, Gud! eg vegsama þig! æ eg audmjúkur virdi, umsjá þína vid mig; allt, sem þitt alvald stjórnar, eins um himna, sem lád, fagnadar lofsaung fórnar, födur-ást þinni' og nád!

No. 38.

Lagið: Konúng David, sem fémdi.

Hér, Gud! eg þackir segi, þín náð er furdanlig, er frá fædingar-degi, forsorgad hefir mig, og annast eins og nú; mig skorti føt og fódur, þá fæddist af lifi módur, allt bættir þetta þú.

2. Eg lifi, er og hrærist, eilifi Gud! af þér, án þín víst eg fortærist, allur minn kraptur þver, leptid er eignin þín, af hvørju eg dreg anda, orka hann frá mér senda, annars mín æfin dvín.

3. Þú átt og alla daga, eins er og nóttin þín, og allt hvad hér kann haga, hellsum sérhvørs og mín, himin, vøtn, haf og jørd, allt, sem lífs anda hrærir, allt vel forsorgar, nærir, því ber þér þackargjørd.

4. O! hvad orlátur Herra, ertú vid sérhvern mann, orda hlutanna hverra, hentug vard fyrir hann, er sú óraskanleg, sumt hagar, sumt má græda, sumt agar, allt kann fræda, og stodar einhvern veg.

5. Enginn rétt enn veit skíra, øllum tegundum frá, grænna grasa og dýra, sem gagnast mønnum fá, lof sé þér, Drottinn dýr! er þad skópst oss til handa, og létst í skordum standa, úr hvørjum eckért snýr.

6. Nýti'eg ei nádar þinnar, náqvæmu, Fadir minn! yrdi rás æfi minnar, endud, sem draumurinn; líf mitt lifir af þér; láttú mig lof þér gjalda, og lífinu hjá þér halda, medan eilífdin er!

No. 39.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Skyld' eg míns Guds ei gøfga nafn, gædsku hans prísa mesta; allt vottar hluta allra safn, ad hann vill mér hid besta; sannlega nád hans einskjær er, sem alla tíd vidheldur mér, vid øllum háska hlífir, og mig forsorgar fødurlig; forgengur allt og tælir mig, ást Guds ein ætíd blífur.

2. Þegar frá eilífd þeckti hann, þad minni velferd haga; ljós, krapt, gædsku og líf eg fann, af likn hans alla daga; hans fødur-ást annadist mig, ádur enn lífs eg komst á stig, á minni vegferd veitir, allt sem hér vidþarf velferd mín; veltur, forgengur allt og dvín, ást Guds ein aldrei breytist.

3. Vid elskad barn sitt breytist ged, blídlundads fødurs eigi, þó gjálíft fái gánga sjed, gæfu þad út af vegi; eins fæ

eg reynt þitt fødur-þel, fara í øllu með mig vel, elska, þá aga sendir, ei hirta' í reiði og hatur tjá; hverfult er allt og bregðast má, ást Guðs ein stødug stendur.

4. Þó tárin væti hvarma heit, hørmúngar þegar mæða, aga þinn ást eg vera veit, von sú má huggun glæða; frá þrældómsfullum synda síð, sem eg gjálífur undi við, með þrautum mig vilt hrífa, aptur til þinna ásta' á ný; allt bregðst og þrýtur heimi í, ást Guðs þó ein mun blífa.

5. Eingin heims þjáníng ellifð nær, afskømtuð lífs er mæða; af þeirri vissu ønd mín fær, eblíng og styrk þolgæða, þá vetrar hretið þrýtur strídt, þar eptir kémur sumar blídt, hverfur eins hrigðin senda; í føgnuð sorg øll síðar snýst, svipult er allt og þrýtur víst, ást Guðs varir án enda.

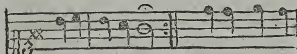
6. Af gæðsku einni gefur mér, Guð óumbreytanlegi! eins sorg og gleði, eg fyrir þér, mig auðmjúkt niður beygi; ó Fadir! gef mér Anda þinn, að ástundi eg kostgæfinn, þér að þóknast og hlýða, uns reynslu tímann út hefi' stríðt, og andlit þitt fæ skoða blídt, og allt bregðst annað síðast.

No. 40.

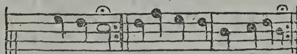
Lagid: Jesú! þínar opnu undir.
Eptir þessum nótum.

Heims=ins Styrir forsjón fasta, fyrir
Til vyls og efa hværr vill hasta? heyrast

hværri skepnu ber. hvadan snaudum
skal ei spurt af mér: bitr=i naud eg

bjørg ad berst? {þeiti Krists sá hyggst ad bera,
hværninn verst? {hugsjúkur má eck = i vera.

2. Lífs ábyggju, minn Gud! mína, og mig eg fel í hendur þér, øruggur vid umsjá þína, er eg farsæll þar og hér. Eilíf speki' er allt þitt ráð, øll þín breytni gædska' og náð; eg ei þecki hvad best hagar, hønd þín allt til góds mér lagar.

3. Vørn um mig nær veit eg þína, vel fyrir øllu borgid er; óró skal mig engin

vína, ørugg forsjón þín sem ver. Dvild, hætta ecki nein, orkar mér ad vinna mein, sjálfur daudinn sist mér grandar, sællra Guds á milli handa.

No. 41.

Lagid: Til þín heilagi Herra Gud!

Hví spyr hugsýkin: hvar mér sé, hønd, er atvinnu tæri? veiti brand, klædi, hús og hlé? hér sem eg gjordur væri, volædis einn ad þola þrá, þvílikt sem Gud, mér vikinn frá, Fødurs ei forsjón bæri!

2. Vallanna blómstur vird fyrir þér, vinna þau ei né spinna; þó týnir Kónga sómiñ sér, samlíktur skrauti hinna; hvørr vóf þeim føt og lénti lit, hvørn laungum undrast mannlegt vit, sem orkar miklu minna?

3. Ef Gud skrýdir svo eitt gras-strá, er fáir virda' og nýta, þad í dag blómgast engi á, á morgun færdu' ei líta; hvørt mun hañ sídur sinni mind, sjá fyrir og ei þér, mannkind! naudstaddri bjorg útbýta?

4. Svo viss sem minni ondu er, ellífur sælu stadur og miñ líkami eiñiñ hér, upprísi forkláradur, eins víst framfæri eg skal þá, af Gudi medan lifi fá; hann er og hér minn Fadir. (4*)

5. Svo skal þá hrædslu og efa eg, aldrei láta mig pína; mér um næríngar mælda nn veg, minn Gud vill nád audsýna, þad góda, sem eg girnist fá, gefur, því vill mér hjálpa sá, og velferd efla mína.

6. Oss auma, Drottinn! álít nú, aumka þig, Jesú Fadir! vorn qvída og ángist þeckir þú, þá verdum burtskúfadir, af veroldinni, veit mér þá, vald þitt, forsjón og gædsku sjá, í trú svo gjorumst gladir!

No. 42.

Lagid: Hvørr sem ad reisir. hæga bygd.

Mín gjæfa bygd á Guds nád er, getur því brugdist eigi, í míns Skapara umsjón mér, af ollum hug því fleyai, hans eru jord og himininn, hann mun sem Gud og Fadir minn, mér hjálpa' á hverjum degi.

2. Hann sá frá eilífd hvørsu stór, heppni mér duga skyldi, líf mitt, armæda' og lucka fór, líkt sem hann skamta vildi; hvad syrgir þú þá, sál mín kjær! sigur í ollu trúin fær, mér sem Guds sendir mildi.

3. Hann veit þorf mína' og hefir rád, úr henni líka' ad bæta, fyrr enn eg beiddi fann eg nád, og feck hans vísdóms gæta; forsorgar mig sá Fadir hér, framvegis hulin Guds á mér, velþóknan verdi mæta!

4. Hvørt mun sú stóra heppni manns, hérvistar jofn á døgum, betri enn mædu hlutdeild hans, hvorri þó yfir kløgum? andlát Guds barna endar neyd, eptir þessum vegsemdin beid, med allskyns heilla høgum.

5. Hvad oss farsælir heimi í, og helst má gæfu kalla, gefa mun Drottiñ gnægd af því, alls heims og sæld gjorvalla, sálunni gæfa engin er, en góð samvitska léttir þér, ok hvørt, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar heidur stór, heñar skamviñur sonum? hvad er andstreymis ólgu-sjór, opt lægdur fyrr enn vonum? fulltreystid Drottni allir enn, annast gudhrædda vill hann menn, líku veitir sjúfum þjónum.

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Sál mín! hvad gengur svo ad þér? sút og qvída því vekja fer, ørbirgd er ama kann? miñstú Gud þér ætíd añ, ord hans stunda, reid þig á hann.

2. Mikill hann æ og alvís er, allt hvad hann skóp ljóst vitni ber, um fødur forsjón þá, er mannsképnum líku vill ljá, líta vorar þarfirnar á.

3. Hvørs vid andvørpun hann qvad nei? hvørr af þeim góda leiddist ei, sem fadir barn sitt ber? af honum þyggjum ójafnt vér, allir þó hvad gagnlegast er.

4. Riki, máttur og mildin þín, minn Gud! sem heyrir andvørp min, er sem og ádur, því, hún kynslód frá kyni nýj, krøptug skín øllum heiminum í.

5. Rikur þó treysti ríkdóm á, í ríki daudra gista má, ríki Guds kaupa'ei kañ. Elska mig, fadir! fátækann, fadmi gullid hvørr, sem því ann.

6. Því sá þú elskar ædri er, enn gull og eigur metast hér, þín blessan þess er manns, yndi heill og audur hans, einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddóms eilíft ord, er þessa huggun gaf á jørd, þér, Jesú! þøckum vér, ebli þad oss ætid hér, umsjón Guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad viltú svo qveina' og klaga, kjør útskipt þér, sála min! því med sorgum svo þig naga? sjá, þinn Gud vill heillir þín; eg í Gudi gladur er, Gud! min

sál fulltreystir þér, öllu' er reyni' eg viltú venda, til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrei yfirgefur, á bernsúnga vondu tíd; allt því, Fadir! athvarf hefir, önd mín til þín fyrr og síd; hver ógn sem ad höndum ber, hugur skal ei fallast mér. Guds forsjónar sæ eg skoda, frelsi' og líkn í öllum voda.

3. Hverja neyd, sem hlýt eg líða, hann vill aldrei gleyma mér, af því mun eg engu qvída, ef misskiptir luckan sér; stund þá reynslu úti er, aptur líkn hann sendir mér; heims því orkar ecki' ad farga, ossi' og slægd, þá Gud vill bjarga.

4. Dvína her ef ad mér drífur, örugg er þó Gud mín borg, umsjá hans mér ætíd hlífir, allri frelsar mig af sorg, já, þó gjörvöll móti mér, makt og völdin fylki sér, eckért gegn mér orku nýtur, allt Guds vilja lúta hlýtur.

5. Í Jesú nafni' eg læt mér lynda, lán, sem Drottinn skiptir mér, blídt hvört edur bágt vill senda, til blessunar það ávallt er, í sorg og gledi sýnir hann, sig ástvininn trúfastann; enginn vard sá enn til smánar, á hans hjálp er stödugt vonar.

6. Vil eg, Gud! á vald þitt gefa, veikañ mig og gjørvallt ráð; lát mig heldur aldrei efa, ást margreynda þína' og náð; hvað sem, Guð miñ! þócknast þér, það er víst allt heilnæmt mér; Forsjón vís, eg við það kañast, vill mig føðurlega añast.

No. 45.

Lagið: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Aldrei, mín sál! ørvæntú hér, þó yfirdynji þrautir, Guðs forsjón mild ei gleymir mér, þó gángi' eg þyrni-brautir. Þér greidist vegsemd ætt frá ætt, alheims Verndarinn góði! alla líkn fyrir, æ ágætt, øll jørðin lof þér bjóði; auk því himnar hljóði.

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Upp! að samsýngja engla róm: æra sé Guði á hæðum! frelsuð jørð, með

fagnadar hljóm, færir prís í lofqvædum, því Jesús líf, sem lét á kross, líf og sáluhjálp færdi oss, heims follnu ættum öllum; flýi sorg, ótti, flýi þrá, því fékk hans vegna þócknun á, Gud vor þjódum gjörvöllum.

2. Dómarinn vard vor vinur, því, vor ótti' í gledi breytist; ó hvílík heill, nær himni í, honum prís af oss veitist! þú, hvers fæding oss blessun bar, og blessadur daudi einn var, hátignar himins vída, ásamt Fodurnum átt nú rád, æ minnstú vor í líku og nád, Jesú! Lausnarinn lýda!

No. 47.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Gud leit allt hvad hann gjordi, sjá! gott hann þad allt og veglegt fann, Guds þad dásemdum greindi frá, gædsku, makt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann ordi med, öllu skopudu fjor og líf, styrk, fognud', nægtum fylla réd, forsjón vís, máttug, gód, eilíf.

3. Um alla himna hvellur kór, hátt þá englanna lofgjord qvad: vald Drottins mildi' og vitska' er stór, verkid skopunar birtir þad.

4. A manninum hér mátti siá, mest af øllu Guds dásemd þó, hans egin mind bar siálfur sá, í sál' heilagri vitska bjó!

5. En þessi sképna', er allt fékk gott, í reynslu veik þó falla vann; synd, eymd og dauda siáum vott, sorglegann um breiskleika þann.

6. Lof sé þér, Gud! sem líknsemd í, leitist til veraldar ofan þá, med Jesú hlaut hún heill á ný, hañ þegar birtist jördu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og rád, híngad kom Guds ad boda frid, leid svo þolgódur hrigd og hád, hlýdinn til dauda Fødurinn vid.

8. Nú syngur engla helgur her, hátt lof, vor Gud er stór og vís! já, allir frelstir játum vér: Jesú! um eilífd sé þér prís!

No. 48.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Jnafni Jesú athøfn má, øll vor stofnast á jördu; gagn og heidur ef ebla á, ei tjóni'ad valda hørdu. Allt, sem þañinn uppbyrjad er, allt til góds horfa reynum vér, og heilla takmark hljóta: Gud eiñ ad prísi verk øll vor, velferdar til hvørt gaungum spor, á øndu og lífi ad njóta.

2. Í nafni Jesú, eins og baud, oss Jesús, vér ákollum, vonbraustir Drottins nafn í náud, nád prísum Guds á øllum. Hvad hann skipadi strax svo stód, sterkur, vís, mildur vor er Gud, honum jord, himnar hlýda. Allt vel því heppnast mønnum má, miskunsemd hans, sem treysta á, og fødur forsjón blída.

3. Í nafni Jesú oudumst vér, í nafni hans hér þreyjum, hans ord í lífi ljós vort er, lind bugguuar þá deyum. Af grof oss vekja vill med raust, voldugri, þar á setjum traust, hjá sér til lífs innleida. Med engla røddu þér skal þá, þinn, Jesú! lýdur himnum á, lof endurleystur greida.

No. 49.

Lagid: Pann heilaga kross vor Herra bar.

Einum Gudi sé æra og dýrd, er sinn Son sendi hingad á jørd; hann stýri' og stjórni' oss øllum saman, svo vér hann óttumst og elskum, Amen!

No. 50.

Lagid: Á þig alleina Jesú Krist.

Á þig, ó Herra Jesú Krist'! eg set von mína' í heimi; þú elskar mig, þad á

eg víſt, ord þín velt mér eg geymi. Af himni til vor ofan ſtéſt, og kénndir, leidſt, huggadir beſt, blíd trygd þín eymda bætti kif, bleſſadri hlíf, þīni því fel eg ønd og líf.

2. Mín ſynd er þúng, eg af því finn, ángiſt og hugar pínu, voladra þú ert vinurinn, veit ſvølun hjarta mínu! mín ſála trauſt þig ſetur á, mig ſynda leyſtir boli frá, en heimſins ſlægdum varar vid, mér veitir lid, í freiſtni' og gefur andar-frid.

3. Ebl mig, Lauſnari! ætíd þér, til æru líſid vanda, áſtverk þad muna' og mikla hér, ad mig leyſtir þér til handa; fúslega, Jeſú! feta þinn, feril, náúngann elſka miñ, uns ſkipun fæ eg ſkiljaſt vid, ſkamtad lífs mid, eilífa ſælu erfi' og frid.

4. Heidrum því Gud á himna-trón, hærſtañ Fødur alls góda, og Jeſúm Kriſt hans ſæla Son, ſem leiddi oſs úr voda; helgañ Anda, ſem huggar ønd, hørd villumyrkra leyſir bønd, en trúar gladt upptendrar ljós, til þeſs ad oſs, audnaſt á himnum ædra hnoſs.

No. 51.

Lagid: Margt er manna bølid.

Oſs gef, Jeſú! øllum, ad frá þér ei føllum, frid ſvo fáum vér; þú gafſt frelſ-

id hýda, þeim frá dróma stríða, synd í setti oss hér. Holdsins makt, heimsins prakt, ei skal binda, oss í syndum, allir þér tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt á, sá Jesúm ástvin á, audveldlega kann skilja sá, vid heim og heimsins gædi; hvorr Jesúm ástvin á, þess ged, ánægt síns Guds rádstøfun med, huggun fann, hrigd þó mædi.

2. Hvørr Jesúm ástvin á, sá kann, óhult lifa, ei hrædist hann, fors heims né flærdar snørur; ef syndin skélfir sálu min, og synda straff mig, Jesú! þín, vernd trúføst ver óførum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, þá er eg bættur sérhvørs meins, í neyd og deyd ei efast, øruggur stend í allri neyd, og geng fagnandi móti deyd; allt bol þú einn fær sefad.

No. 53.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Gud! þá heimar hrapa' í grun, hefur upp qvøl og dóms ógnun, frek ódygd ser veinandi. Hug-gladur eg vid

heima fall, þig, Herra Jesú! skoða skal, Lausnara minn lifandi. Æ hér, unn mér, þér að hlýða, þá ei qvíða, þarf við dómi, fagnandi sýng eg; sæll hann komi!

No. 54.

Lagið: Nú kom heiðinna hjálpar ráð.

Jeg gleðst af því eg Jesúm á, hvað jafnast má við gleði þá? hún í raunum hugsvalar hér, hagsæld velgengnis eykur mér.

2. Jeg gleðst af því eg Jesúm á, eg veit hann píndist krossi á, mín vegna, hans ef held eg boð, hlíf er Guð mín og örugg stoð.

3. Jeg gleðst af því eg Jesúm á, jeg stendst því heimsins svikráð flá, fors heims ei unnið fær mér svig, fullhuga gjörir Jesús mig.

4. Jeg gleðst af því eg Jesúm á, jeg vil sál' mína hvetja þá, að þreyta fús hinn þraunga stig, því hann ei yfirgefur mig.

5. Jeg gleðst af því eg Jesúm á, jafnvel ei dauðann skélfist sjá, hann því viðbúinn hittir mig; heimför mín verður friðsamlig.

6. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg mun til hans í hædir ná, þar hañ er, vera honum með, í himna sælu fá hann sjeð.

7. Já, eg gledst í þér, Jesú minn! jeg vil trúr geyma lærdóm þinn; mín gledi, lífgjøf góð ertú; gøfgan mín hljómi um eilífð sú!

No. 55.

Lagið: Koníng Davíð, sem kénndi.

Son Guds ertú með sanni, sonur Guds, Jesú minn! Son Guds syndugum mañi, sonar arf skenktir þiñ, Son Guds eiñ eingetinn. Syni Guds sýngi gladur, sérhvorr lifandi madur, heidur í hvørt eitt sinn!

5. Jesú Fæding.

No. 56.

Lagið: J dag eitt blessað barnið er.

Med gledi-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heidri fagnandi og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! úr himna dýrð þú ofan stjest, á jord til vor, því súngiñ best, sé þínu nafni sóminn!

þad von og føgnud gódann gaf, gjørvallt mannkynid syndum af, ad frelsa ertú kominn.

2. Sannleikssins Gud þig sendi oss; í svørtum mirkra ranni, vitskunnar gladt geislaði ljós, þú gjørdir føllnum manni, blídur kénna, ad þeckja þann, þig er oss sendi Frelsarann, heiminn vid hann forlíka; dygd heiløg kénníng heimtar þín, heidur því syngi túngan mín, þér fyrir nád þvílíka.

3. Einskjæruft dygd var allt þitt líf, en þínu, Jesú! gedi, oss ad bjarga og eymda kíf, ad aumka sonn var gledi; óhuggadann þú engann létst, øllum því líkna vanstú best, fótsporum fylgdu þínum, sorga léttir og nádar nægd, nú skjótt vantrúin hvarf, en hægd, veittir þú veikra pínum.

4. Þíns Fødurs vilja framqvæmd med, fullnustu gjørdir hlýdinn; bót og frelsi er fyrir skéd, fráhorfna Adams lýdinn; syndanna þúngu sektum frá, eg sídan qvittun vænta má, ad sigradir dapr= ann dauda; hátignar því á himnum er, hnoss eilíft geymt og búid mér, frelstum af fári nauda.

5. Med gledi-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heidri fagnandi' og hvellum róm, hópur þinn endurleystr! i himna dýrd upp aptur stést, af jørd, en oss þín nádin best, yfirgefur aldrei; honum, sem vald og heidur ber, Hallelúja! lofsýngjum vér! øll kné sig audmjúk hnegi!

No. 57.

Med sínu lagi.

Mildi Jesú! sem manndóm tókst, i Maríu Jómfrúr qvidi, þar med heill og hjálpræði jókst, hvørjum sem á þig trydi; þú sást vora' eymd og andar-tjón, øllum var búin skømm og smán, ángistar qvøl og qvidi.

2. Yfir oss virdtist aumka þig, ei kunnir þad umlída, ad villu gengjum áfram stig, ei vildum Gudi hlýda; af himnum komst í heim til vor, hófst oss því lausn og fridur stór, fyrir þinn dýrstann dauda.

3. Og þú hefir oss øllum sagt, á þig skyldum vér treysta; offur þitt, hlýdni, ást og makt, af syndum hefir oss leysta; ef-laust því setjum á þig trú, allt þad gott sem oss lofadir þú, aldrei kann oss ad bresta.

4. Vor bródir kjær þú ordinn ert, ætíd vilt hjá ofs byggja, vernd og adstod ofs veitir bert, vér viljum hjálp þína bygg- ja. Pad er ofs gagn og gledi stor, Guds Son ordinn er bródir vor; hvad má ofs sídan hriggja.

5. Heidrum og lofum Herrann vorn, hann einn ofs endurleysti; vér erum med þér blessud børn, brodir vor Jesu! Kristi! gledji ofs jafnan gáfa sú, Gudi þøckum hans ást og trú, líknsamann sig auglýsti.

No. 58.

Lagid: J dág eitt blessad barnid er.

Frá synd og deyd svo frelstumst vér, fagn- adar syngjum hljómi: Frelsarinn í heim fæddur er, þann føgnud veröld rómi! jørd syndug himins féck nú frid, fullsæla eilífd gledst því vid, Jesús þá von ofs veitir; vort líf nú reiknast reynslu- stand, rétta himininn fødurland; upp þángad allir leiti!

No. 59.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Upp! upp! á Herrans hátíd nú, og há- tídlega þig tilbú, ást Guds audmjúkur

lýsa! kjærleika með, kann þakklátt geð, kjærleikans Guð að prísa.

2. Segðú með blјúgu sinni fyrst: svo elskaði mannkynið víst, Guð vor, að Son útsendi. O! gæðsku hnoss! Guð elskar oss, geymir með foður hendi.

3. Vor elskilegi vinur sá, vort hold og mind sig tók uppá, stoddum í stórum voða, Guðs vitsku, ráð, gæðsku og náð, gaf oss þar með að skoða.

4. Hann er þín heill! tak hlutdeild þú, hennar með sannri bæn og trú, í hans nafni' á hvørjum degi, ei dýrkar hann, sá hrópa vann: Herra! en betrar eigi.

5. Eg vil þakklátur ydka mig, að sýna rétta trú á þig, hughreysta, hjálpa, seðja, hjørtu guðhrædd, af ángri mædd, í þínu nafni aledja.

6. Ráð! kraptur! hetja! allt af þér, er það himin og jørðin ber, það allt þér, þackir segi, øll kristin þjóð, þig prísi glød; þér øll kné þacklát hnegi!

7. Vegsamið Guð! hann hjálpar fús; huggun náðþyrstum er Jesús, allir hans endurleystir, hátt prísið hann, vorn hjálpar-mann, hans miskun gladir treystið!

No. 60.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Upp! gledjist allir, gledjist nú! gledi uppfylli brjóst vor sú, Guds ást vorn fognud glædi! því Jesús, heill vor, hann er nær, hans ást á oss hún er frábær, hann voru holdi klædist.

2. Burt sorg! ei meir vor hjørtu hrell, himnesk kjæti þau upp nú fyll, ad Jesú fagnad fáum, med audmýkt, bæn, þøck, ást og trú, eilíf huggunin vor er sú, sem af hans náð vér náum.

3. Pinn fridur, Gud! sem ædri er, enn allt hvad þeckjum, skynjum vér, vor hjørtu' og hugskot geymi, í Jesú þeck-íng', uns hjá þér, eilífrar gledi høldum vér, hátíd í betra heimi!

No. 61.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.

(sjá No. 40. bls. 50).

Dýrd sé Gudi' í hærstum hædum! him-in syngur fogrum hljóm, mannkyn hrært í innstu ædum, undir tak med lof-saungs róm! allt Guds speki, miskun, mátt, mikli, gøfgi, prísi hátt! dýrd sé

Gudi' í hærstum hæðum! hrósi jørð hans ástar gæðum.

2. Ef þú ecki undrast, maður! og ástar Drottins vermist il, né auðmjúkur gjørist glaður, Guðs svo elsku finnur til, hvørsu máttu' hans mildi þá, maklegt þackar offur tjá, og með engla lofsaung lýsa, likn vors Drottins, þacka, prísa?

3. Dýrð, allsherjar Drottinn! þína, í dupti flatur eg tilbið; ást þína og eymdir mínar, auðmjúkur eg kannast við; hvað var eg? þú miskun mér, minn Guð! gafst, fráhorfnum þér, eigi Syni þyrmdir þínum, að frísir mig frá andar pínum.

4. Allt mitt dagfar ýsirlýsi, að eg sé þeim hrærður af, undrum náðar, allt þá prísi, ást, er Son þinn heimi gaf, sú í hlýðni helgi mig, hans svo feti' eg dygða stig! lof, tilbeiðsla' og þöckin þýða, þessi sé min hér og síðar!

5. Dýrð sé Gudi' í hærstum hæðum, hvørr sinn Son gaf føllnum mér? mannkyn hrært í innstu æðum, aldrei gleymi því veitti' hann þér! almátt speki' og elsku þá, allt mitt líf-víðfrægja má, uns eg Gudi' á himna hæðum, hef upp lof með engla qvæðum.

No. 62.

Lagid: Ofan af himnum hér kom eg.

Allir samsyngi engla-hird, í upphædum sé Gudi dýrd, sem nú lét jørdu fallna fá, frid, hefir mønnum þóknun á.

No. 63.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gledji sig gjørvøll jord, í Gudi sínum! fagna, Guds fridkeypt hjørd, Frelsara þínum! hvørs fæding þér, full nád himneskri bodast; þygg, tilbid, þacka í trú, þessa Guds ástgjøf nú! skyldu þín skoda.

2. Sem fánginn frelsi gledst, þann fjøtur reira, leystur til lífs þá qvedst, lausn fær ad heyra; eins fagna þú, frelsi og lífgjøf dýrri! Gud synd uppgefur þér, Gud þig umvefur hér, nád fødurs nýrri.

3. Sá fæddist, fús sem leid, forsmán, bønd, pínu, frásnúid fólk med deyd, frelsadi sínum, honum lofgjørd, hans kristni vanda ætti; hann færdi' oss frid vid Gud, frid vid vor hjørtu med, því brot vor bætti.

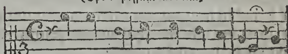
4. Sýng, leik med hjarta'og hug, hans prís og fagna, um hans stór, alvoldug, ástverk ei þagna, þín hegdan øll, hans þjón þig æ auglýsi; síst heimur, hold og blód, þér haldi' á glæpa slód, helg hlýdni' hañ prísi

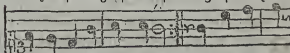
5. Hvort gagn þræl brjótskum telst, ad þyggja frelsi, ódæll ef aptur selst, á- naudar helsi! hvad notar þér, nád fyrir Krist ad þiggur, ef fauugnum eñ nú blind, yfir þér drottnar synd, og í löstum liggur.

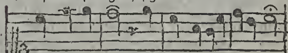
6. Fulltreyst hans fridargjörd, en fjötrum lasta, fyrir hans eldur ord, öll- um burtkasta, sá ok hans ber, ok sinna synda brýtur, harmar og hatar brot, helg- adur eilíf not, hans frelsis hlýtur.

No. 64.

Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
og: Hvørr veit hvad fjærri er æfi endi.
(Eptir þessum nótum.)

2. Vort hjálpráð Guds Son vera fhýsti, til vor ofan af himnum sté, med hegdun oss og lærdóm lýsti, leid píslar-vættis dauda' á tré; hann uppreis og til himna sté, himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari'! ástverkum frægstu þínum, med fegins rómi lýsum vér; en veit oss styrk, svo alúd sínum, í dygd og trú til heldurs þér; í útvaldra flocki' um eilífd þá, ædst lof þér syngjum himnum á.

No. 65.

Lagid: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Föllum nú til fóta Krists, sem fæddist oss til lausnar víst; fèck oss á himnum frid og víst; syngi hans hjörd, honum lof og dýrd, og þackargjörd!

No. 66.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Iheim til vor Frelsarinn fæddist! fagni hans endurleysta hjörd! straff hins alvalda', er hold allt hræddist, horfid er, fridi lýst á jörd; Guds Sonar frelsi gledjumst í, Gud er vor Fadir uppá ný.

2. Oss, sem ad réttinn barna brutum, brast adgáng ad hans ást og nád; en sekta

gjøldin óttast hlutum, eilíf, því boð Guðs hofðum smáð; oss nú Frelsarinn fæddur er, frið, lausn og sælu hrepptum vér.

3. Upp! upp! mín sál! þygg ástgjøf þessa, auðmjúk, fagnandi tilbið hann; Orðið varð hold, að bjarga' og blessa, barn sitt lét Guð oss fæðast mann; vikna mitt hjarta við þá náð, voldugur Guð þér hefir tjáð.

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefir, frelsað og keypt til eignar sér; hann lyst og krapt til góðs því gefur, gjæt vel! finnur þú slíkt hjá þér? blómgva með dygðum breytni þín, blessað hans dæmi af þeim skín!

5. Af því fagna að er nú fæddur, Endurlausnarinn syndarans; þó veikur sért, samt vert' óhræddur, vel mun þig styrkja kraptur hans! Guðs Sonar frelsi gleð þig í, Guð er þinn Faðir uppá ný.

No. 67.

Lagið: Guð miskuni nú øllum oss.

Í trú ydrandi' eg tilbið þá, trúfesti' og speki þína, er fær, ó Guð! mín sál að sjá, við Sonar þíns holdgun skína; þín loforð hafa eiðs krapt øll, engin hindran

þau tefur, ó! hvad þín speki furdu-full, og forsjon allt umvefur, takmarkad hvad eitt hefir!

2. Jeg má viknadur játa þad: jeg hef reynt forsjá þína, Gud! þitt auga mér gætti ad, um gjørvalla æfi mína. Hvørr leiddi mig í lífid inn? lét víss kjør opin standa, hvar ótal gjæda gnótt eg finn? hvørr greiddi mér til handa, veg gegnum margann vanda?

3. Fadir! trúfestí'og forsjá þín, framar eg vid þad kañast; fyrr' eñ eg til var mínút-íst mín, mig hefir sídan annast; mér valdi bædi stund og stad, og stand, er hentast væri; mín gledi sé ígrunda þad, Gud! svo þér þackir færi, af allri ønd, sem bæri.

4. Þín trygd og spekí' er skjært mér skín, þá skoda' eg kjør þíns Sonar, sé einka hlífd og adstod mín, atkéri minnar vonar? þín forsjón vís, er héldt sín heit, hann gaf til frelsis manna, mér til hjálpráds æ medol veit, mína naudsyn vill annast, bjørg þá af verøld bannast.

No. 68.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Ó vor Herra Jesú Krist! oss í manndóm borinn, þú hefir allann lýd þiñ

levst, til lífsins ádur kjørinn; opna vor hjørtu, ad vér nú, ord þín geymum med réttri trú, hvar med hér á jørdu, endurfæddir eignumst vér, arf himna med sjálfum þér, og blessud børn þín verdum.

6. Jesú Pína og Daudi.

No. 69.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Reyn hjarta mitt, ransaka mig, réttláti Gud! eg kém fyrir þig, sjá hvort eg heils er hugar! nær hugsa' um Jesú hjartans qvøl, heita elsku og písla bøl, sút klockva sálu hugar; hans þjáníng øll mín heilsa er; hvílíka rádar dásemd hér, virdtist þú verøld sýna! hvenær hef eg nóg hugleidt þad? hvenær best, sem gat vegsamad, af allri sál' elsku þína!

2. Fridar-høfdíngi, hetja, rád, hins Hærsta kraptur af Guds nád, hér klæddist holdt' og blódi; fórn synda, Jesú! verda vannst, værd á saklausri sál' ei fannst, af qvala teikna flódi; þinn vinur svikrád veita fer, vopnadann skara senn ad ber,

hørmúnga hefst upp tími, 'qvalanna ofbod þreyngdi' ad þér, þú hrópar: „Gud! „ef møgulegt er, bikar sá burtu rými."

3. Líkt dropum blóds af dundi þinn, dýr sveiti, Jesú! máttfarinn, til jardar þér fløtum fleygir; þú Son hins Hæsta bljúgur berst, bæn þinni vid, þá qvøl þú skérst, opt gjørdri þinn Gud þegir, jafnveli stridi styrktann þig, stórkostleg qvøl og skélfileg, ógn þó og ángist mædir; sekt manna hlódst þig sjálfur á, í syndugra hendur gafst þig þá, gedhraustu med þolgædi.

4. Þú, Guds réttláti, og sanni Son! sjálfur barst illvirkjanna laun, saklaus og sannheilagur; svo vard því kyrri fyrir spád, framkom nú Drottins hjálpar rád, vor fridar og frelsis dagur! illþýdid þyrsti í þitt blód, of sann þin hógværd af sér stód, svo frelsast sálir kynnu; jeg þinn leysíngja játa mig, Jesú! því allra synd á þig, hlód Gud, svo frid vér finnum.

5. Ad þræls mind þú audvirdist hér, en ædstu dygda skart þó ber, ætíd þitt ástar-hjarta, þolir svo hatur, hád og smán, hørmúngum, eymdum fullur, rán, matst ecki mind Guds bjarta; þig, sem Gud

hét oss, sáum vér, en samt eckért oss þeckt á þér, ei mind né fegurd frída, fyrir þér, eilíft athvarf mitt! andlit þeir jafnvel byrgja sitt; sáttmáls børn sjálf þig nída.

6. Offur varst, sem Guds eilíft rád, ályktad hafdi, en af nád, vildir þú vægd oss sýna; fyrir misgjørdir fólksins þíns, fyrir sekt brotlegs manna kyns, þín var þjáning og pína; ákjærdur saklaus engn hér, ansar, en sjálfur kross þinn ber, sem lamb er bana bídur; fús eins og hugprúd hetja bar, hels neyd, sem oss makleguft var; ást hans fyrir aunna lídur.

7. „Eg mátti telja mín øll bein, mín„ar hendur þeir hafa' med flein, og fætur „gegnum grafid; feitir umkríngdu uxar „mig; ómildra hópur gladdi sig, sína „vild séd ad hafi; eg hrópa, en mín hjálp „er-fjær; þeir hæda mig: sé hann Gudi „kjær, hann klagi, hjálp mun kaña! madk„ur eg, ecki madur, er nú, mig í daudans „dupt leggur þú, spott lýdsins, spé „mannanna.

8. „Brád qvalarans eg ordinn er, eg „hrópa, þú ei svara mér, mig yfirgefa all„ir, þjakadann, sár þá þorstiñ skar, þeirra „veitt svølun eintóm var, beiskt edik

„blandad galli, sem var mitt hjarta' er
„fundur smelt, svo sem vatni er mér út-
„hellt, mín ángist er þeim gledi; því yfir-
„gafstu þjóninn þinn, þrautmæddann,
„ó Gud minn! Gud minn! af andar
„þúngn' erfidi?"

9. Þú hnegir nidur høfdi þín, hróp-
ar fullkomna, borgun mín! þú deyr, jørd
døpur titrar; erfidi hefi' eg aukid þér, ó!
Drottinn! hrædda sál' þad skér, um písl
þína' eg þenki bitra; hvad er eg, frelsi' ad
fékkstú mér? æ fengi' eg allur þackad þér,
sjá, Drottinn! vægd mér sekum! áfýsa
skal þín ástin mig, ad unna þér, svo aldrei
þig, særi med syndum frekum.

10. Orvænting sælu' um eilífd má,
alla sárlega hrella þá, er forsmá forþén-
un þína; þeim ecki stunda' í ást og trú, ást-
gjøf þvílíka' ad virda nú, til þýngra dóms
þín er pína, synda þjónum er sífeldt þig,
med syndum smána', en játa sig, for-
þénun þinni treysta, hvørr ord þín
smáir elskar síst, hvørr ei þig elskar
dæmist víst, qvøl þín hann kann ei
hreysta.

11. Þú hefir heitid hjástod mér, ad
hlýdnast æ og fylgja þér, ótta Guds eg
svo lært! þín helløg písl mig huggar ein,

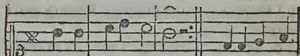
hvenær sem synda banvænt mein, samvitsku hrædda særir; gjör mig brennandi í bæn og trú, bind mig í elsku við þig nú, þitt dæmi gef eg geymi. Vert þín qvöl mín vörn í neyð, velgengnis styrkur, hlíf í deyð, og huggun effta' í heimi.

No. 70.

Lagið: Sæti Jesú! sjá oss hér.
(Eptir þessum nótum)

Daudans þúngu kraminn qvøl, á krossi
Frelsarinn svo brædra bøl, bætti

hángir Jesús blódur. Eilif gædskan
þjakast písla' hríð-um.

út hann gefur, ansa qveinstaf Sonar tefur.

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! sérhvørs vinar huggun sneyddur, leið hann

fyrir allra ørg, afbrot, smádur vard og deyddur. Harma skál hañ hlaut afdrecka, hann svo fengi' ofs Gudi þecka.

3. Hvørr fær qvøl íhugad þá, svo hjarta vikna þess ei mætti, og þó lída sekann sjá, synda þúngu refsíng ætti; en, hár lídur heilagleiki; hjartad klöckni, raustin veikist!

4. Hann leid fyrir heimsins synd, hád-úng, undir, bønd, qvalrædi. Hann, sann-nefndur lífsins lind, létst á tré vid daud-ans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Fødurs, hlýdinn, geymslu handa.

5. Gódi Jesú! gef ad mér, gleymist síst sú elskan megna, er saklausum þrýsti þér, þetta' ad lída minna vegna! minn-íng krossins qvalar þinnar, kostnad votti lausnar minnar!

6. Gef eg mína gráti synd, gef eg med-ur varúd fagni, fridi' og sæld; þín sorgar-mind, sí-áminni best hvad gagni! eg vard keyptur; æru' og sóma, allt skal mañkyn Jesú róma!

7. Virdstú' af nád mér lidsemd ljá, ad líkjast þér og fylgja hradur, þér, sem létst mig lífi ná, lífa trúr og deya gladur! hátt þig prísa' um heiminn vídann, heldra nær eg dey og sídan!

8. Pad, Frelsari! vonar víst, vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirdir veika síst, von, sem styrkja þér eg treysti; þegar fjør í dauda dvínar, Drottinn! medtak sálu mína!

No. 71.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú! Herra miñ! ad hugsa' um pínu' og dauda þinn; hjálp mér íhuga elsku þá, er lét þig deya krossi á; hjálp mér ad þeckja' og þacka þér, þá miskun, sem þú veittir mér.

2. Máttug guddóms ímind þó sért, madur á jørd oss líkur ert, hlýdinn allt framm í ytstu neyd, já! allt ad krossins bitrum deyd, sleginn og píndur í vorn stad, alls heims þá barstú misverknad.

3. O hvørsu verk þad háleitt er, heilagt og blessad fyrir mér; þá eg vil meta þetta' eg finn, þar vid ørmagnast huga minn, titrandi hjartad sektir sjá, syndanna' og ángist finna má.

4. Gud af réttlæti ríkur er, rángа því straffar breytni hér, fullt af kjærleika Guds er ged, gjarnan líkn sendir hegníng med; á Jesú krossi eg þess má, med ótta og furdu vottinn sjá.

5. O Herra Jesú! Jesú minn! jeg reidi mig á dauda þinn, og er framkropinn fyrir þér, Frelsari minn! í dupti hér, þín ástin fyllir undrun mig, önd mín þacklát því prísar þig.

6. Þín gædska yfirgengur manns, gjörvalla þánka' og skilníng hans, skyldi' eg þess vegna vera nú, valtur og laus í minni trú! eg madur, þarf ei ætla mér, útgrundad fá, hvörr Drottinn er.

7. Guds mikilleiki er mestur sá, mönnunum nád og elsku tjá; audmýktarfullum anda í, egum vér hann ad prísa, því, hans nád og mildi mikil er, oss mönnum sem hann veitir hér.

8. O minn Frelsari! anda þinn, andann lát jafnan fræda minn, svo hörmúng þína hér á jörd, heidri' eg í trú og þackargjörd, og ad trúlyndur ydki eg, ástsemd og stundi dygda veg.

No. 72.

Med sínu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, einn var hann saklaus fundinn; um midnátt sem einn íllvirki, er fánginn og svo bundinn og færdur ógudlegum lýd, sem á hann

lŷgi bera, hæda og smána hrákum med, hvad gudspjøllin kunngjøra.

2. A føstudagsins fyrstu stund, þó findist søkin engin, í Piláti hins heidna hønd, hafdur var sem mordíngi, frómann Krístum og fridhelgann, fann og svo vidurkénndi, því frá sér í haldi hann, Heródi Kóngi sendi.

3. Um þridju stund ad strŷktur var, og stód, sem lamb beid dauda, þyrni kórónu þúnga bar, þar med purpurann rauda, reyrlegg í hønd til hádúngar, høgg og spott vard ad reyna; til krossfestíngar sjálfum sér, sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjøttu stund ad negldur var, nakinn á krossinn Kristur, og blódi sinu' úthellti þar, upp med krossinum reistur; vidstaddir margir hæddu hann, hæddi annar uppfesti; um land allt mirkri lista vann, ljóma bjørt sólin misti.

5. Um níundu hañ hrópar hátt: horfinn qvad Gud sér vera; en þeir gallid og edik brádt, upp ad hans munni bera; Jesús þá sína uppgaf ønd, í tvennt fortjøldin hrockva, bardlega jardar hristust lønd, hellur í sundur stockva.

6. Hinna krossfestu'um qvøld var sagt, qvalarar bein ad brjóti, en síðast var í síðu lagt, sjálfum Kristi með spjóti, blód og vatn þar strax útaf rann, uppfyllta ritníng segir, Jóhannes, því ad það sá hann, þeim votti trúa megið.

7. En þá dagur á enda var, ágætur, ríkur Herra, Jóseph adkom af krossi þar, Krists lidid hold ad bera, eins og síður veglegur var, vel það smurdi til grafar, vardhalds menn síðan sátu þar, svo sem Matthæus skrifar.

8. Hjálp oss, ó Jesú! Herra kjær, harda qvøl þú sem reyndir, ad hlýdnir þér æ verdur vær, og vorumst allar syndir; dauda þinn og hans sanna sok, svo jafnan vér gaumgæfum, og þig, Drottinn! með ást og þock, æfinlegana lofum.

No. 73.

Lagið: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjørd þá mig áklagar, mín huggun Jesú! sért, ørvænting ei mig bagar, athvarf mitt því þú ert, æ! til ad færa frid á jørd, yfir þig døpur dundi, daudans ángistin hørd.

2. Hrærdur í hjarta mínu, hug-glad-ur prísa eg þig, ad þú ángist og pínu, einn-

iñ leidst fyrir mig, æ! eg því gleyma aldrei vil, hvad margt þú máttir lída, mønnunum frelsis til.

3. Mín sála helzt íhugar, hvad leidst til frelsis mér, af því þá yfirbugar, íll sídur girnd mig hér, og síst heims flærd mig svíkur þá, eg þín fótsporin feta, ferli lífs þraunguin á.

4. Mér gef þol mædu' ad bera, minn kross og alla neyd, og þér trúann æ vera, allt fram ad mínum deyd, en hjartad fridt uppfyll þú, ad eg ánægdur lídi, eins og þú leidst, Jesú!

5. Og sem þú oss til besta, útgafst líkama þinn; hjálp, eg med alúd mesta, elski náúnga minn, og þó vanþackad verdi mér, í kjærleiks ydju réttri, eckért mig letji hér.

6. Svo vid æfinnar enda, eg dey í von og trú; um eilífd eg fæ lenda, í dýrd med þér, Jesú! þig, sem hér leidst, eg þar mun sjá, á Guds hástóli' og gjalda, þér gøfgun himnum á.

No. 74.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

O minn Jesú! øll þín pína, alla sefar hrigd og neyd, huggast eg þá hørmúng þína, hugsa um og beiskann deyd; til lausnar allt því leidstú mér, lát mig aldrei

gleyma þér! þér, sem synda sekt barst mína, saklausann þá létst þig pína.

2. Ef mér slæghr synd í sinni, svikult mín ef freistar hold, þú æ sért mér þá í minni, þar við krossinn stódst á fold, hæddur, qvalinn, hatadur, huggun vina ørsneyddur, fjøtur synda' eg fæ þá slitid, eg fullur viknun til þín litid.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir, glæpa fram á breidann veg, gjálífis ad glaum eg sinni, gedhraustur, nei! segi eg; heims lyst Jesúm hengdi' á tréd; hins réttláta qvaldi ged, burt holds lyst úr brjósti mínu, bjó hún Lausnaranum pínu.

4. Ef mér ógnar ótti' og mæda, eg þá, Jesú! med þér líd, mig þau ecki megna hræda, eg minnist á þitt dauda stríd, þitt mér kéndi þolugt ged, þolinmædi' ad sigra med; æ eg vil þér eptir feta, ebl mig bædi' ad vilja' og geta!

5. Og þó hel á fund minn fari, fullørsuggur samt er eg; þú mín vernd og minn Lausnari! máttir gánga sama veg; og þú vegsemd ávannst þér, en féckst stad tilbúid mér; í þíns Fødurs fridar ríki, finnst þar eckért bol né sýki.

6. Jesú! sál' áminntú mína, ad minna vegna blód þitt rann, kross þinn daudi

qvøl og pína, qvittun synda' og lausn mér vann; þá skal øll mín æfistund, offrud þér, en hels vid blund, þig mitt andvarp efsta prísa, upp til dýrdar holdid rísa.

No. 75.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Grát auga! Guds Son dó, sem gjördi þó vel allt, hjálp í neyd heimi bjó, hrill útbreiddi ávallt; sannleiks kénarinn klár, á krossi deyddur er, vegur er Herrans hár, hann ecki skiljum vér.

2. Jeg fagna, Jesús dó, jeg veit, sú meñ féck grætt, ógn daudans eydd burtfló, Adams má gledjast ætt; lífs morgun-rodinn ljós, leyptrar heims ættum hér, vors Guds úthrópar hrós, hans gædska eilíf er.

3. Vonarfull venda mín, vætt tárum augun sér, í himin upp til þín, ó Gud! hvørs mildin er, eilíf og heidur hár, hvad er lífs sokund ró? hvad er heims freistni' og fár? fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Med sínu lagi.

Minnstú, ó madur! á minn deyd, minstú á mína sáru neyd, minnstú þad eg

hefi einn fyrir þig, í daudann gefid sjálfann mig.

2. Þad láttú þér nú vera kéñt, ad þetta hafir þú ei forþént; af elsku hef' eg þér allt þad veitt, en ecki fyrir þitt verkid neitt.

3. Því láttú þad uppvekja þig, ad þú komir fram fyrir mig, med ángri'og ydrun hjarta þíns, svo ad þú njótir dauda míns.

4. Ad sál þín verdi' af syndum hrein, og saurugleg[ri] lasta grein, fyrir þann dreira' í dapri pín, sem dundi útaf sárum mín.

5. En hvørju gegnir heimskan sú, ad hugsa fáir um þetta nú? margur er sá madurinn þar, um mína pínu'ei hirdir par.

6. Hvørninn hann kunni helzt ad fá, hjálp andar sinnar og leysast frá, hrellíng í dauda' og hugar pín, og hegníng' fyrir syndir sín.

7. En fagna'og gledst mín fátæk hjørd, fyrir minn dauda hólpin gjørd, sem hefir allt þitt traust á mér, ad vísu vil eg hjálpa þér.

8. Í mínum dauda er þitt líf, þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, mín elska sé upphvatníng þér, í dygd og trú ad líkjast mér.

9. Lof og heiður sé, Lausnarinn! þér, líka fyrir þá, sem veittir mér, fyrir þinn dauða og dreira foss, ó Drottinn! hjálpa øllum oss.

No. 77.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Í þínum dauða, ó Jesú! er mín lífgjøf og huggun trú; dásemdar kraptur dauða þíns, dreifist nú inn til hjarta míns, uppá það synd og íllskan þver, útaf deyi í brjósti mér.

7. Jesú Orð á Krossinum.

No. 78.

Lagið: Greinir Jesús um græna tréð.

Að Jesú krossi kom og bíð, kristin sál'! og því góðfús hlýð, sem Frelsari þíñ sagði þar, seinast verøld' til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum friðar bað: Faðir! — seigir hann — tilgef það, villtir á synda vegi hér, vita þeir ei hvað gjøra mér.

3. Fyrir mér bið, Frelsari minn! ef fer eg villt um lærdóm þinn, og að=

varanir ecki frá, aptrad mér lasta vegum frá.

4. Harmþrúnginni, sem módir mót, mændir augum, vid krossins fót, og þinn Johannes henni þar, hjálpar-mann, vin, son, ávísar.

5. Þegar mig undir þinn kross ber, og þrýtur vina stodin mér, sorg, óvild, neyd, mig bata og hrjá, hjálp, Jesú! send mér adstod þá.

6. Strax er ræninginn sínar sá, synd-ir ydrandi' og vildi ná, farsælum dauda frelsi' og hlif, fullvissu naut um eilíft líf.

7. Huggun af þínum munni mér, miñ Jesú! gef, þá deyja fer; unn mér í tíma ad mér' sjá, og þér í vegsemd lifa hjá.

8. Þig qvaldi' á sál' og holdi hørd, hørmúng, þad fjórda vitnar ord: „hvørs „vegna, minn Gud! minn Gud! þú, mig „hefir yfirgefid nú?"

9. Þitt hróp og ángist, Herra! hér, huggun og von þá gefur mér, ad yfirgefast ei eg skal, um daudans þó eg ráfi dal.

10. "Mig þyrstir," þú vanust hrópa, þó, þér enginn svala-dryck tilbjó, lífs kraptar tóku' ad tæmast þér, til þín súrt edik rétt því er.

11. Virlaðann sárri beiskju mér, bikar ef dauðinn rétta ser, ó Jesú! stødugt gef mér geð, góðri ró hann afsúpa með.

12. Qvalanna mæld ann kaleik þér, Kristi! hlýðinn útdrackstú hér, og lýstir hvað ályktað sé, „allt fullkomnað," á krossins tré.

13. O! hjálpráðs gefna huggun þá! héðan af synd og dauði má, ecki skélfa mig annann mann, ellifann signr mér það vann.

14. Allrasíðasta orð þitt nú, er mín lífs von þá sagðir þú: „Faðir! í þína fel „eg hønd, fram hér líðandi mína ønd".

15. Gef mér svo læra lifa þér, loks burt í friði sofni' eg hér, fullbuga eg í Føðurs hønd, fela svo megi leysta ønd.

No. 79.

Með sínu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, qvaldist allur hans líkhami sár, með hinni mestu pínu, sjø orð ver Drottinn sagði þar; haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta: sýnir hans sinni' og náð, sin̄ Føður krøptuglega bað, um heill óvina sinna: „minn Faðir! fyrirgef þeim það, „þeir vita ei hvað þeir vinna."

2. Annad: merkir hans mildu trú, munadarlausri segir nú; „sjá! þar er „son þiñ, qvinna! Jóhannes! módtr þín „er sú; henni skalt umsjón inna."

4. Þridja: hans mikla miskun er, minnast þess jafnan skyldum vér, ræníngja svo réd svara; „án efa skaltú í dag „med mér, í minu ríki vera."

5. Fjórda: sýnir þér synda mátt, Son Guds kallar á krossi hátt: Gud! því vilt „mig forláta? hardlega qvelst allt holdid „mitt, yfrid mjøg úr máta."

6. Fimta ord hans skalt festa' í hug, Frelsarinn dýrt ad keypti þig, því sagdi hañ: „sig þyrsta," hañ girutist heill mañkynsins mjøg; hold hans sárt naglar nísta.

7. Sjøtta ord kristnum sé innrætt, synduga alla sær þad kjætt, hvenær í hug þad kjæmi: „uppfyllt er allt," og øll synd bætt, med minni qvøl í heimi.

8. Seinasta': „þér, Fadir! fel eg í „hønd, fram nú lídandi mína ønd." Eg bid þig, miñ Lausnara, heilags anda mér huggun send, þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú! þín lífsins ord, lát mig øll geyma hér á jørd, í trú og hjarta hreinu, en med þér sídan æru' og dýrd, ødlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagid: Skapari stjarna Herra hreinn!

O Jesú! séu ordin þín, andláts sídasta huggun mín, sál minni verdi sælan vís, med sjálfum þér í Paradís!

---

8. Jesú Upprísa.

No. 81.

Lagid: Gled þig Guds Sonar brúd.

O! hjálprád! uppreis hér, sá allt líf hafdi' í sér; upprís glod, ønd mín! líka, athuga dásemd slíka! ei gátu heljar hordu, haldid bønd Drottni' í jordu.

2. Hann uppreis, heyrid þér, hañ, sem offóktud hér! hann þér hotudud, leiddud, harmqvæli yfir, deyddud, nú daudans allt ofbeldi, undir hans liggur veldi.

3. Hann uppreis! heyri nú, hvørra veik reyníst trú! undir hans krossi eigi, efasemd nein svo beygi; uppreis af ædstum krapti, ydur lífs von því skapti.

4. Ei hrædist eg nú þinn, ó daudi! brodd, því vinn; nær sem þú kallar, kém

eg, hjá Kristi stadar nem eg; eg lít gegnum grøf svarta, gledi-ljos himins bjarta.

5. Vissu lífs eilífs ljer, Lausnarans sigur mér, megnar ei mig ad fæla, mirkur grafar né kjæla; um jørd all-lítid gef eg, í Jesú lífs von hef' eg.

6. Jesús upprísinn er, alføgnud þetta ljer, frelsis Foríngja halda, feck ei band daudans kalda; hann uppreis, upp skal rísa, ønd mín og nafn hans prísa!

No. 82.

Lagid: O Fadir himneski' og eilífi Gud!

Lof sýng eg Drottni, sem lífid gaf mér, lofgjørdin honum og þacklætid ber, Jesús af grøfinni frægur út fer, Frelsari minn veit eg lífs er.

2. Unun, von, huggun, þar øll byggist á, á Drottins hásæti ríkjandi' er sá, sem leysti mannkynid syndunum frá, sídar til hans koma jeg má.

3. Mína úr jørdinni mold reisir hañ, mig nýu lífi sem gæda þá kann, medur þeim útvøldu mér sætis añ, minn Jesús þá eg fer hédan.

4. Grafar bed mitt lít eg gladur því á, Gudi fel tímann nær leysi hér frá; eg

fæ mér himininn opnadann sjá og vil
sem fyrst heim til Guds ná.

No. 83.

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Sá krossfesti Kristur lifir! kristin engann skal því mann, daudans falla ótti yfir, enginn grøf hann skélfa kann, þeim sem lúinn, þreir, uppbúin, þæg er sæng ad hvílist hann.

2. Ertú, Jesú! æ lifandi, eg á deyd því sigur vinn, lífs von mín æ stødug standi, studd vid lífsins máttin þin, hofud lifir, limum yfir, lífs þeim kraptin gefur sinn.

3. Held er eg, mitt hold skammvinna, hlýtur verda dupti ad, þegar stundir lífsins linna, til lífs þó Jesús vekur þad, sín tilfærir, sæld mig nærir, sínum upp í dýrdar stad.

4. Hér opt þjáir holds kránkleiki, heilsuna sídar allir fá, í jørd endar jardnesk veiki, jørd andlegur rís eg frá, ókreinkjandi' í ædra standi, edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú! veiki minni, von ad gledjast þessa vid, lifnadinn gef laga kynni, lært' og stundi helgann sid; sofaa'

eg gladur, sæll vaknadur, senn hjá þinni hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

O Jesú, Guds eingetinn Son! álít þú voru lofsaung og bón, hátt vert prísadur, Herra! þú, hvørr ed dóst, en þó lifir nú! un̄ oss um glada eilifd fá, æru, sæld, dýrd og vegsemd þá, hvørja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

O Jesú! hel þú yfirvannst, ei daudans bönd þér haldid fá, med sigri oss þú frelsi fannst, frid og líf eilíft Gudi hjá.

2. Herra upprisni! hjálp veit oss, hug svo ei bindum jørdu vid, en fúsir stundum ædra hnoss, eignast í himna sælu frid.

3. Gefdu oss nád ad þóknast þér, þann sem ad skeikar styd þú fót, sjálfur stríd med oss, svo ad vér, sigrandi gaungum dauda mót.

No. 86.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dymmum fylsnum nætur, fógur þegar sólin skín, haudrid gledi

hljóma lætur, hræðslan mirkra gjørvoll dvín; grøf svo Jesús genginn af, gledi-ljósið bjart oss gaf; vegsemd, prís og eilíf æra, upprisnum sé Jesú kjæra!

2. Þøck sé mikli þér sigrari! þú fángelsið grafar brautst, minnar hverfur mæðu' andvari, mitt skal á þér øruggt traust; ef eg vona' að eins á þig, enginn hlutur skélfir mig; af deyð Jésús uppreis blíður, eilíft lífið mér frambýður.

3. Vikt'eg ei af vegi dygða, volæði þó ami mér, og sjúkdómur abli hrigða, en mótlæti kremja fer, øfund, hatur ef mig hrjá, aðstoð vina hverfur frá, vininn Jesúm á eg eina, øruggur hans trygð fæ reyna.

4. Engin dauðans ógn mig hrekur, eg hann fús og glaður finn; mitt dupt Jesús minn uppvekur, mér líf gefur annað sinn; í grøf skil eg eptir mind, eymdar, vott um neyð og synd, brodd sá dauðans brotið hefir, betra líf mér síðan gefur.

5. Hættur engar hér á jorðu, hræðslu skotið inn mér fá, bøndin synda heljar hørðu, hrøckva, sæll eg lifi þá; ó Jesú upprisni minn! eg sje frelsis kraptinn þinn, eg medkéñi elsku þína, að þér taktú sálu mína.

No. 87.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lífs bodunar dag Gud nú gefur, gledjist kristnir minn Drottni í, af grøf Jesús útgengid hefir, ecki gat daudinn hamlad því, ei skildi liggja' í henni hann, hann uppreis, frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi, vor Jesús bar, dó krossi á, víss lífs upprisa oss ad yrdi, uppreis hann fyrstur dauda frá; ydrandi huggist andi hér, eptir daudann líf fáum vér.

3. O gódi Fadir! gef þinn andi, gjori sér bústad hjá oss nú, ad hvørr á dygda stignum standi, styrki, von ebli' og sanna trú, svo egum víst á himnum hnoss, heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir, eg einninn med, ei skal daudinn mitt sturla ged; hann lifir, eins mun aptur mig, uppvekja maktin gudómlig, og forklárun skrýda skjærri þá; skal þad sú von eg byggi' uppá.

2. Jesús lifir, jardríkid hér, jeg veit ad honum gefid er; hans liking eg og einninn

næ, um eilífð ríkja og lifa fæ; Guð efnir það hann oss nam tjá; það er sú von eg byggi' uppá.

3. Jesús lifir, hvørr efast fer, æru Guðs stóra niðrun tér, náð sinni lofað hefir hann, hvørjum, er synda ydrast vañ; um eilífð skúfar engum frá; það er sú von eg byggi' uppá

4. Jesús lifir, til lucku mér, lífið mitt allt því honum ber; eg vil með hreinum hjartans sið, holds lystir mínar stríða við; þeim veiku krapta vill hann ljá; von sú er það eg byggi' uppá.

5. Jesús lifir, það víst eg veit, við hann mig skilur ecki neitt, vellyst, armæða, verøld flá, véla skal mig ei honum frá, hans aðstoð þar til eg mun fá, er það sú von eg treysti' uppá.

6. Jesús lifir, því orðinn er, inngángur lífsins dauðiñ mér; ó hvílíkt traust, þá helið slær, hér af mín sála tekið fær! ørugg í trúnni innir þá; ó! minn Jesú! þig treysti' eg á.

No. 89.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesús uppreis, oss mín fagna, ódauðleika vissu þins; samsyng englum,

sýng, ei þagna, sigur-hrós Lausnara þíns; fyrir hans líf eg eflaust á, upp að rísa' og vænta má, um eilífð gæða' er aldrei þrjóta, ódauðlegur fá að njóta.

2. Jesús uppreis, gleði guðttir, Guðs Soñar líf færir mér; heljar burtu hverfur ótti, hans með dauða' eg leystur er; sjá Dómarinn sannar það, sem sagði: allt er fullkomnað! þessa vissu þar um gefur, það af dauða risið hefir.

3. Jesús uppreis, vottuð vissa, að var frá Guði fræði hans, að heimur skyldi' ei hana missa, hann dó vottur sannleikans, ótal guðdóms undrum þann, í lífinu styrkti hañ; loks Guð vorn Fræðara vekur, vafa allann burt svo tekur.

4. Jesús uppreis, eg má treysta, orðum hans í lífi' og deyð, þetta skal minn huga hreysta, í hörmúng skorti sorg og neyð; já, þó breiskur hrasi' eg hér, hann er líf og uppreisn mér, í trú hann hvorr að sér vefur, eins þó deyi, lifið hefir.

5. Jesús uppreis, erfð að taka, og öllum nöfnum hærra nafn; huggun sú skal hjá mér vaka, hrelldum sárt við rauna safn, með honum ef eg ljúfur líð, líka' hans ríkis erfðar bíð; eptir kross Guð krýndi Soninn, krossberenda' er sama vonin.

6. Jesús uppreis, eg vil stríða, og trúr hlaupið þreyta mitt, lær þú Drottni, hold mitt! hlýða, hann uppvekur duptið þitt, önd og líkhami' hreinsa hér, helgudum Jesús, farsæld þér, holds og andar hefir fundið, hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis, Jesús lifir, Jesú líf er lífið mitt, sigur hans lífs óvin yfir, end mín! sigur-hrós er þitt; í dauða sál' mín djörf fær sagt: dauði! gröf! hvar er þín makt? undan henni er eg hrifinn; eg veit Frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagið: Kristur reis upp frá dauðum.

Upprisinn er nú Kristur, af öllum qvölum leystur, af því gleðjumst nú allir vér, Jesús vor hjálp og huggun er, honum prís ber!

2. Frá dauðum nema' hann færi, fánýt vor trúa væri; Drottinn vor Jesús dauðann vann, dýrkum og lofum því allir hann; hátt prísum hann!

No. 91.

Með sínu lagi.

Kristur reis upp frá dauðum, leysti hann allann heiminn af nauðum,

því skulum vér allir gladir vera, lofa' og dýrka vorn Lausnara, Hallelúja!

9. Jesú Uppstigníng.

No. 92.

Med sínu lagi.

Idag þá Hátíd høldum vér, til himna stévor Herra; eilísi Gud! vér þöckum þér, þig bidjum: virdstu' ad vera, vor aumra mañа verndin blíd! veraldar qvøl er mørg og stríd, hjálp oss hana ad bera. Hallelúja! Hallelúja!

2. Lof sé Gudi! vor lausn er gjørd; leid til farsældar búid, hefir oss Jesús, hér frá jørd, til himna sídan snúid. Hvørr, sem trúir, fær føgnud þañ, fyrir þad sig tilbúa kañ, hold í grøf hvíla lúid. Hallelúja! Hallelúja!

3. Þeir leita ecki Lausnarans, sem liggja' í girndum synda, því lukt er himnaríki hans, holdi og blódi blinda. Trúin á Gud sé sønn og hrein, svo mun lífid í hvørri grein, til hans á himna stunda. Hallelúja! Hallelúja!

4. Guds born hér jafnan búa sig, burtu til himna ferda; holdsins girndum og heimsins sid, heilaglega sér forda; med trú og ást sjá upp í hæd, en Gud ofan med sinni nád, fram til þess fundir verda. Hallelúja! Hallelúja!

5. Vid tignar degi þá tökum fyrst, til sín lætur Gud oss koma, samlíka gjørir sjálfum Krist', í sælu dýrd og ljóma; þá hljótum fögnud, frid og hlíf, fulla sælu og eilíft líf, Gud gefi oss þann sóma! Hallelúja! Hallelúja!

No. 93.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Heidri Guds helgi skarinn, Herrann Jesúm, þeim veldid ber. Hann fyrst til himna' er farinn, hjálpin jardar full-komnud er, vegsemdar ríki rædur, rétt trú-ud Guds börnin, sem eru' hans samlags-brædur, sjálfur þar leidir inn; hans ord oss veginn vísa, vor stjórnari hann er, þá miskun þeckja' og prísa, þeim endur-leystu ber.

2. Þótt á lífs umferd megum, eymda mörg reyna hretvidrin, samt vér í upp-hæd egum, inngaungu von í himininn;

ofbjóda skal mér ecki, andstreymi nockurt hér, í trúñi því eg þecki, þad Drottins barn eg er; þessa lífs mjog stutt mæda, metast sem eckért skal, mót unadsemd upphæda, í dýrdarinnar sal.

3. Heidri því Guds herskarinn, heims Frelsara hvørs valdid er! hañ er til himins farinn, hann nád gjørvallri jørdu tjer; kné bædi' og hjørtu hnegid, fyrir honum, er tilbjó, ydur þá víst, sem egid í himinsælda ró; ó þann fagnadar fundinn, er Frelsarann náum sjá! sú vildi' eg sælustundin, senn kjæmi, Amen, já!

No. 94.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Allt er fullkomnad! af því vor, á himna' er Drottinn fariñ; í gledi-saung tók undir stór, engla gladur herskarinn; sýng og med þeim, mín sæla ønd! sá situr Guds vid hægri hønd, eilífur helgur Herra! øll veröld hann er undirløgd, æra sé Kristi jafnan søgd, og dýrd, er ei má þverra.

(Seinasta versid af No. 56. bls. 65.

(Med gledi-raust og helgum hljóm).

No. 95.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Jesús burt frá jördu vendi, jafnskjótt upp til himna fór, hjá Guds settist hægri hendi, hafinn yfir Engla kór, oss sinn helga Anda sendi, ofan af hædum Drottinn stór.

2. Fyrir Drottni fall því nidur, frelst af naudum, Adams kyn! syng heim dýrd oss sátta bidur, sé þad lof ei yfirskin, oss er, brædur! fenginn fridur, Födur egnum Gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af Födurs hjarta barn er borid.

Eldri meñ og yngri losid, ætíd Gud med hug'og raust! von inngaungu'í himin hafid, hólpnir, qvittir efalaust, vid eymd stærsta, eignist hærsta, dýrd og nád, því Gudi sé, lof, dýrd, heidur ad eilífu!

2. O! ad vér þá elsku þecktum, ó-verdskuldad Gud oss gaf, hans svo bod og vilja vöktum, vorum syndum látum af, í lífi' og dauda, Drottni hlýda, hann hjálpi oss og honum sé, hærst lof heidur ad eilífu!

10. Jesú Stjórn sinnar Kirkju.

No. 97.

Med sínu lagi.

Ovinnanleg borg er vor Gud, oss hann best verndad getur; hann gaf oss styrk í hvørri naud, hættunum takmörk setur; íll girnd, ovinur vor, eblir í gegn oss þor, hennar eru' vél og vøld, víst hættuleg, margføld, hún Guds veg gánga letur.

2. Vor eginn máttur veikur er, vor þróttur strax er farinn, einn oss í þrautum adstod tér, af Gudi þar til kjörinn; ef spyr þú hans heiti ad: Herrann Jesús er þad; oss frelsad hefir hann, hvørr má vid jafnast þann? sá er jafnan sigrarinn.

3. Þilþýdis blinda ædi her, oss þó hann vilji hrella, vér óttumst ei, vor Jesús er, vort traust og hjálpar hella; hann dramb og heimsins makt, hefir ad velli lagt; hvørr, sem finnst honum trúr, háskasemd leysist úr, þann má heims flærd ei fella.

4. Vorn, huggan Jesú heilagt ord, heims er gegn villu-snørum, ofbeldi hræd-

umst' ei né mord, allir hugstyrkir svørum: þó missa verdum vér, í verøld hvad kjærast er, audnu, líf, allt vort hér, ávinníng daudinn lér, til Guds í fullsæld forum.

5. Miskunnar Fadirinn, mildi Gud! mest sé þér dýrd um heiminn! svo þú oss dýrsta sýndir náð, Son þinn er til vor kominn, er sínu ordi med, oss veitti rósamt ged, og veg hinn vita lét, víst oss á himnum hét, heill sú haldist oss. Amen!

No. 98.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Eilífur Gud gaf Soninn sinn, svo hann vort frelsi væri; hans nafn er stórt, því heidurinn, honum aldirnar færi, hylli hann Konúng himin og jørd, blýdni sýni og þackargjørd, lífs á þeim hvad helzt sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hvørr óttast kann, alls ríkis síns hann gætir, þó heims øll veldin berji' á hann, med hreckjum og dramblæti; hans bygging traust á bjargi er, burt-flúnum því óvina her, forsmán þúng og fjørtjón mætir.

2. Náðar bodskapur og friðar fregn, færist um jörð gjørvalla; hjörtu mannaña góð og gegn, gæðsku hans því ákalla; fiña og reyna fáum vér, Frelsari vor að Jesús er; prísum hann um eilífð alla!

4. Honum, sem yfir himni er, Herra í dýrð ríkjandi, allt hvað lífs hefir anda' í sér, eilífa lofgjørð vandi; látum hug, mál og líf vort hér, lofa þann, sem svo mikill er, til hans vor trú stöðug standi!

No. 99.

Lagið: Heiðrum vér Guð af huga' og sál'.

Eilífri lofgjørð offrum vér, ó Drottinn Jesú Kristur! þér, ástfús til vor komst ofan þú, í vegsemdinni ríkir nú; þinna frelsíngja athvarf er, ætíð stöðugt hjá sjálfum þér, hvað helzt mótdrægt að höndum ber.

2. Undir þitt veldi auðmjúklig, öll sképna, Jesú! beygir sig; heims valdin öll þó hverfi' á braut, Herra þitt ríki ei enda hlaut; byggt á sannleika eitt það er, óhultir skulum hlýðnast þér, og treysta hvörju fram sem fer.

3. Kunnur er þér veikleiki vor, vor miñstu því, svo eckért spor, heims flærðir

oss þér hreki frá; haf oss í miskun gætur á, styrk vora trú, þiñ fær oss frid, framleid og gef vid þína hlid, eilífa sælu og andargrid!

No. 100.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

O Drottinn Jesú! útbreid þú, á medal vor þitt ríki, esi villur og ódygd nú, vid ords þíns birtu víki! vitska, trygd, elska innilig, unun og fridinn næri, uns sjáum ríkja' um eilífd þig; öll veröld lof þér færi, Frelsarinn, Kristur kjæri!

No. 101.

Lagid: Hvörr sem ad reisir hæga bygd.

Brodd daudans óttast ecki ber, ei sigur grafarinnar; rád Guds af Jesú uppfyllt er, og lífs von trúar minnar. Frelsarannum hvörr fylgja vañ, farsældar leid æ gengur hann, ödlast heill andar sinnar.

2. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, mikill ríkir á hædum; útbreidist sannleiks ord þitt nú, allt krýnir verk þitt gædum; þú leidir, styrkir, ladar ad þér, lýd þañ, sem dygda skartid ber, og lof þínum færir frædum.

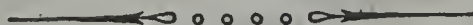
3. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, mitt líf þá hníg eg daudur, andlát ei framar óttast nú, eg skil gladur vid baudur; í gegnum daudans dal eg fer, Drottinn! um eilífd sæll hjá þér, lífs gøtu'eg geng ótraudur.

4. Hjá þér um aldir, o Jesú! ønd mini frid þú gefur, himneskrar sælu henni þú, hnoss eilíft búid hefir. Kalla mig heim nær þóknast þér, þann gef vegsemdar skrúda mér, útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagid: Skaparinn stjarna Herra hreinn!

Jesú þín kristni kýs þig nú, Kóngur hen-ar ein heitir þú, stjórn þín henni svo haldi vid, ad himneskum nái dýrdar frid!

II. Guds Andi og Ord.

No. 103.

Lagid: Gjørvøll kristnin skal gledjast nú.

Hvør má í ríki Herrans naud, hjá vor-um Fødur granda, svo framt trúr í

því, sem hann baud, sál vor og hjörtu standa? svo stór hans fødur-alúd er, ordsins ljós tendrad fyrir oss ber; vér leidumst af hans Anda.

2. O Gud! vér þöckum ordsins gjøf, oss þad um sannleik frædi; veit, ad þad allt ad vorri grøf, virdum, sem himneskt gædi. Ebl þú hjá oss þad andar-traust, óskélfdur hvørr og hræsnislaust, þess krapt medkénna nædi.

3. Vér ef frá dygda víkjum sid, en veljum íllsku ljóta, þitt heilagt ord oss varar vid, og vekur til yfirbóta. Nær þúngbær oss þín birtir hønd, huggan ordsins þá styrkir ønd, trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, Gud! þitt voldugt vísdómsmál, vort breiska styrkja sinni, svo vafatrú og villan hál, vidnám þar aldrei finni; Andi þinn veiti oss øblugt ged, øruggum fæti gaungum med, á sannleiks þjódbraut þinni.

5. Gefi þad miskun Guds og nád, gjørvøll uns tíd er samin, ad vid hans ords og Anda rád, øll Kristin hjord sé tamin, þá egum himna vissa vist, veit oss þad Gud! fyrir Jesúm Krist! heyr og bænheyr oss! Amen!

No. 104.

Med sínu lagi.

Lofi Gud í hans helgidóm, hans kristnir menn á jørdu, segi lof, þøck, med sínum róm, svo ord hans vídfræg yrdu; þau um lønd øll, ord hljómi snjøll, hans makt og heidri lýsi, hátign vors Guds þeir prísi.

2. Ad hjartans Son sinn Herrann Krist, hefir fyrir oss gefid, þar af fengum vér Fødurs ást, fyrir hans dauda lífid; samvitskan hrein, vid synda mein, sig af Guds elsku gledur, Abba, ó Fadir! bidur.

3. Bodad er nú hans blessad ord, berlega øllum møñum; frid og huggun þad færdi jørd, frjófgadi dygdum sønnum; hvad andad fær, Guds gáfur þær, gøfgi, þacki mest lengi, og Hallelúja syngi!

4. Hátt lofid Gud á himni' og jørd, hans nád og gædsku játid, hér sem hefir sin heiløg ord, hljóma fyrir oss látid; veri þau oss, á vegum ljós, vor blífd í freistni' og voda, og huggan helg í dauda.

No. 105.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Drottinn! send oss nú Anda þíñ, ást og nád í vor hjørtu inn, svo þínum

sannleik trúum; gef oss þann skilníng, hjarta' og hug, heilög ord þín ad girnumst mjög, af hjarta til þín oss snúum, ó Gud vor Fadir! gef þá nád, gjordir, ræda og allt vort rád, verdi til lofs þér einum, alla hindrun lát hverfa frá, hvad ebla kann oss lát nú fá, ad gánga' á vegi þínum.

2. Drottinn! í tíma vek oss vel, ei vitum vér hvad laung er dvöl, nær linnå lífsins stundir; kénn oss þinn ótta, elsku' og trú, anda þinn lát oss fræda nú, svo jafnan hötum syndir; ranngum lærdómi' oss vara víd, veraldar flærd og ljótum síd, ad ei kunni oss blinda, sjálfur oss miskun sendtú hér, ad sálar fegnud erfum vér, og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagid: Nú bidjum vér heilagann Anda.

Þitt ord og Andi, ó Gud! veit nú, ad oss med réttri saman tengi trú; kristid hösfum heiti, helga Kristis lærdóma í hreinum hann vardveiti, hjá oss jafnan blóma. Herra! heyr þá bón!

2. O! vísdóms andi! veit oss þad skyn ad öll sé heill ad ega Jesúm vin; hans ad bodum hlýdum, hans í fótspor fetum, svo

breppt med helgum lýdum, himna føgnud getum. Herra! heyr þá bón!

3. O! Andi fridar! óroskud veit, vor brædra einíng verdi hvørn um reit, svo í sæld og voda, samhuga framforum, hverr annann adstoda, í ellum lífsins kjørum. Herra! heyr þá bón!

4. O! Guddóms kraptur! uppfyll vort ged, á dauda-stundu, hærstu huggun med; ad vér engu virdum, allann heimsins blóma, um eilífdar hirdum, ad eins dýrd og ljóma. Herra! heyr þá bón!

No. 107.

Lagid: Gud miskuni nú ellum oss.

Oss sýna, Jesú! ord þín blíd, allann þinn kjærleik heita; þinn Anda lát um æfi-tíd, oss sálar føgnud veita! þetta þin saña unan er, oss þínum kristnu moñum, unn hennar leitum ætíd hér, á dygda vegi soñum, ad hjá þér umbun kønnum!

No. 108.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Lofgjørd sé þér, Gud gjæsku hár! sem gløggt þeckir vora veiki, einn er þinn

vísdóms Andi klár, er ljós í mirkrum qveikir, vorum anda þú veitir dug, vísdóms leidir og dygda veg, ad oss fótur ecki skeiki.

2. Frí og laus øllum ótta frá, áfram lífs-veg hvørr képpir, mirkrid ei villu valda má, vér øruggt strídum heppnir; þinn Andi, Jesú! æ og nú, oss þar um gefur vissa trú, ad sannkristinn sælu hreppir.

No. 109.

Med sínu lagi.

Gud miskunni nú øllum oss, og gefi blessun sína, og láti skinna orda ljós, til eilífs lífs oss skína, svo vilja hans og verkin øll, í verold þeckja kynnum, og Jesú Kristi krøptug heill, kunnug sé øllum mønnum, ad giarnan hlýdi hónum.

2. Þér, Gudi! lof og þackargiørd, þinn lýdur jafnan játi, og fagni sérhvørt fólk á jørd, fagrann saung heyra láti, ad þú Dómari ert á jørd, ílsku lídur því eigi; verndar og leidir oss þitt ord; allt fólk styrkir svo megi, gánga á réttum vegi.

3. Þacki þér, Gud! og lofi þig, þitt fólk lotníngu medur; ad dygdum mannkyn audgi sig, ord þitt oss frædir,

gledur. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, oss blessi alla saman, vegsamt hann og óttist einn, allt mannkynid um heiminn; segjum af hjarta: Amen!

No. 110.

Med sínu lagi.

Anda þinn, Gud! mér gef þú víst, grátandi eg þess beidi; ad villi mig, hid vonda síst, veg minn allann þú greidir; medan eg lifi hér, og ljær þú tímann mér, lát mig vel læra' ad deya!

12. Fullsæla eptir Daudann.

No. 111.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Sídasti dagur máské minn, mér sé kominn allnærri; ótta þó hjá mér eg ei finn, er Drottins nádin stærri, er lætur stríd mitt enda fá, og mér kórónu himnum á, af gædsku gefur skjærri.

2. Arftöku sælu' á ædra stad, útvegad Jesús hefir; elska vil eg hann æ fyrir þad, í deyd hann frid mér gefur; í grøf

eg hvíla óttast síst, úr henni því minn Drottinn víst, mig til himis upphefur.

3. Haldi því grofin medan má, mínu holdi þúngbæra, ønd mín lyptir sér upp þar frá, áhlaup dandans kann næra, ydrunarlausum ótta hér, ávarp hans gledilegt er mér, mig til Guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjøld, hættu' og neyd, til himins sál mín leitar, í hjálparvon eg hleyp mitt skeid, med hópum Engla sveitar, samhljóda háa sýng lofgjørd, Syni Guds birtum hér á jørd, sem heill mér hét ad veita.

5. Frá himninum mig féck ásjed, Fadir med elsku heita, barna-rétt Syni sínum med, af sannri nád réd veita; þegar strid mitt á enda er, í sigur-laun hann gefur mér, hnoss þad, eg hér ad leita.

6. Réttlátra hold sád segjast má, sett í mold grafarinnar; Gud þad deginum efsta á, med ordi maktar sinnar, lífgar, krapt sama þecki' eg þar, og þá verøld fyrst skøpud var, í undrum upprisunnar.

7. Gud! eg legg hønd á muñiñ miñ, en mikla stjórnun þína; veit mér ad skilja vilja þinn! vil eg þér hlýdni sýna; eg býst øruggur burt frá heim, bíd gladur eptir dauda þeim, sem endar ánaud mína.

8. Nær eg, ó Gud! þig hefi' mér hjá, hef' eg nóg eptirlæti; dauda og grafar deyfir þrá, dýrd, er eg sídar mæti; andláts nálægd mér ógnar sízt, í lofsaung harma-raustin snýst, vid himna Guds hásæti.

No. 112.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

O Gud! lífs-tídin ódum hver, er til betrunar gafstú mér; hvad margra daga hef' eg tøf, hér, þángad til eg legst í grøf? sælann og hólpinn segi' eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

2. Angrudu hjarta eg sæ med, opt minna vina legstad sjed, þá hugsun samt eg huggast vid: hér blundid, vinir! sætt í frid; sælann og hólpinn segi'eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

3. Vid þessi leidi samt eg sje, ad sæmdir, metord, lán og fé, er dupt einbert, því æsku'eg sá, ellinni vísna líkt sem strá; sælann og hólpinn segi'eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

4. Veiti mér nád þín væg og blíd, vís-
lega'ad brúka mína tíd, til lofs þá jafnan
lifi'eg þér, líka fulltreysti', er deya fer,
og reyni siálfur sannleik þañ: ad sæll er
hvørr, sem nád Guds fañ, daudans ná-
lægd ei hrædir hann.

5. O Jesú! fyrir aumann mig, í daud-
ann gafstú siálfann þig, uppreist og upp-
stést, af því mér, er búin víst í dýrd hjá þér;
þín vegna nád og frid eg fann, fagnandi
því eg gánga kann, mót dauda, eg ei
hrædist hann.

No. 113.

Lagid: A Gud alleina.

Eilíf ánægia! eg þér senn fagna má, eg
framgeng fræga, fullkomnun loks
ad fá, krapt og gnótt gæda, gefur eilífdin
mér, hérvistar mæda, heiti æskunnar ber,
en lífid upphæda, aldur fullordins er.

2. Þú gánginn greidir, Gud minn!
og kénnir mér, mig ladar, leidir, til lífs ei-
lífs hjá þér; bak vid dymmt dauda, dags
mirkur sje eg því, nýtt ljós, sem nauda,
nemur burt gjørvøll ský, og mér trú ó-
trauda, tendrar hjartanu í.

3. Hátt lífs ord hljóma, heyri' eg rødd
Jesú hér, von vid þá róma, vidréttist glød

í mér; hvad kann mig hriggja? heyri' eg Guds Sonar raust, ei vil þá yggja, en alla von og traust, eg hans á skal byggja, ordunum gvídalaust.

4. Sál mín og sinnt, sér hradar nú og flýr, í hærst heimkynni, hvar eilíf gledi býr, sú bygd Guds blída, brosir þegar vid mér, þar sýng eg sídar, samsaung med engla her; til þess fagnadar frída, Fadir! mig tilreid hér!

No. 114.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Hvad sæll er eg nær himnum á, helgum Guds Englum ásamt má, lof og dýrd Gudi gjalda, og mæla: Jesús mér allt var, mín vernd í hrapi veraldar, mín gledi' um aldir alda, hann er, heill mér! þeirrar stundar, fagna' eg fundi, ad fæ þar prísa, nafn Jesú blessad og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Lífsins Herra eg þacka þér, þú eillífd mér tilreidir, og ad þíns Sonar ordid mér, útvegar frid og leidir, ljós inn í mirkri; líf í deyd, líkn í sút, ró í pínum, finn eg hjá

Jesú, flýr því neyd, flýr burt úr þánka minum, ótti med efa sínum.

2. Lof sé þér, manna Leidtoginn! lof sé þér dýrd og æra, fyrir ordid bæd' og Anda þinn, æ láttú brjóst mitt næra, þá sonnu huggun, þá eg frór, þeinki á eilífd mína, uns þú von, sem er víss og stór, vyrdist sjálfur ad krýna, nær eg dýrd nálgast þína.

No. 116.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, minn Drottinn kjæri! til lífs mig leiddir inn, lof þér eg færi; á enda lífs, eg skal þér prís frammæla; um dauda dalinn hér, djarft geng, því ertú mér, mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal grøf hræda mig, og heljar kífid! Jesús gaf sjálfann sig, svo hefd' eg lífid; sjá! hann uppreis, þá sigurvinníng vísa, fæ eg og feril þann, feta, því eins og hann, eg skal upprísa.

3. Loks þegar hef' eg hér, hlaupid trúr endad, til betra lífs fram eg fer, fæ sæll ad lenda, í føgnud, dýrd; fyrir hástóli þínum, og sýng; Gud sanni! þér, sé prís, eg leystur er, af øllum pínum.

No. 117.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gud minn! eg þacka þér, þú af nád hefir, eilift lif ætlad mér, engin þvi vefur, efasemd ønd, ei skal mig grøfin hræda, ar mæda lifs er leid, liggur mitt æfi-skeid, hédan til hæda.

2. Hvørt munu vegsemd, vøld, veita lán stærra, heims audur, heill margføld? hnoss er mér kjærra, gledi eilift, Gud! þig sjá og útvalda, þad sýndir sjálfur mér, sú von fylliſt hjá þér, um aldir alda!

3. Engin heims eymd mig hér, í výl nú leidir, eg veit hvad mætir mér, minn veg framgreidir, í himna dýrd; hvad er, þad má hér lída? Gud upp í gledi stad, gjørvallt umbunar þad; ei skal eg qvída.

No. 118.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Þú gafst oss, Fadir gódi! hér, þá gledivon ad finna, ad gegnum deyd og grafir vér, gaungum til dýrdar þinnar; sú von í hvørri sorg og neyd, og sídast oss í vorum deyd, lífgar, þá dagar linna.

No. 119.

Lagid: Heidur og háleit æra.

O Jesú! von míns anda, upplyptir sér til þín, til kraptarins hægri handar: hjá þér er unan mín, og vonin á þér einum, en æ mín líkhams bond, þvínga mig þúng- um meinum, því styrk þú mína ond, nær eg vil þenkja' um þig, minn þróttur veik- ann sig, vottar og vélar mig.

2. Hvad sælar þóktu þjódir, þig litu hér á jørd? hvad sælir hjarta-gódir, heyrdu þitt lífsins ord, þad ord, sem qvittun kjæra, kyni syndugu vañ, og himna fridiñ færa, frelsti heim gjørvallañ, en von oss øllum ljer, um sælu-vist hjá þér, þegar hér- vistin þver.

3. Eg sje þig ei né heyri, upphafdi Je- sú minn! madur af moldar leiri, ei megna nú um sinn, añad enn undrun mína, aug- lýsa hrærdur þér, og prísa elsku þína, of- dauft þó lof mitt er, á medan enn eg bý, adsetri daudans í, all-litlu orka því.

4. Eitthvørt sinn holdsins hnígur, hreist, en sálin mín, í betra líf uppstígur, úr grøfum raustin þín, kalla nun fólk þitt frelsta, føgnudur gefst þá mér; lífs eilífs hnossid helzta, á hæd sameinast þér; þú ert sá arf oss bjó, óskýnilegur þó, ert hér í heims óró.

5. Eitthvørt sinn aptur kémur, í dýrd ad krýna þú, hvørn þann, sem hér sig temur, á hlýdni, dygd og trú, mín augu, mig þann leysti, munu forklárud sjá, á hvørn eg ádur treysti, ó von og gledi þá! ó þá dýrd, er eg fiñ! ó þá sæld, Jesú minn! um eilífd er eg þinn!

II. Bænar-Sálmar.

1. Sannur Kristinndómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, án flecks lifa í réttri trú, Guds eptir bodum gánga; vel er þeim, sem hans vitnisburd, viljugir geyma hér á jörd, af hug þar eptir lángar; því hvörjir gjarnan Guds á veg, gánga jafnan, þeir varast mjög, misgjörd og synd margfalda. Herra! sem almáttugur ert, öllum hefir þú bodid bert, heilög ord þín ad halda!

2. O Gud! veit mér ad ordid þitt, alvarlegana lífid mitt, af hjarta haldid gæti; nær sem eg blessud bodord þín, berlega set fyrir augun mín, ógn' og smán engri mæti; af öllum hug' eg þacka þér, þú hefir kénnt og sýndir mér, dýrann rétt dóma þinna; þín heilög bod eg halda vil, Herra! medan eg lifi til, lát mig þitt fylgi finna.

3. Hvørninn veg æfi úngur mann, ó-straffanlega gánga kann? ef sér vid ord þín heldur. Eg leita þín af heilum hug, hjálp, svo med engu verdi eg, frá þinni kénníng felldur. I hjarta mínu hefi' eg fest, heiløg ord þín, svo varist mest, móti þér grand ad gjøri. Lofadur sértú, sañi Gud! sannleikann þinn og heiløg bod, gef þú eg gjarnan læri!

4. Med vørum mínum eg vída skal, vitna um þinna dóma tal, sem er þíns munns adqvædi, af þinna vitnisburda veg, verd eg gladur og feginn mjøg, eins sem af allskyns audi. O! ad mest ræda' og ordin mín, um heiløg séu bodord þín! ef veg þinn vel umskoda, dygd og ráð-vendni æ þá ann, ordum þínum ei gleyma kann, í sælu, sorg og voda.

5. Heidur, lof, dýrd med hreinni trú, himneskum Gudi Fødur nú, sætlega skulum sýngja; hans einka Syni, Jesú Krist, sem oss hefir med dauda leyst, kénnt leid til lífs ad gánga; heiløgum Anda, er um heim, upplýsíng, huggun gefur, þeim, sé prís og lofgjørd samin! Guds ordi med og adstod hans, arftøkn' í ríki Frelsarans, ødlumst og farsæld. Amen!

No. 121.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Sá madur gódann finnur frid, fótstig Guds boda'er héldt sér vid, holds girndum hættum strídir; hann berst og á þau lítur laun, lofar Gud eptir strídsins raun, sannri dygd hans um sídir.

2. Ad sinni gaungu gætir vel, grandvar lífir med einardt þel, ad þecking eykst og krapti, þó breiskur sé, nýtt fær hañ fjør, og finnur hér þau yndis kjør, sem Gud fyri sál' hans skapti.

3. Í hjarta' og fyrir augum réd, æ hafa Gud, sitt prófar ged, hvørn dag í hans augliti; sín harmar brot, en syndamein, samt grædir trú á Jesúm hrein, fyrir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stétt, sér skamtad lán Guds notar rétt, ágirnd og øfund hafnar; vid lítil efni Guds hans ged, gledur, þó audi sorgum med, hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef honum gnægtir lér, Gudi líkjast æ temur sér, gefur gódfýsi medur, farsæld ástvinar fegiñ jok, forsvar dygdugra jafnan tók, aumstaddann ovin gledur.

6. Sú byrdin honum sýnist létt, vid sína brædur skyldu rétt, sífeldt ad gæta sinnar, elskan til Guds hans eblir mátt, elsku medbrædrum sýna þrátt, allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru ver hann víst, en velferd þinni spillir síst, þig sem medbródur metur, þolgódur breiskleik þinn umber, þánkinn sá: Gud minn uppgaf mér, á hógværd sáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þér á dygda stig, hans dæmi æ ad vanda þig, gott áform eblir, glædir; því lífid veit hann gaf oss Gud, til gódra verka' og øllum baud, eitt logmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálpræd þetta, sem eilíft er, einn sá gudhræddi finnur hér, heill fær þad, harma stillir, þrótt veitir, eykur þol í neyd, þann hel ei skélfir, en í deyd, fognudi sál' hans fyllir.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Hvørr Guds ord geymir eigi, Gud segist þeckja þó, sannleikann ecki segir, sigrandi vantar trú; hinn sem trúir og hlýdir þeim, af Gudi' er endurfæddur, en ecki' af þessum heim.

2. Sá rétt-trúaði sañar, sína trú kjærleik með; ef þú veitst betur enn annar, andsýn þá betra geð; grundvöllud Drottins orðum á, trúin manns hvetur hjarta, hjálp og ást bræðrum tjá.

3. Fyrir Jesúm Guð oss gefur, guðs barna rétt af náð; hverr þá von til hans hefir, hann umflýr glæpa ráð, en Krists fótsporum fylgir hann, svo sem sannkristinn maður, sig vandar best sem kann.

4. Sá hlýðni Guði geldur, Guði þacknæmur er, hvørr sem hans boðorð heldur, hefir Guðs elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, því fagrar dygðir dafna, og daglega koma' í ljós.

5. Hans er Guð helll og gleði, hreinann sem kjærleik ber; ást með andsveipu geði, engla sveit Guði tjer. Guð er kjærleikur, enginn kann, í náð hans hlutdeild hafa, nema hafi kjærleikann.

No. 123.

Lagið: Oss lát þinn anda styrkja.

Umfram allt Guði unna, elska náúnga sinn, orðin þín elska' og kunna, ástríki Jesú minn! og feril þinn að feta hér, vor er farsældar vegur, vel ef það stundum vér (9)

2. Rólega lifs þá lídur, leid gegnum þennann heim; oss Jesús eptir bídur, inn í fögnudi þeim, eilífann sigur odl-umst vær, hólpnir, heillir og sælir, hásæti Drottins nær.

No. 124.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Sífeld umbreytíng alla, æfi manns lodir vid; sælan og sorg má kalla, sveymi oss jafnt á hlid; skruggu storm-ar styrjalda, stugga burt fridi' af jörd, ad rádi þess Alvalda, er þó sú plága gjörd, Gud! kénn þú mædu mér, án mögls ad taka hér, til lofs og þóknunar þér!

2. En þín forsjónin sama, samt bless-ar vora jörd, med heillum, fridi' og frama, því færum þackargjörd; en þad oss þrá-vallt hendir, þá mæda' í gledi snýst, var-eygdin frá oss vendir, vor skadi þar af hlýtst. Gud! kénn þú gledi mér, med greind ad taka hér, til lofs og þóknunar þér!

3. Allt þad, sem gott er, gefur, þín gædska, Drottinn minn! allt gaf, sem hagad hefir, hvörjum vísdómur þinn, er því skyldt ad vér minnumst: allt gjörir þú sem best, þacklátir þannig finnumst, og

þitt ráð prísum mest; gef þú, ó Guð! að vér, gætum æ lifað hér, til lofs og þóknunar þér.

No. 125.

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Sæll er sá mann, sem hafna kann, hrekkvísra manna ráði, og syndugra vegi aldrei ann, ei sat hjá skémdar háði, heldur með vilja hug og mátt, hreinferduglega dag og nátt, að Guðs lögmáli gáði.

2. Sá maður eins og eik sú er, uppvex hjá vatna straumi, á réttum tíma aldin ber, ei fellur lauf né blómi; allt gott, sem hann vill hafast að, honum mun ætíð veitast það, farsællega framkomi.

3. Þeir glæpa vegi gánga á, og Guðs ráðum ecki hlýða, auðnu hvílíkri aldrei ná, áfelli heldur líða; líkt sem fisi á flatri jörð, feykja stormviðrin hvöss og hörð, um ýmsar álfur víða.

4. Illgjarnir kunna ecki því, uppreisn í dómi hljóta; sannra Guðs vina söfnuð' í síst ódygð lid's má njóta; en góðra manna greiðir veg, Guðs náð og miskun æfinleg, ránglátra leið mun þrjóta.

5. Föður, Syni og Anda sé, ædst dýrd um jörð og himin; eins sem hún var að

uppháfe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill, syngi: Amen!

No. 126.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! þitt er ordid oss, andleg leidar-stjarna; kristni þína þetta ljós, æ þyggja láttu gjarnan, svo ad hún til þín snúi sér, sig med hjarta gefi þér, óvinum eigi hlýdi, ástverkin þín ad eignumst vér, og í þá dýrd, sem eilíf er, förum vér í fridi.

No. 127.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Fadir! mig þinn Andi leidi, ördugañ framñ um lífsins veg, ad girndir aldrei gæfu sneydi, af glisi heims né bleckist eg, kappkosta dygdir kénn þú mér, kraptana styrk þá skeika fer.

2. Æ Fadir! þú minn þróttinn veika, þeckir og alla sálu best, af sannleiks vegi ef eg skeika, ei skynja hvad mér gagnar mest; upplýsing mína ebl, ó Gud! upplýsi mig þín heilog bod!

3. Ást þín, Drottinn! vill audnu mína, audveldann dygda gjörir stig; eg

þó vid raustu þegi þína, er þrátt til skyldu kallar mig; ónotud stund leid allmørg hjá, sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, gódi Fadir! líkn ei þrjóta, lít þú ofan í nád til mín, þá eg veikur þín bod kann brjóta, búin til reidu hjálp sé þín, hvet þú til skyldu vilja' og verk, von mín sé jafnan á þér sterk!

No. 128.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, Fadir mildi! mig, med trú øruggri' eg kalla á þig, þú yfirgefur aldrei þann, adstod þíñi sem treysta vann; minn vegur háll og mirkur er, miskuna því og hjálpa mér!

2. Þá dygdar vil eg þræda stig, þrávallt hindranir villa mig, midt í háska eg einatt er, þá ætla' hann vera fjærstañ mér, saklausri skémtun allopt á, ablvana dygdir rasad fá.

3. Alskygni Drottinn! auga þitt, allt sjer og þeckir hjartad mitt, gef sú umþenking æ sé sterk, vid øll mín fyrirtæki' og verk, hugsun og gáng minn út og inn, adgætinn vandi' eg hvert eitt sinn.

4. Þá skal minn aldrei fótur fá, ferli dygdanna skeikad á; eg skal þá bædi ár og síd, í minni reiknings hafa tíd; þá skal eg, Gud minn! þacka þér; þá sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Nú má ei framar nærsta blind, naudbeygja mig og þrælka synd; einn Gud! mér ætíd rádir, eg því tilheyri allur þér, í skírninni þau kjørin hér, Fadir! af þér eg þádi, íllgjørdum hafna hét eg þá, hédanaf vil eg lof þér tjá, og hlýda' af øllum mætti; viljann þú, Drottinn! sjálfur sjer, en synd útrýma' eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig, ákalla Gud! sem styrkir mig, veikann og vilja' einlægann; réttú mér þína hjálpar-hønd, hardt þá vid syndum spornar ønd, send anda nádar nægann; þad láttú, gódi Gud! mig fá, grátbænir mínar heyr þú á, líknsemd þín lid mér veiti, og í því stránga strídi megn, ad standa lockun synda gegn, eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! í vor hjørtu vel innrætist, þín kroptug kénníng hreina; vér játum synd og veikleik vorn, viljum þó gjarnan vera þín børn, og þóknast þér alleina. Send oss nú nád og sanna ást, svo hjørtun megi uppfyllast, med trú og kjærleik klárum, lastvarir svo ad lifum hér, líka deyum ad erfum vér, frid med Frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: A Gud alleina.

O Gud alvaldi! øll nafn og vald þitt hátt, um allar aldir, audmjúkt vegsamar þrátt, anda fjøld ædsta; um eilífd svo sem nú, eins fyrir smærsta, umhyggja þín er trú, og því allra stærsta, er sköpst og gjørdir þú.

2. Ljósid framleiddi, og líf þitt gudsdóms ord, ord mirkrum eyddi, ord sköp himin og jørd; ord þitt upplýsir, alla, sem trúa þér, veittú þad vísi, á veg farsældar mér, hlýdinn hér svo prísi, Herra Gud! þig, sem ber.

3. Einn ædsti kraptur, þinn öllu heldur vid, er ádur skaptir, sitt áqvardada mid, vís, helgur, vægur, Vera fullkomin mest, án enda frægur, ertú, þér líkt ei siest, einn Gud öllu nægur, sem öllu stjórnar best.

4. Styrk mig ad standa, stigunum Jesú á, og verk mín vanda, verdur eg gjöriſt þá, imind ad vera, ó Drottinn! þína hér; lát lofgjörd vera, lífid mitt gjörvallt þér, uns þig, ædsti Herra! um eilífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn Gud! á valdid þitt, viljañ og rád mitt gefa; en, æ! þú sjer vanmegnid mitt, mátt þinn eg síst þó efa; hjálpa þú mér og helga best, mitt hjarta, rót ad nái ei fest, synd né til glæpa ginni, veikur lítt standast vid eg má, vinnur hún einatt sigur á, byrjadri betrun minni.

2. Þú, Jesús! kénndir, qvaldist, dóst, qvittadir brotin manna; ad þú fyrir mig leidst er ljóst, laungun þad veki saña, ferli þínum ad fylgja hér, framferdi þitt sé regla mér, eg svo lífs skeid útendi, med heill og nái marki því, mín farsæld sem er fólgin í, og hnoss mér verdi í hendi.

3. Æ! þángad, sem ad engin tár, augun væta, mitt sinni, og eptirlángan ætíd stár, ó! þau fridar heimkynni! hvar æ er gledin æfinlig, eg fæ þar grant ad skoda þig, Gud! hvers eg gjarnan leita; ó þann frábæra frelsis dag! fullsælu til þá rauna hag, á sídan um skal breyta.

No. 112.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi.

Gud minn! hvers gædsku stóra, í gjørdum øllum líta má, heimar og himin-kórar, henni lof um eilífd tjá; hvad sem er, og eg kénni, eda mér, hug'um renni, lýsir þér, lifandi Gud! og henni.

2. Í sannleiks ordi mæta, eg veit sælu heitna mér, trúlega' ef gjøri gjæta, Gud! þíns vilja' og hlýdnast þér; kunni' eg fá, kórónu' og vinna, kjør þau há, allt er minna, ædst hvad má, í verøldu finna.

3. Hjálpa mér, Herra! ad gánga, sem heilagt ord þitt kénna vann, af réttri gøtu' á ránga, ráfa eg añars villtur kañ; en eg þér, ætíd treysti, opt mig hér, nád þín reisti, mót syndum mér, sendi styrk og hreysti.

4. Synda-lyst allri eyda, adstod, Drottinn! veittú mér; þiñ Anda lát mig leida, svo lifi' eg grandvar eins og ber, dygdar á, adal vegi, eg ad sjá, ljós þitt megi, og von þér hjá, vegsemdar loks egi.

5. Mér kann máské ad vera, mín enda-lyktin harla nær, veit mér þá huggun, Herra! helstundin gef ad komi vær, daudi minn, verdi vægur, vilji þinn, sé mér þægur, leid mig inn, lífs í farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Á þig, Jesú Krist'! eg kalla, krapt mér auka þig eg bid, þú mér hjálpar æfi alla, ef eg trygdir held þig vid, Jesú! létt mér láttú falla, ad læra helgañ dygda sid.

2. Eg svo hlýdi ætíd þínum, elsku bodum, Herra minn! votti trú í verkum mínum, vandlega reki feril þinn, þinni raust med sañleik sínum, sífeldt gegni varfæriñ.

3. Fullkomnun, sem fyrir mig lagdir, framt ástunda gef þú mér, þá ad elska, sem þú sagdir; samt af alhug' varast hér, ad fleka neinn med fölsku bragdi, fyrst ad brædur erum vér.

4. Veit, ad þad, sem heimur heldur, heill, ei dragi mig frá þér, þad sem fyrir

gott hann geldur, gjarnan spott og vanþöck er, en það sælu ædstu veldur, ef vér, Drottinn! hlýðnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýði Herra! þægann ávöxt bera sinn, Drottins ætíð dýrdin vera, dug og krapt er ebldi minn, fasta vörn skal fyribera, freistar mín ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra! þér, og stendst eg þá, þó mín syndir þrávallt freisti, þú mér aldrei víkur frá, en mér sendir sanna hreysti, sigri frægum lokfsins ná.

No. 135.

Lagið: Jesús Kristur á krossi var.

Faðir ljósanna! lát þú mér, lýsa jafnan í veröld hér, ljós þinna lífsins orða. Eg fel mig, Drottinn! einum þér, illri vantrú mér forða!

No. 136.

Lagið: Himna rós, leið og ljós.

O! þú hár, Herra klár! hverr æ til varst, ert og verdur, allt vel gjördir, alvís, rædur geym, himna' og heim, hverju' um sitt mið, gefur allt, gott ávallt, Guð! eg þig bið:

2. Gef þú mér, heilsu hér, hugskot uppslýst, vid þinn ótta, voldugi Drottinn! vant sé, heill er það, unn mér að, ord mín vandi; þar til mér, hjálpi hér, helgur Andi!

3. Ad gjøra rétt, lát mér létt, og ljúfast falla, í hverju sinni, hvad sem vinn eg, hérmed, verki því, veit mér í, vidgáng hljóta, ødrum hér, eins og mér, allt til bóta.

4. Kjæta ged, kjærleik med, kénn mér hvern vid, sem míns Guds vild, og minni skyldu' ei mót er; henni frá, fjandskaps þrá, fæli engin, fram svo eg, frjáls minn veg, fái gengid.

5. Segnum neyd, lífs þó leid, liggi, Gud! mín, ei lát vøla, heldur hvíla, hug vid, von og traust, vafalaust, veit og þad mér, blindl' ei sé, en brúkad sé, best til lofs þér.

6. Þegar hrjá, hel mig á, Herra! gef mér, sætann blund, vid sídstu stund, en sé mín, í fødurs hønd, falin ønd, og fari glød þá, upp til þín, er þér mín, eilíf sæld hjá.

No. 137.

Med sínu lagi.

Herra Gud í himnaríki, hann oss sinn vilja kénndi, er hann ofan á jardríki, oss tíu bodord sendi.

2. Fyrsta boðorð einkum átt, af öll-
um hug'að merkja: Hjá-guði'enga þú hafa
mátt, hann einn skalt elska' og dýrka.

3. Annað: minnstú með auðmjúk hót,
ætíð með Guðs nafn fara, og hann biðja
af hjartans rót, heiðra og þackir gjora.

4. Þriðja hans boð hugleiða skalt:
hvíldardaginn að helga; Guðs orð heyr
þú og gjarnan haldt; girnd heimsins
skalt ei fylgja.

5. Fjórða: heiðra með fullri ást, föð-
ur og þína móður; við yfirmenn skaltú
aldrei sjást, óhlýðinn, þver né reiður.

6. Fimta: ei slá með heipt í hel, hold
manna skalt ei meiða; heldur forða og
frelsa vel, frá voða hvern mann leiða.

7. Sjötta: við hór þig vara skalt, vil-
ja holdsins ei gjora: hjúskap eða hrein-
lífi haldt; hóf lát þér þeckast vera.

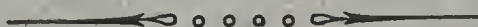
8. Sjöunda: einkis áttu fé, okra, stela
né ræna; heldur styrkja að haldið sé,
hjálpa gefa og lána.

9. Áttunda boð: ei mæla mátt, mein-
vitni, róg né lýgi, náúnga þinn þú afsaka
átt, að heiðri halda megi.

10. Níunda: girnast ecki átt, annara
hús með flærðum; heldur styrkja af hug'
og mátt, að haldist eign þeirra' í værðum.

10. Tíunda: hreinn í hug vert þú, hans qvinnu girnstú aldrei; heldur óska: ad ást og trú, vid eginn mann sinn haldi.

12. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, oss virdist nád ad senda, ad þessi bod hans hverr og einn, haldi til lífsins enda.

2 Ydran, Trú og Synda-fyrirgefning.

No. 138.

Med sínu lagi.

Til þín, heilagi Herra Gud! hef' eg lypt sálu minni, af hug og hjarta í hverri neyd, hjástod treystandi þinni; láttú mig aldrei lída smán, ólucku, brixl né sálar-tjón, svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Osmánadir verda allir þeir, eptir þér hverja lánaar, en svívirdast munu meir og meir, svo margir, sem afvega gánga, og hafna þinni hjálp og nád, en hyllast lesti' og skémdar rád, og elska' ei utan bid ránga.

3. Voldugi Herra! vísa mér, á veg og gøtu þína, vid sannleik þinn mér hald þú

hér, byggju fáráda mína, med vísdóms anda uppfylltu, og ordi þínu blessudu, því á þig trúi' eg alleina.

4. Minnstú á þína miklu nád, og miskun þúsundfalda, og þad himneska hjálparrád, sem hugdir fyrir aldir alda; fyrir gædsku þína minnstú mín, og mér þitt fodurlegt hjarta sýn; hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms brest og afbrot leid, álít ei, Herra kjæri! þenktú heldur á þinn eid, og óbrigdanlegt særi; ó Herra Gud! af hjarta' eg bid, barmþúngnum þú mér veitir lid, svo sem eg saklaus væri.

6. Gódur og réttvis Gud vor er, sem gjarnan medtekur alla, þá, sem ad lífsbraut leita sér, og lætur þá til sín kalla, hvagreystir skélfda' og hjálpar vid, svo hafi þeir gledi' og andar frid, og ei megi frá honum falla.

7. Ord Guds og vegir allir hans, eru miskun og sannleiki, nádar brunnur og næríng manns, nágæmust, hvad sem veikir, þá, sem hug og hjarta mest, hafa á hans ordi fest, af trúnni svo aldrei skeiki.

8. Nádugi Gud fyrir nafnid þitt, og nægd miskunar þinnar, gef ad mín synd sé klár og qvitt, kénni' eg daglega hennar,

hún særir bædi sál' og líf, nema sendir þú mér styrk og hlíf, samvitskan, svo frid megi finna.

9. Hverr, sem óttast og elskar Gud, skal eilífa miskun hljóta, Gud kénnir honum sín heilög bod, og lætur ei blessun þrjóta; afqvæmi hans mun audlegd fá, og blómgast allvel jordu á; gudhræddir nádar njóta.

10. Upp til Drottins eg ávallt brá, augunum vonar minnar, þvíad einúngis honum hjá, huggun trú' eg ad finna; synda fjotur af fótum mér, færa mun hann til dýrdar sér, svo megi' eg hans kraft medkénna.

11. Dýrd Gudi Fødur og Syni sé, súngin um aldir alda, eins sem hún var ad upphafe, ædsta lof skulum gjalda, heilögum Anda med hug' og raust, hljóti hann lofgjørd endalaust, fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Med sínu lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur Gud, syndir af nád tilgefur, og hverra brot og illverk med, afplánad Jesús hefir. Sæll er sá mann, þeim Gud þess ann, um løst engann átelur, hverr frá synd snýr, hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo lengi, sem mig samvitskan, syndir lét ecki játa, mann-dád og heill eg minka fann, mátti' eg því jafnan gráta; um dag og nátt, eg fann þinn mátt, ofþúngann mannkind aumri, megnid mitt þá, mér dróst svo frá, sem allt þornar á sumri.

3. Því játa eg þér öll mín brot, án fegurdar og varnar, hyl ei ad syndgast hef' þér mót, holds vild fylgjandi gjarna. Sagdi' eg med mér: minn Gud! vil þér, mína glæpi medkénna, aflausn og sátt, af þér féck brádt, allra misgjörda minna.

4. Um þá qvittun á réttri tíd, allir í trú þig bidja; hvenær sem kémur hörmúng strid, hér fyrir vilt þá stydja. Þú ert mitt skjól, í allri qvöl, vid háska vilt mér hlífa; vardveit þú mig, svo vitt'eg þig, fyrir vernd og nád ad lofa.

5. Þú hétst vitskn ad veita mér, vel færa leid ad boda; forsjá vera og fylgd mín hér, forda vid öllum voda: lid veit því mér, svo læra hér, lifa og þér ad hlýda, ad himnum á, mér audnist fá, þitt auglit skoda blída.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, ókjör þúng og hefnd marga, hvörjir á Drottni hafa von, hans miskun vill þeim bjarga,

af því gledjist, í Gudi mest, af nád og trú réttlátir; hverjir af hug, hans ræktid bod, hrósid Guds adstod kátir.

7. Dýrd Gudi Fødur og Syni sé, súngin og heilögum Anda, eins sem hún var ad upphafe, oss veiti' hann nád ad standa, vel á hans veg, en varast mjeg, ad synd verdi' sídar framin; Gud gefi þad, hans høldum nád, sýngjum því allir: Amen!

No. 140.

Lagid: Konúng David, sem kénndi.

Drottinn! lát mig ei dyljast, djarflega syndir vid, þó hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bid: nær heimi fer eg frá, ervæntíng ei mér grandi, ord þitt og sannleiks Andi, hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Gud! med qveinandi' og klöckum hjörtum, krjúpum vér nidur jördu á, um vorra sálna ángist qvørtum, unn oss á ný þíñ kjærleik sjá, aflát og miskun oss því tjá, ofmjög lögmáli viknum frá.

2. Svo ástúdlega' í ordi þínu, oss þú dygdíng kénnir hér, en kallar menn frá

lasta línn, laun svo dygdanna fáum vér; en bodord geymdi' eg illa þín, æ! fyrirgef vangætslu mín!

3. Greida hvad skyldum gædsku þínn, gáleysi vort svo litils mat, oss loddi jafnan synd í sinni, svo dárinn opt oss lockad gat; ángradir finnum, ó Gud! vér, opt hofum syndgad móti þér.

4. O Drottinn! fyrir augsjón þinni, ondverdt stendur hvad gjørum vær, þú, ráð vors hjarta, þánka og sinni, þeckir og skodar fjær og nær; ef þína nád ei þecktum vér, þá ró og von oll topud er.

5. En, hvørsu blídt er ord þitt kjæra, ydrandi sálum, Jesú minn! alla mædda vilt endurnæra, ords blessar kéníng styrkur þinn; fridar upphaf þín ástin er, oss forsmeck himna gledi lér.

6. Þá von og gledi' í voru hjarta, verka og styrk, minn Drottinn! þú, ad feta Jesú feril bjarta, fylgja hans kéníng hjálpa nú; þá má hvørr vita' og þreifa á, ad þér sé nádin einum hjá.

No. 142.

Med sínu lagi.

Af djúpri hrígd ákalla' eg þig, ó Gud! hlýd roddu minni; þín nadug eyru

opni sig, ad eg bænheyrast kynni; ef synd-
ir og athæfid íllt, álíta og tilreikna vilt,
hvørr stendst fyrir hegníng' þinni?

2. Ást og nád veldur ein hjá þér, ad þú
synd qvittar mína, ei gyldir par hvad gjør-
um vér, gódverk þó kynnum sýna, hjá þér
enginn sér hrósa kann, hrædast verdur þig
sérhvørr mann, og miskun þyggja þína.

3. Á Gud eg einañ vona vil, verdleik
mínum frásnúa; mitt hjarta Gud adhyll-
ast skal, hans nád og gædsku trúa; hvad hei-
log ord hans hétu mér, heill mín og blessan
þad eflaust er, ad þeirri von vil eg búa.

4. Þó mørg og stór sé mannleg synd,
miklu stærri er nádin, endalaus er Guds
hjálpar-hønd, hvørsu stór, sem er neydin,
hann vill í líku afleysa vel, lýd, sem ydr-
andi vottar þel, honum tér blýdnis eidiñ.

5. Fødur, Syni og Anda sé, ædst dýrd
um jord og himin! eins sem hún var ad
upphafe, án enda verdi framin; kénn oss
ad halda kristinn sid, qvittast og skilja
syndir vid, svá þad vill, sýngi: Amen!

No. 143.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Allt þad eg hefi ílla gjørt, allt, Jesú!
bæta, kominn ert, um allt því

eg qvittur er, allt mitt líf skal þjóna þér, þar til, bið eg, hjálpa þú mér!

No. 144.

Lagið: Guds Son kallar: komið til mín!

Hér einum braut eg móti mest, minn Guð! hjartað mitt sjer þú best, og alla athøfn ránga; bølvun þúnga, sem boða fer, bið eg þín miskun líkni mér, hlífi við straffi strånga.

2. Bænar-qvak mitt og andvørp øll, eru þér kunn, mín tára føll, allt eins þér eru' ódulin; æ! hvað lengi mig ángur skér; ó Guð! hvað lengi ertú mér, samvitsku-hrelldum hulinn?

3. Alít ei svo mín afbrot ljót, að refsíng komi þeim á mót, eptir stærð ílsku minñar; eg flý á þínar náðir nú, nádugi Guð! mitt hjarta þú, huggun og frið lát finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, vel innræt mér þinn ótta hjá, að heilög boð þín haldi; gef eg æ betur þóknist þér, þér, minn Drottinn! hvørs þjón eg er, heiður og hlýðni gjaldi.

5. O Herra Guð, mín hlífð! eg bið, hjálp lát mig ætíð kannast við, og miskun

þacka þína, ad enn villt gefa afbrot qvitt, álíta bænar hrópid mitt, ond hrellda annast mína.

No. 145.

Lagid: Koníng Davíd, sem kénndi.

Minn Gud! eg má þad játa: mikil er syndin mín, þó er í allann máta, eñ meiri nádin þín; øll mín von á þér stár, gef þú eg glatist eigi; gef ad þig lofa megi, hér og um eilíf ár.

No. 146.

Lágid: Aví! Aví! mig aumann mann.

Heyr mín hljód, himna Gud! hjartad mitt, hrópar ódt, af harmi módt, á hjálprád þitt! vid brot og syndir brjóst gjør qvitt, svo barni þínu verdi fridt, fyrir Herrañ Jesúm :,: hrelling stytt :,:

2. Neydin mín, og nádin þín, nú mig knýr, ad bidja þig, þú bænheyr mig, gef blessun hýr! ei tapast neinu, er til þín flýr, med trú og ángri, Fadir dýr! mér virdist ecki :,: von sú rír :,:

3. O minn Gud! ó minn Gud! eg þig bid, ángrid skér, unn þú mér, andar frid; eg fæ ei stadist freistni vid, Fadir gódur! veittú lid; heyr þú barnsins :,: qvein og klid! :,:

4 Hugann synd, brellir blind, Herra minn! eg brædist neyd, dapraun deyd, og dominn þinn; bót og líkn mér, Fadir! finn, í freistni enga leid mig inn, heldur frelsa :,: þjóninn þinn :,:

5. Leid þú mig, svo lofi' eg þig, í lifi hér, af hjartans grunn', med huga' og munn', sem hæfir og ber; daudur enginn, Drottinn! þér, dýrd í þessum heimi tér, heldur sá, sem :,: líf þú lér :,:

6. Veika trú, vidrétt þú, og veg minn greid; eg flý til þín, forda pín', fári' og neyd; gef mér, Herra! gódann deyd, í gledi himna sídan leid, nær linnir þetta :,: lífsins skeid! :,:

No. 147.

Lagid: Hæsti Gud Herra mildi.

Vaknid upp, kristnir allir! og sjáid syndum vid; af hjartans rót ákallid, ellífann Fodur Gud! hans svo ei hegníng mætum, hverfi oss nád hans frá; utan syndum aflátum, ydrumst og lifnad bætum, vesælir verdum þá.

2. Rádleggja ydur látid, løstu ad skilja vid, af hreinni ydrun grátid, ill verk og vondann sid; heilagri umbót heitid, hyll-

ïst Gud hér í frá, mest ad hans ordi leitid, eptir því gjarnan breytid; hann vill oss vera hjá.

3. Heill og nád hann oss gefur, hlýdna ef fær oss sjed, í eilíft líf oss upphefur, ollum Guds børnum med; því er skyldt til vor tækjum, trygd Guds og miskun hans, þá nád aldrei óræskjum, eptir henni helzt sækjum, fetum spor Frelsarans.

4. Jesúm Krist Son sinn blída, sendi Gud øllum oss; lét hann fyrir oss lída, last, helpt og qvøl á kross, svo nád oss øllum sýndist, sitt líf í dauda gaf, fyrir oss aumra píndist, án þess mannkyn allt týndist; hann hjálpi' oss eymdum af.

5. Allt gott svo ødlast megid, ákallid Jesúm Krist, hans nád þér erfa egid, eptir veraldar vist; lánga mædu hér lídid, leitid því Drottni ad, øruggir ætíd strídid, øllum hans vilja hlýdid; Guds nád oss gefi þad!

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid løgmál fæddur er.

Syndugi madur! sjá ad þér, sál þín svo hólpin verdi; eilíft líf byrjar hvørr sá hér, hreina ydrun sem gjørdi.

2. Hvar sú hin hreina ydran er, er þar og qvittan synda, en sú qvittan hún ablar sér, elsku Guds til mannkinda.

3. Því fá þeir allir eilíft líf, sem yfirbót synda vinna, en andar tjón og eymda kíf, ydrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, ad deya syndin mætti, látum því ecki lifa í oss, lesti med vondum hætti.

5. Gef mér, Herra! í hjartad mitt, hreinann ydrunar anda, svo ad mín sál' af syndum qvitt, syngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagid: Má eg ólucku' ei móti stá.

Gef þú oss, Herra! heims um hríd, heja gott stríd, og trú heilagri halda; samvitskan hrein þar sé vid fest, sem kunni best, sigursæld vorri valda, svo børn þín ein, hér hjarta-hrein, megi þig fá, í sælu sjá, og lofa' um aldir alda.

No. 150.

Lagid: Daudans þúngu kramin qvøl.

Eg er breiskur, misgjørd mér, mildur Gud þó fyrirgefur, sú umþenking þróttinn lér, þegar ótti hugann vefur;

nú þarf framár enginn efast, adstod Guds mun breiskum gefast.

2. Sannleiks ljós hans ordi í, ei formyrkvast, heilla nýtur, hvørr, sem ordi hlýdir því, hjálp og krapt til dygda hlýtur; nú þarf framar enginn efast, adstod Guds mun breiskum gefast.

3. Mildi Fadir! mikli Gud! mér æ syndin leid skal vera; jeg vil heyra Jesú bod, jeg vil trúr hans okid bera; Herra! styrk mitt hjartad veika, hvonær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagid: O Fadir minn! eg þrællinn þinn.

O minn Jesú! mér inngef þú, andlegt ljós trúarinnar; lýsi þad mér, svo læri' eg gjør, leid sáluhjálpar minnar, svo eilíft líf, eptir heims kíf, eg mætti fá ad reyna; lof sé, Gud! þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

---

3. Elska og Traust til Guds.

No. 152.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Hvad íllt og bágt, sem mætir mér, mín von til Guds sig hefur, minn sem ad

Fadir mildur er, manna hjálp øll þá tefur, og einka reynast vinir verst, veita óvinir hatur mest, Gud mig ei yfirgefur.

2. Þó athøfn besta megi mín, manna álastd bida, Gud! allt er bert fyrir augum þín, eg vil þolgódur lída; þú sjer míns hjarta huldaráð, ef kalda mætti eg þinni náð, þá engu þarf ad qvída.

3. Þó sorg og ánaud sífeldlig, samferdist lífsins døgum; eg gladur er, því Gud! veit þig gløggt sjá hvad mínum høgum, er fyrir bestu, mædu med, mitt þú reynir og vennr ged, í þínum ad þreya' áløgum.

4. Þó samtok gjørdu himin, haf, og haudur mér til ama, hættum stædi'eg umspentur af, og ógn hels í bili sama, en heimur allur hvirfi mér, Herr Gud! samt eg treysti þér, óttast fár eckért framar.

5. Þú leidir mig um daudans dal, dásamri Fodur hendi, hún min æ vera skjoldur skal, eg skélfist ei hvar lendi; þrát himin, þó þreyi hér, þú svo kórónu dýrdar mér, í ædstu gledi' afhendir.

No. 153.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

O! hvad stór sæla' og yndislig, er mér jafnan ad mega' á þig, minn Gud!

traust setja mitt; allur við lifnar andi minn, er eg íhuga kjærleika þinn.

2. Alls-þurfa mig eg aumann fañ, aðstoða mig þín mildin vann, að efla mín egin not, mér, ó Guð! þín gæðsku atlót, gáfu styrk við kraptanna þrot.

3. Hvørsu ætti þá inndælt mér, ætíð vera að treysta þér, Guð! máttkur, góðar, vís, sem veitst þorf mína' og vilt mér best, veitir allt til hagsælda mest.

4. Innræt þá djúpt það edli' í mér, einum fyrir mér trúl' eg þér, eilífi ástvin minn! fyrir mér í sérhvørt sinn, sjái, Drottinn! vísdómur þinn.

5. Já, þú, Faðir! sem alvís ert, allt fær lángt betur við mig gert, enn ófka' eg eður skil; gegn og hlýðinn gjarna' eg vil, gánga fram eins og segir þú til.

6. Afstríkur Faðir ertú minn, almátt, gæðsku og vísdóm þinn, allt brúkar oss til góðs; mitt einka traust í allri neyð, og athvarf skaltú' í lífi og deyð.

No. 154.

Lagið: Gef þinni Kristni góðann frið.

Hvað sefa lífsins harma kann? hvað þañ synduga stoða, þjáða, hrellda og

mædda mann, mót daudans ebla voda? vér þad gætuir viljum skoda!

2. O! hvad skyldi oss ædra nú, á himni' eda jørdu gefast, enn vel grundvöllud vissa sú, vid hvørja mein øll sefast; Guds um nád þarf ei ad efast!

3. Þessi vissa af Gudi gjør, er grundvøllur trúar þinnar, hvørt sem þú bídur feigd eda fjør, feginn skal þig til minna; hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú Gudi elsku á, einlæga, vissa, heita, hans þecking' girnist hollri ná, hans velþóknunar leitar; hann þá ei um nád þér neitar.

5. Leitist þú vid, sem mest ad mátt, med øllu hugar-fari, ad líkjast Gudi' á allann hátt, æ verda fullkomnari, gódur, vitur, Gudi' líkari.

6. Þetta allt er þér vottur víss, ad vísa nád hans egir; en øll skin-helgin útvortis, enga þér huggun segir; varast hún þig véla megi!

7. Astunda, víss ad æ þú sért, um Guds nád hvørju sinni, lát þá vidleitni leynt og bert, lifa í sálu þinni; ást hans ertú æ í minni.

8. A gledi stund, sé yndi þitt, ad nád Guds megir halda; sú von í øllum sorg-

um midt, sælu umbunar gjalda, hér og sídar víst mun valda.

9. Og þegar daudans abli mót, áttú loks stríd ad heja, hvörsu líf-kroptug böls er bót, brygdulaust kunna segja: víss um Guds nád vil eg deya!

No. 155.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd.

Hví skal mér veiklast von! veit eg Guds mildi Son, er med oss allar stundir, ockar senn verda fundir; óskélfd mín augu mæna, á hann í qvaki bæna.

2. Um heimsins gledi og glis, gedjast mér eins og fis; skjótt missi' eg skémtun slíka; skimp met eg hans vidlíka; þad má létt hysmi heita, hjá því eg eptir leita.

3. Leggi Gud ok mig á; og harda rauna þrá; ó! eg vil eckért kjæra; eins má þad heill mér færa; skal mér ei líka' ad lída, ljúft, nær hann vill, hid strída?

4. Sál og hold fjör og fé, fjarlægt er mitt ad sé; þú, Gud! átt þad, sem lédir, og þótt snarlega rédir, líkamann lífi sneyda, lof þitt eg vil útbreida.

5. Daudinn ei deydir oss, dýrdar eilífrar hnoss, hañ gjörir hrjádum færa, og

hvíld í grefum væra, andstreymi, eymd og mæða, engann þar megna hræða.

6. Nær endast tímans kom, með tign og hvellum róm, vor Jesús Kristur kémur, kjær minn Frelsari nemur, mig í dýrd, þá ei þrotnar, þar hañ um eilífd drottnar.

7. O! skyldi' eg ervæglnast? ó nei, eg trúi fast, míns Jesú ollum ordum, er jafnan standa' í skordum! þú ert minn, þér eg treysti, þinn er eg endurleysti.

No. 156.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hvad er sem letur hjartad mitt, til himins veg þann képpa, ó minn Drottinn! sem ordid þitt, á leidir mig, svo hreppa, fái þar líf og fulla nægd, frí vid óvina makt og slægd; hvørr vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo yfrid hardt, og ofþúngt kroptum mínum? heimtar þá Gud svo mikid og margt, mildum í bodum sínum? ó nei! miñ best þú kéñir krapt, kjærsti Fadir! sem mig hefir skapt, og krapti audgad þínum.

3. J holdi, Jesú! þoldir þú, þá sjálfur freistni alla, er huga minn vill hindra

nú, og honum þúngbær falla; þú vorkéñ-
ir því veikum mér, vilja þá fúsann hjá
mér sjer, þó framqvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúfost eblir mig, og út-
býr krapti neytum, hvad sterkur verd eg þá
fyrir þig, þeim il gæddur svo heitum! ó!
hvorsu var sú ást þín sterk, er þreif mig
burt úr daudans qverk, med písl og
þúngri þreytu!

5. JE! skyldi' el þiñar ástar glód, upp-
verma sálu kalda, ad hyllast bod þín holl
og gód? hvad kann eg annad gjalda, verd-
ugra lof eñ feta fús, feril þañ, sem geckst,
minn Jesús! og baudst mér eptir halda?

6. Þessvegna gegnum þreyngl sér, þín-
elska sálu mína! uppmálud standi æ fyri
mér, ást þín, barmqvæli' og pína! ó hvørsu
finnst þá inndælt mér, ef elska' eg þig, ad
hlýda þér, þá gjorvoll þýngsli dvína.

7. Mót allri heims og holdsins lyst,
hér af verd eg eblugur, sú trú, ad fékst mér
fridar víst, fót minn stydur; þinn dug-
ur, i mér breiskum sig øblgann tér,
allt megna eg, nær hlýdi þér; þar vid
minn hressist hugur.

8. Allt hvad mig brestur, baudstú mér,
med bæn, ó Gud! ad sækja; þín Fødur-

mildin opin er, ef eg þín bod vil rækja; andvarpan fer þá engin mín, án bænheyrslu frá stóli þín, hvad kann þá hug minn flækja?

9. Eptir þad stríd, sem eg skal hér, í þínum krapti heja, á eg í vonum þar hjá þér, þegar eg trúr næ deya, eilífa unun, eilíft hnoss, inndæll sé mér því sérhvorr kross; hvad létt er því ad þreja?

10. Já! breiskt er hold mitt, heimur slár, hætt skeidid, tæp mín gata; en, Gud! þíns anda kraptur klár, kann mér aldrei ad glata; æ svo lengi eg elska þig, eblgari vill hann gjöra mig, lætur veg réttann rata.

11. Allir samhuga einum þér, audmjúka lofgjörd segium, af fúsu hjarta allir vér, undir þín bod oss hnegjum, sem holl og létt eru hvor um sig, hjástodar, Drottinn! beidum þig, og þolinmódir þrejum.

No. 157.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Svo skal ei framar nockur neyd, né heldur þessa líkhams deyd, mér frá þér megna venda; ó Drottinn! eg er ástkjær þér, elska vil eg þig stødugt hér, en

annars heims án enda; send mér, sem þér, þóknast gledi, þjáning medur, þig alvísann, eg vil þó jafnan í ollu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt mitt rád til Guds eg set, á mér sinn vilja verda lét, mér bid eg hans miskun hlífi, heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé, hans vernd jafnan befalad sé, nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu hag svo opt og brátt, ástin þín, Gud! vidrétti brádt, er andvarp eg þér senda, verdi því á mér vilji þinn, vel muntú, hjartans Fadir minn! leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, Herra Gud! hjálp mér ad geyma vel þín bod, og þeim eptir ad breyta, þolinmædi eg þyggja vil, og þeim vægja, sem gjøra mér til, virdst' mér nád þar til veita.

4. Hvad verdur mér ad meini þá, máttugur Gud mér stendur hjá? hvad kann mig þá ad þrjóta, er sá hjálpar úr allri naud, ollum sem gefur daglegt braud, og sælu med sér ad njóta?

5. O Herra Krist! mín hærsta von, hvorki lucknunnar gjøf né tjón, láttú mig

frá þér leida, nád þín ávaxti vora trú, vid synd og qvølum forda þú, og gef oss útfør góda.

No. 159.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þú ert minn Gud, ei óttast eg, og ei skal heyrast qveina, þótt eg færist um þyrna veg, þína stjórn sje eg eina; vislega veit eg nú, vid mig ád breytir þú, æ huggar mjúkast mig, miskun þín fødurlig, er eg svo opt fæ reyna.

2. Þér og nád þinni mig og mitt, minn Gud! eg fel á hendur; allt hvad eg hefi, þad er þitt, þínu í valdi stendur; þín stjórn mér þægust er, þad besta viltú mér; ó Herra gædsku-gjarn! til góds fyri þitt barn, medlæti' og mædu sendir.

3. Gud fær ei sínum gleymt, í hrigd, ged mitt sá þánki nærir, von, sem á ord þín er uppbygd, aldrei kinnroda færir. Burt áugist øll og sorg! ørugg er Gud mín borg; vel eru gjørd hans verk, ver mig háns geymsla sterk, og til farsældar færir.

No. 160.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Mitt traust á Gudi gladvært er, Guds nád býdst fyrir Jesúm mér, eg von

lífs eilífs hefi, oss í náð taka aptur vann, og arf hefir í sælu-rann, með sínum Syni gefið.

2. O Herra! hvílík heill það er, hlutfall ega með sjálfum þér, náð þína' og himin hljóta, með trú af hreinu hjarta þig, heitt að elska og vita sig, alls góðs af þér að njóta.

3. Orð þitt eg glaður uni við, innvortis styrk og sálar frið, hvert sanntrúnduin heitir; það huggar lífsins hörmúng í, heill í meðlæti vex af því, hugprýði í háska veitir.

4. Viðhaldt mér, Drottinn! hjálpráð mitt! í hreinni trú á orðið þitt, nafns þíns og náðar vegna; lát það upplýsa veg minn vel, væga gjöra þá dregst að hel, andlátsins mæðu megna.

No. 161.

Með sínu lagi.

Mitt hjarta! því svo hriggist þú, í harmi' og trega velkist nú, fyrir valtann veraldar auð; set þína trú á sannann Guð, sem öllum gefur daglegt brauð.

2. Yfirgefa þig ei vill né kann, alla þörf þína þeckir hann; hans er himin og

jord. Minn ljúfi Fadir og mildi Gud! mér sendtú hjálp i allri naud.

3. Þú ert minn Gud og Fadir kjær, þitt barn ei yfirgefid fær; ást þín er mjúk og mild; añad, þá mædir eymdin hord, eckért hefi eg traustid á jord.

4. Rikur af gótzi gledur sig; Gud minn! vid þig eg hugga mig, eg þó ó-virdtur sé; þad er min trú og eflaus von, ad stod veitir þínum þjón.

5. Þitt riki, Drottinn! þrýtur sist, þitt vald er stodugt jafuan vist, á þér er allt mitt traust; eilist gótz hefir eckért tál, audga med þvi mina sál!

6. Stundlegann heidur eg hugsa' ei á, himneskann vildi'eg gjarnan fá, hvorn Je-sús hefir keypt, med sinum dauda' og dapri pín; Drottinn! bid eg, heyrdú til mín!

7. Allt þad veroldin er af full, eignir gótz, silfur eda gull, stundlegt skraut og skart, litinn tima þad lánad var, liknar ecki sálunni par.

8. Jesú, Guds Son! eg þacka þér, þessa vitsku þú kéñdir mér, og Guds ad gánga veg. Veit mér stoduga von og trú, vænst er sálu hugguñin sú.

9. Lof og heidur á hvorri stund, hærsti Gud! sé þér á alla lund, þig Fadir! þess

eg bid: eilífann gef ofs andar frid, og arf himins, þá skiljumst hér vid!

No. 162.

Med sínu lagi.

Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda, líka vonar á hann ætíd, vill hann Drottinn vernda og náda, víst þó ad dynji neyd og strid. Hvørr sem vid Gud sér heldur tryggt, hús þess er ei á sandi byggt.

2. Hvad stodar ofs med hrigd ad klaga? hvad stodar ofs vort óp og vein? hvad hjálpar ofs þó alla daga, ángra látum ofs sorgar-vein? skál vors mótgángs, sem afmæld er, aukum med harmi sjálftr vér.

3. Bíd, kristin sál! um stund í stilli, stødva þitt ged, svo lyndi þér, ad Guds nádar vild á þér fylli, alvitsku hans hvad þeckast er; Gud, sem hefir útvalid ofs, opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst, og Guds þíns gack á vegi, gjør øll þín verk med dygd og trú; um blessun Drottins efast eigi, aldrei mun þér þá bregdast sú; hvørr sitt traust á hann setja vann, á sandi ecki bygdi hann!

No. 163.

Lagid: A Gud alleina.

A Gud eg einann, alla set von og traust, vil med hug hreinañ, hañ dýrka endalaust, í geymslu' og gætur, Guds eg önd mína fel; frá hrösun fætur, frelsar hann mína vel, og í ljósi lætur, sitt ljúfa ástar þel.

2. Sekt synda þúnga, Son Guds fyrir mig galdt, hann hjarta' og túnga, heidri og líf mitt allt, ef eg hans bodi, ætíd trúr hlýdnast vil, alls enginn vodi, önd míñ' er skjædur til. Hans mig hjálp adstodi, vid heiminn þegar eg skil.

3. Þér lát mig þjóna, þú mildi Herra og Gud! vel vid ad una, veg þiñ og stunda bod; ad mig ei giñi, íllrar veraldar slægd, né vondt eg vinni, svo verdi nád frá-bægd; haf þá mig í minni, um mildi' er bid og vægd.

4. Þú mig hughreystir, í hvörskyns sorg og neyd, sem svo dýrt leystir, med Sonar þins pínu' og deyd. Hvad má vid meta, þad mæti? allt eg á; hvad mig hrellt geta, sem himna frid vann ná? þinn Son vard sigur-hetja, og sigur gafst mér þá.

5. Ó Jesú! eina, athvarf og vonin mín! lát mig lífs beina, leid præda'í dýrd til þín; ei óttast nái, í grøf síst stadar nem, þig daudi'eg þrái, þú vel mig leidir heim, svo Guds eg sjái, sælu, í dýrd þá kém.

6. Ó ædstu gledi, er eg þá Jesúm finn! med gædsku gedi, Grædari talar minn: kom, madur mæti! hjá mér um eilífd tef, í sóma sæti, sem eg þér búid hef! ædsta eptirlæti, ó Jesú! þad mér gef.

No. 164.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Burt med heimsins óhýtt yndi! ei er veröld mér svo kjær; aldrei fannst þar leika'í lyndi, lángvinn tign, né ró gladvær; allur í hæd er hugurinn, hefur sig þángad andi minn; helzt til létt er heims ágæti, himin=sælu þýngd ad mæti.

2. Gjörvallt vil eg gladur affegja, Gud minn! þad sem stundlegt er; minn skal enginn hlutur hnegja, hug frá skyldu, dygd og þér; þó ad heiminn ætti eg, en útibyrgd frá dýrdar veg, sál mín gengi villt í voda, vildi lítid hitt mig stoda.

3. Gud af øllu gódu ríkur! gnótt eg á, nær hef eg þig, eg veit frá mér ei þú víkur,

alvøld hønd þín leidir mig; ef þá kann ad mæta mér, mein, sem þúngt og biturt er; þó eg í hljódi þykist lída, þitt er ad bjóda, mitt ad hlýda.

4. Ségnum lífsins eymd og ama, ánægdur eg þreyti gáng; augad horfir trúartama, til þess lífs, er veit í fáng; sonn hvar gledi' og sælu hnoss, Sonar þíns gjøf er búin oss, sigur, frid og sæld um aldir, í sitt hlutskipti fá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Alvaldi Fadir allra þjóda! á þig treystir mín frelsud ønd; eg fel mitt líf og allann góda, í þína mildu verndar hønd; alvísi Gud! best allt þú sjer, er til velferdar gagnar mér.

2. Auga mitt skjó-skygnt er mjøg tídum, um skammt hugur og dugur þver, en þú, sem stjórnar øllum lýdum, aptur hug og dug gefur mér; best hagar øllu, best þú sjer, børnum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reirdi, óttafullur var naudum í, mína andvorpun minn Gud heyrdi, mér qveikti gledi ljós á ný; svo vís og gódur enn hann er, ætíd gætir hann vel ad mér.

4. Eg fel, minn Gud! í umsjá þína, allann velferdar minnar hag; mér vann Jesús þinn Sonur sýna, sannrar manndygdar háttalag; ó ad eg þyldi eins og hann, andstreymi hvørt, sem mæta kann.

5. Omegi daudans ei skal qvída, eg þó ad bleikum verdi ná, af því Frelsarinn allra lýda, er vinur, sem mig dæma á; svo sem hann mína eg fel ønd, ó Fadir kjær! í þína hønd!

No. 166.

Med sínu lagi.

Hvørr sem ad reisir hæga bygd, bærsta Guds skjóli undir, í geymslu Drottins, og gleymir hrigd, gefur sig allar stundir; sá talar vid Gud: þú tókst vid mér, treysta vil eg því gjarnan þér, og unna' á allar lundir!

2. Vel mun og Drottinn vernda þig, fyrir vélum allrahanda, þó skadleg hætta sýni sig, síst mun þér kunna' ad granda, hans vernd og skjól svo blífir hér, í hvørri neyd hann sendir þér, sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur Gud, vel sjá til þín og leida, á vegum þínum þér veita stod, og venda øllu til greida; frá

þér burthrinda háska' og pín, að hvorgi náir þú fætur þín, á minnsta steint meida.

4. Hvern sem að lángar mjög til mín, (mildur Drottinn svo kénndi), hann skal eg leysa' af skada' og pín, og skýla með verndar-hendi, bænheyra hann og hjálpa' í neyð, honum loks gefa værann deyð, og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg lengja skal, og láta þá ei brádt þrjóta, en hjá mér upp í himna sal, hann mun fullsælu njóta; þar sýni' eg honum mitt hjálpar-ráð, hjartans unun og fulla náð, svo umbun fái' hann fljota.

No. 167.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.'

Fyrir-þig, Gud, sem veldi vídu, vís stýrir Alheims! fram eg ber, af klöckn hjarta þackir þýdar, þogg gladur kjör, sem léntir mér; ástríka Fodur-þelid þitt, þecki' eg vid sérhvört fporid mitt.

2. Í inndælt skart þú ár hvört klædir, ótoln blómstra', er handrid ber, frjófsamri döggu grundir grædir, gleymist ei minsta stráid þér; skyldir þú geta gleymt mér þá, gædsku þína, sem treysti á?

2. Nei, hjartad gleyma má fyrr móður, mót edlis bodi, fóstri sín', eñ þér, líknsami Gud minn gódur! gleymst fái velferd sanna mín; þolgódur lífs eg þreyti veg; þú ert mín hlíf, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei þá eymd og pína, á heims vedhlaupi varpast mót, sorga or djúpt þó sálu mína, særi, veit eg miñ leiddir fót, þess vegna fram á þrauta stig, ad þú, minn Gud! leidréttir mig.

5. Vongódur svo minn veg eg feti, veikann upplífgar huga þú, ad traust á Jesú ord eg setji, um dýrd med þér, þó lídi'eg nú, minn Gud! á himnum þar hjá þér, þar eg fullsæll um eilífd er.

6. Líknsami Fadir! Gud minn gódi! gef þessi örugg von til þín, hvad sem kann mæta heims um slódir, hverfi' aldrei úr brjósti mín; þá gefur, sviptir, Gud minn! hér, gjörir þú allt til besta mér.

No. 168.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Af þér, Herra! hef' eg nú von, hjálp, svo eg eigi verdi' ad smán, hér eda' í hinu lífi, frelsa þú mig, þess beidi eg þig, þín ást mér ætíd hlífi.

2. Bænheyr þú mig af mildi nú, miskunn og náð enn til mín snú, flýt þér fulltýngi' að veita; þá stend og bíð, í stórri neyð, styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og blíðin trú, heilagt orð þitt er verja sú, er öllum eydir vanda; þá Herrann Guð, er hjá í nauð, hvørr kann þá móti' að standa?

4. Eilífi Guð! ei vík frá mér, anda minn befala eg þér, medtak hann þér til handa, ó Herra trúr! eymd allri úr, leys mig þá lífið endar.

5. Herra eg flý í braut til þín, þú einúsamann ert aðstoð mín, huggun og hjálp mér sendir, mín tíð og stund, eign, líf og önd, allt er í þinni hendi.

6. Heidur og lof sé, Herra! þér, sem hefir óverdugum mér, hjálpað í hørdu kífi, og hétst af náð, óhultum stað, í því komanda lífi.

7. Allir trúaðir elskið Guð, oss vill hann frelsa' úr hvørri nauð, einkum þá honum hlýða; hof-móðugt geð, vanheiður með, hegníngu' án efa bíða.

8. Þar fyrir hafið gladvært geð, Guð prísið huga' og raustu með, allir sem eptir honum, bíðið um stund, því yðar önd, úr þúngum leysist raunum.

9. Fodur, Syni og Anda nú, ædst lof og dýrd af hug' og trú, sýngjum vér allir saman; veit þú oss, Gud! fylgi og frid, fyrir Jesúm Kristum, Amen!

No. 169.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Verdi ætíd hvad vill minn Gud, vild hans er æ bíd besta, vís er þeim jafnan verud og stod, vid hann er sína trú festa; hann hjálpar trúr, eymd allri úr, agar verøld í máta; þann á honum traust, hefir efalaust, ei vill né kann forláta.

2. Herra Gud traust og heill mín er, hjálp, von, líf, eilíf sæla; hvad sem hann vill, þad verdi mér, vil eg því ei mótmæla; hans mildi klár, mín høfud hár, hefir øll talid án efa; hvad hann mér fá, best henta sá, hann vill af nád mér gefa.

3. Þar fyrir, auma verøld vid, vil eg fúslega skilja, til míns Drottins í fullañ frid, fara eptir hans vilja; fel mína ønd, í fødur-hønd, hvørt farsæld bíd edur voda; hans ástar þel, mig verndar vel, og vill í dauda stoda.

4. Súngin þøck, heidur, sæmd og lof, sé Fødur allrar mildi, sem út fyrir oss Son-

inn gaf, synd heims ad bæta skyldi, og á hann hlód, æ, mannleg þjód! átt þad í minni festa; því hugsa tídt, og þacka blídt, þá nád og elsku mesta.

No. 170.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Vertú, Gud Fadir! fadir minn, í Frelsarans Jesú nafni; hønd þín leidi mig út og inn, svo allri synd eg hafni.

4. Elska til sjálfra vor og Náúngans.

No. 171.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi!

Rósom samvitska' ef er ad eins, eign mín, hvad kann þá bløskra mér? hvad fær þá ordid mér til meins, megn þegar qvídi adra skér?

2. Flecklaus samvitska'og falslaus trú, farsælust hlutdeild mín er þá, þeim fridi', er gefur sæla sú, svipta kañ enginñ mér í frá.

3. O hvílík gledi! sagt vid sig, med sanni geta': eg í mér fann, girnd til hins

illa, geymdi' eg mig, Gudi sé lof! eg yfirvann.

4. Æ hvørsu þúngt um siálfann sig, ad segja hljóta þar á mót: á lasta vondann villu-stig, viljandi minn eg setti fót!

5. Upp til Drottins med hjarta hreint, ad horfa' og segja: Gud minn! þú, ert æ mitt athvarf ljóst og leynt; hvør lucka veitist stærri' enn sú?

6. Sjá! allt hverfur, þig belid burt, hédan senn flytur, daudans flein, hvad sljófgar? hann fær hægann gjort, hugar-rósemd hjá Gudi hrein.

7. Sæll, kristni madur! sem ad þér, sálar ró þessa finnur hjá; því siálfur daudinn hana hér, hrakid fær ecki burt þér frá.

8. Sá hinn gudhræddi segi því: siór, himin, lønd og sképnan hver, sambland þó fyrsta falli í, fodur-hønd Drottins líknar mér.

No. 172.

Lagid: Til þín heilagi Herra Gud!

Gud! mig skóp ást þín mildileg, ad mætti' eg sælu njóta, ef eg trúfastur óttast þig, óttast þín løg ad brjóta; vandi eg hjarta' og verk mín hér, vottar samvitskan þetta mér; hún kann affaka' og hóta.

2. Inndæla jafnan andar-fró, eg finn mitt hjarta kjæta, nær vilja Guds í veikleik þó, vidleitast blýdiñ sæta; samvitska unun sanna hér, sífeldlega því gefur mér, ef skyldu gjøri' eg gæta.

3. Og þessa gledi, yndi' og fró, eckért kann frá mér taka, hreinskilni mín er hulin, þó, hugsun þá læt eg vaka, ad Gud, miñ Gud, allt gjørla sier, Gud mín umbun og Fadir er; hún lífgar, hún affakar.

4. Æ! gódi Fadir! einatt þig, eg stygdi margvíslega; samvitskan þá ásakar mig, sál fyllist blygdun, trega; oró, nagandi ángist mér, eptirfylgir hvar helzt eg er, og offækir alla vega.

5. Já, þó eg hjartans freistí' ad fá, fordæming nidurkafid, heims úti glaum mér gjori slá, ad gleymisku brot sé vafid; sú værd er engin sálar fró, svipula huggun von sú bjó; síst féck hún hug minn hafid.

6. Þann fögnud veitt, er vara má, víst ei heimurinn getur, nær endalokin eptir á, íhugar sál mín betur, eg fæ þess þá med undrun gád, ad girnda leid er blómi strád, en í óheill mig fletur.

7. Æ! lát þá þetta, gódi Gud! mitt gjorvallt hjarta hræra, ad þin eg stundi

ástrik bod, med alúd geyma'og læra; Fad-
ir! sú ein mín farsæld er, nær fús karr-
kosta þóknast þér, dygd ydka' og dád
þér kjæra.

No. 173.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Dygda veg leid mig, Drottinn! á, og
dygda settu marki ná, styrk mig
þess gá og gæta! hverfi mér nád þín,
Herra kjær! þeims þessa gledi engin nær,
mér þann missir ad bæta.

2. Æ þegar glæpa añ eg lyst, úr mínu
hjarta burtu míst, sønn gledi fer á flótta;
og þá rennur í þánka minn, þad eg skal
fyrir dómstól þinn, ángradur skélf af ótta.

3. Kénn mér, ó Gud! sem gætir mín,
gánga fram eptir bodum þín, ordugar lífs-
ins leidir, samvitskuñar þá frid eg fiñ, og
søgnud eilífañ, Drottiñ miñ! er þú útvøld-
um greidir.

No. 174.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Lífs reglur hollar heyri menn, er himna
sæld girnast ná; dauda eilífd og dóm-
inn enn, daglega þenkid á, nærsta mjeg
þetta nálgunist senn, naum er lífs stund ad

fá; lagi því hvorr svo lifnad sinn, ad lendi hann Gudi hjá!

2. Óvíst er þad hvørt úngur mann, elli-dögunum nær; ydrun sendi þvíkt undan hann, ádur enn daudinn slær; margur hastari helstund fann, heldur enn meintum vær; lík í dag máské kallast kann, sá Kóngur lifdi' í gjær.

3. Voga þú ei fyrir vinskap manns, ad vinna hvad orétt er, því Guds er eins, en ecki hans, yfir ad dæma þér; þeim hylli Drottins Dómarans, daglega abla sér, þá reikníng heimtar lýds og lands, linkind í málum tér.

4. Ottastú Gud og unn, sem ber; annast náúnga þinn; óvin, þolngur, illt ei gjør, øllum vert gódvikinn, lát ætíd nockud ágengt þér, áfram dygda veginn; Drottni lifir, þá deya fer, sá deydir vilja sinn.

5. Umgengni þína'og athøfn best, allskonar dygdum prýd; þolinmodur þá veitir verst, vidmóts hegdan sé blíd; allt sem þér dag hvørn yfirsjest, ydranin bæti þýd; en þad þú margt gott ógjørt létst, ángri þig fyrr og síd.

6. Stunda þú svo ad vera víst, sem villt ad haldin sért, annars heims fylgir

oss þá síst, utan hvad hofum gjørt, í Herrans augsýn hvørn dag fyrst, hér svo rádvandur vert, ad þú ei skélfist þó af Krist, þá dæmist eins og ert.

7. Set þér lifnadar leidrétting, lífs medan audid er; sá heimsins varast vélin slíng, vel þóknast Gudi fer, þacklætis er þad áminníng, ef sæld hann gefur þér, en hitt ydrunar uppvakning, ef þú mótlæti ber.

8. O Drottinn kjær! sem sjálfur sier, þá sælu' er girnumst fá: vertú oss nær, svo vinnum vér, vilja þíns jafnan gá; þín dýrd einskjæra heidrist hér, en himnunum sídar á, sjáum þig vær og sýngjum þér, sigur-vers englum hjá.

No. 175.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

O Gud! hvad reikna manninn má, mót þér almættis tignin há, er sképnu alla nærir; ó hvørsu mikil er mín rird, er eg hugleidi þína dýrd, sem leyptrar ljóst skjæru!

2. Af her Guds engla himnum á, hinn allra mest' er lítill hjá, Skapara sjálfum sínum; en eg hjá þeim? nær eckért er, á-

gætid mitt, bad fyrir ber, skjótt líkast skugga mínum.

3. Gef, Herra! ad eg æ hvørt sinn, allann vidkannist breiskleik minn, og stundi audmýkt læra, eins og Lausnarinn ljúfur hér, lífs og deyandi kénndi mér; þér, Gud! ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Hú klagar! bøl finnst þúngbært þér, þess stands, er snaudur lifir í; hnoss stundar lucku stærri' og sier, stundar forgefins eptir því.

2. Hvad viltú syrgja, hví med grát, hjarta þitt særa' og výll hér? mun þad æ heill, vel gef ad gát! sem girnd vors hjarta dró ad sér?

3. Neyt þess, sem skamtar Gud þér, gjør, gjarnan hins sakna', er ecki fær; sína þraut hafa sérhvør kjør, sérhvørjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta bjørg, best med vísdómi søñum kann, ecki sem ósk er óþorf mørg, en þó sem hverjum hollast fañ.

5. Viltú voga ad þenkja: þér, þá hafi gleymt ástríkur hann? þó ad til gods ei viñum vér, veitti hañ heill í sérhvørn rañ.

6. Svo þú lífinu ecki með, ánægjulausu vøli þá, þitt ræktu kall, haf glaðvært geð, gjør lífs-tóm nota best, sem má.

7. Drottinn! allt ástand mitt og mig, með glöðu sinni fel eg þér, ánægdur feta æfi stig, aðstoð þín jafnan fylgi mér.

No. 177.

Lagið: Á Gud alleina.

Til auds er eydist, af møl og rydi hér, gef, Gud! ei leidist, girndir hjartans í mér; en upp í hæðir, augun mæni til þín, sem gefur gæði, gjørvøll og fordar pín, þörfina' því að bæði, þú veitst og fyllir min.

2. Agirndin arga, eitrud er lasta rót, fæðir mjøg marga, misgjørd og dæmin ljót. Sá má sæll heita, sem nægir láníd téd, og yðju neyta í kalli dyggur réð, best minn blessa sveita, blíði Gud! ánægd með.

No. 178.

Lagið: Mitt hjárta hvar til hriggist þú.

Himneski Fadir! höndin þín, helgi og blessi verkin mín, øll svo að þóknist þér, áhyggju mig illri ver, øllu grandi fórða þú mér.

2. Eg legg í þína líknar-hönd, líkamañ bædi' og mína önd, treystandi á þig einn, gef, ad eg sé hjarta-hreinn, háski svo mig villi ei neinn!

No. 179.

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

Þig, Gud! sinn fødur þeckja, þad eitt eg gledi fañ, hvørr hatur brjost lét bleckja, barna-rétt missir þañ; í dygda fótspor feta, Frelsarans, hjálp' oss vel, og iñbyrdis audsýnt geta, ástúdlegt brædra-þel.

2. Einn þú, Gud uppbædanna! í eitt battst menn um heim; einn er ættar-stofn manna, einn andi býr í þeim, allir þér óss framberum, allra bæn heyrir þú, allir kalladir erum, ad einni von og trú.

3. Ætti'eg þá einkis virda, eindrægnis bandid téd, og hróp míns hjarta myrda, en hafa tvídrægt ged? nei! þó mitt særi sinni, svik og rángindi hér, allt þad med adstod þinni, uppgef eg, sem þú mér.

4. Láttú þitt ord og Anda, upplýsa huga minn, svo efla vilji' eg vanda, velferd brædra hvørt sinn, og styrk mig æ ad geta, ad dæmi Lausnarans, kjærleikans feril feta, til fyrirheitna lands!

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Gud! þín stjórnan er gædska' og nád, góds hún sérhvörjum ann, falslausrar elsku edla dád, ætíd þér gedjast vann; ofundar hreckvíst íllsku rád, eg þér gagnstædast fann; veit ad míns hjarta gæti' eg gád, glæp svo eg varist þann.

2. Því skyldi' eg svipta sjálfann mig, sannri ánægju og ró? skyldi eg megla þora vid þig, þig, gædskan! réttvís þó? misgjörd mín ljót og margfaldlig, maklegt sér straff tilbjó, en gladdi ást þín guddómlig, er glæpa straff undan dró.

3. Skal þad ofundar olla'ad þér, eins ser vid brædur mín? skyldi mér gremjast gædska'ad er, Gud minn! hvörs ást mér skín? veit eg þó nockurn verri mér? vardveiti nádin þín, sál' mína, Fadir! svo ei hér, særi ofundar pín.

4. Minn Jesús hefir sjálfur sett, sína þad merki á: elskid hvörr annann utan prett, ofund burtsneydid frá! ó hvörsu inndælt, hvörsu létt, hans bodord finnast má, hvörjum hans ást íhuga rétt, hans eptirdæmis gá!

5. Inngef þú mínum anda þá, ó Drottinn! vilja þann: að unna góðs og gleðja'ef má, með góðvild sérhvörn mann, afvenda skaða, ángri, þrá, ástríkur hvar sem kann, en eitrada gleði aldrei fá, af sorg, er bróðir fann.

6. Þó synast kunni' han sælli mér, síst skal eg nafn hans þó, baktali sverta, er sárt hann sker, og sumum dauða bjó; æ Drottinn! mínar varir ver, svo varist að spilla ró, lát mig þenkja: hvað þúnga sér; þraut opt skæð túnga dró.

7. Gef eg þacklátur þína náð, þyggi og gæðin léð, ofundarlaust svo geti gáð, góðs, er fær oðrum téð, Andi þinn hafi' yfir mér ráð, og elskuríkt veiti geð, svo banvæna ofund burtu máð, best geti' hans krapti með.

No. 181.

Lagið: Nú bið eg: Guð! þú náðir mig.

Náðvanda þánka' og hjartað hreint, Herrann gefi mér ljóst og leynt, fláráðum heimsins flærðar síð, forða mér, Drottinn! þess eg bið, innrættú mér það áform hjá, öllum góðfýsi' og kjærleik tjá; lát mig framgánga falslaust hér, svo fái' eg dýrðar víst hjá þér!

No. 182.

Lagidi: Daudans þúngu kraminn qvøl.

Veit, ó Gud! þín gædska mér, gjørt et úr þánka renna, ad líkjast og þóknast þér, þú mér sjálfur virdst ad kénna! ætti' eg hatri íllu' ad leyna, er þig mildann féck ad reyna?

2. Blídur Fadir allra ert, allir børn þín nefnast megum; ef ei brædur elskum, hert, er, þíns kjærleiks von ei egum. Elsku Jesús af oss krafdi, ást ad deyd sem til vor hafdi.

3. Synd uppgefur þú mér þrátt, þú afmáir íllgjørd ránga; hvørr er eg, sem bistur brádt, bródur vid í rétt fer gánga? synd ef viltú meta mína, eg mun ei standast hegníng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla'·eg á.

Unn þú oss, Gud! ad elska frid, á medan lífa fáum, ad í bródernis sóma-sid, samlyndir vera náum, Anda þíns krapti út oss bú, ad Jesú líkjast képpum, og ást ei sleppum, ad brædra gagn vér eblum nú, og þína blessun hreppum!

No. 184.

Lagid: Fadir vor, ſem á himnum ert.

Kjærleiks verk, ſál mín! képpſtú víd, kriſtnum ſómir áſtunda frid, þar ſídar egum, børn Guds blíd, bua ſaman um alla tíd, til eindrægni ſkaptir erum vér, eindrægni því oſs rækja ber.

2 Eins Herra þjónar erum vær, eindrægni ſtundum nær og fjær, allir ſamhuga í aſt og trú, innbyrdis ſkulum lifa nú; ó Gud! tendra vorn elſku eld, med Anda þínum, fyrir Kriſti ſkuld!

No. 185.

Lagid: Gud miſkuni nú øllum oſs.

Láttú mig, Gud! ſem líf gafſt mér, í leti aldrei falla, beldur vel ydja hvad ſem ber, hvørt ſem þú vilt mig kalla, ydjuleyſid brátt orſøk er, til armóds vanſa' og klækja, víslega bandſt því, minn Gud! mér, mitt braud af ydu ad ſækja, þá ſkyldu rétt ád rækja.

2. Styrk, ſvo ørbreytiſt mitt ei magn, mædan af von því léttiſt; verk-ydin þegar vinn eg gagn, von beſ'eg líka'ad mettiſt; hérviſtar brúka hjálp mér tíd, haggvæmaſt farſæld minni, og veit þad luckiſt ár og ſíd, upplífga þol og ſinni, ávalt med adſtod þinni!

5. Jesú Eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Lofgjörd, þacklr, eilíf æra, endurleystra hjálpar von, þú sem gjördir þig fórnfæra, þér sé Guds eingetni Son! kén þú, Jesú mildi! mér, medan lifi fylgja þér, lífs svo réttann gáng eg gjöri, gladur jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist stridum, þér afneita lát ei mig; gráts á jafnt, sem gledi-tídum, gef mér styrk ad elska þig; elska þig til enda lífs, og í þrautum stundlegs kífs, hörmúng þína hafa í minni, huggt þad mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, áform hefja nýjum dug, eptir Jesú allir breyta, ástundum med lyst og hug; hlýdum bodum hans, er leid, til heilla oss í lífi og deyd, hvort skal ödrum elsku veita, almennings farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg og mædu, af sjálfum þeim, er gjördum gott;; vel þó

bruggа vinir nœdu, og verdi launin dygda spott, eptir Jesú fózværd bér, hug adlaga girnumst vér; ótraudur sá Frelsarans fetar, feril, hann mun stadist geta.

3. Allskjótt hédan egum skunda, eilífd þegar nálgast fer; veginn dygda vel ástunda, vors ad Jesú dœmi ber; komid bœdi konur og menn! Kristi fylgjum allir senn, öruggt keppum, áfram þreytum, í Guds ótta sœldar leitum.

No. 188.

Lagid: Þock sé þér gód gjørd.

O Jesú! önd mín, af ást og lofgjörd brenni; ord, hegdan øll þín, elsku'og dygd mér kénnir; daudans þúngu þú pín, þoldir, frí vid syndir, ad frelsi mér finndir.

2. Saung-rødd mín síst ein, samt þitt lof útbreidi, heldur dagfars góds greïn, Gud! þinn kraptur leidi, mig svo varist vond mein, vel mót glœpum strídi, og sigri' um sídir.

3. Ei skal mér, ei kann, í frá þér neitt venda, þinn eg er, því ann, þér til lífsins enda; hvar eg fer, um heims rann, hjarta med og túngu, þér þock skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Gef mér, Jesú! um lífsins leid, lífs reglum fylgja þínum, þitt dæmi sé í sorg og neyd, sífeldt í huga mínum, ef rísa móti mér, mín syndug girndin fer, unn mér þó áfram med, örugt ad keppa ged, uns fagna' eg fundi þínum.

2. Hvílík fagnadar fylling þá, frelsi þitt er eg reyni, og sje eymd mína alla' og þrá, úti med síd'sta qveini! þú gekst á undan, eg, eptir þann sama veg, mæddur en gladur geng, gæfu hlýt ædstann feng, þá lokid lífs er meini.

3. Ohræddur geng eg áfram þá, um vegu þyrnum stráda, þitt heit ei bregdst, skeids enda á, eg hlýt fullsælu þráda; þá unnin þrautin er, þykir lítilsverd mér, armædan er eg beid, á æfi stuttri leid, því eymd eg finn afmáda.

No. 190.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi!

Minn Jesú! dygda-dæmid þitt, draga fús vil eg heim til mín, hjálpa þú mér svo hjartad mitt, hafi í minni bodord þín.

2. Þú, sem gjørdir og gjørir allt, til góda fyrir brædur þín; mér vid ásetníng sama haldt, sæln þá eblist vonin mín.

3. Lát mig í þessu líkiast þér, Lausnart hjarta-besti miñ! kjærleiki sañur qvikni' í mér, kénn mér ad stunda vilja þinn.

4. Gjør mig vissañ ad brúka best, þau bjódast færi, til ad sá, godgjørdum út, sem má eg mest, minnast skamvinnu lífsins á.

5. Herra! uppfylltú hjarta mitt, med helgri girnd ad líkjast þér; máttiñ ad gefa, þad er þitt, þú sem beñ fyrir ollu sier.

6. Þá huldu gledi' ad gjøra vel, gef eg ei burt fyrir nockurn mun; þana eg forsmeck hiñar tel, himneskú, sem eg leidi' í grun.

7. Ad geta fengid gódann vin, Gudi líkann á flestann hátt, þad eru gædi hvorjum hin, himnesku vid þú líkja mátt.

8. Ovacklátum og íllum mér, otal velgjørdir Gud réd tjá, hans vegna fús hvorjum sem er, hjálp-mín skal æ til reidu stá.

9. Ást þín, Drottiñ! er æfinlia, vid allar sképnur og þína meñ, ea bid þú leidir ætíd mig, ástsemd og dygd ad stunda' í señ.

10. Þú birtir veldi þitt og dýrd, um þessa dásamlegu jørd, æra sé þér af ollum skírd, elska, lotníng og þackargjørd!

No. 191.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Gef Jesú Kristur! gef þú mér, ad geta svo fylgt og hlýdnast þér, á allri æfi minni, ad eg í sanri ást og trú, eins og rétt-kristnum hæfir nú, þér, Gud minn! þóknast kunni.

2. Og þá pílagríms gángan mín, Gud! svo eg nái heim til þín, enda skal einusinni; sælu eilífa sýn mér þá, svo eg fullkomnum himnum á, ødlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs ferli'ad fylgja þínum, fýsir mig, Jesú kjær! vorkénnú veikleik mínum, þó verdi'eg álengdar fjær; þá trú og þol vill brotna, breyngir ad neydin vønd, rétt þú vid reirinn brotna, og rétt mér þína hønd!

2. Í veraldar vondsku solli, velkist eg, Jesú! hér; falli þad opt mér olli, óstødugt holdid er; megnar ei móti'ad standa, mín breysni náttúrlig, láttú þitt ljós og Anda, leida og styrkja mig!

No. 193.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Sann-audmjúku, Gud! mig gædi, gedi, helgur Andi þinn! hvørn dag

vel svo hugsa nædi, um brøsun, vansa'
og breisleik minn; ad eg blygdist æ fyrir
þér, einn sem hjørtun manna sjer, og nád
skjærri þacki þinni, þad gott allt mér
hlotnast kynni.

2. Gódi Fadir! lid mér ljádu, ad lík-
jast mætti' eg jafnan þér, ärni góds þeim
böls mér bádu, blessi þann mig hata fer;
haldt sál minni hógværd vid, hjartad mitt
lát elska frid; minn ef hrasar breiskur
bródir, bæta lát mig úr med gódu.

3. Gef eg hlýdni tjái trúa, til lífs
enda bodum þín, ó Gud! lát mér eckért
snúa, í frá þér og skyldu mín; øll mín
von á einn er þig, í ótta þínum framleid
mig; þínum merkjum þjóni' eg undir,
þar til ockar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Gud! hvad er líf mitt? háski, strid;
hvad er mín æfi? reynslu tíd, frelsini
hvert fótmál vefur; frá þér, holdid, sem
breiskt eg ber, bleckin heims sollur eins
frá þér, mitt hlaup til marksins tefur.

2. Skyldi' eg gálaus framgánga þá, og
gleyma stunda vid ad sjá, freistíngum,

fárt, snörum? brokafullt, svikult, hjartad er, hvad fljott mundi þad steypa mér, í synd og eymd ódorum?

3. O Fadir! lát þá anda þinn, upplýsa daufann skilníng minn, æ betur ad eg þecki, sjálfann mig, heiminn hættann hér, hverjum í gegn mér strída ber, ad síst mig sigri' og blecki.

4. Yfir mér, Gud! já, í mér vak, aldrei hönd þína frá mér tak, um megn fram ei lát reynast; hvad íllt eg heyra hlýt og sjá, helga mér ebli vareygd hjá; minn Gud! hvad má þér leynast?

5. Otal heims vélum öllum gegn, eg hef', sem styrkir hug og megn, Jesú! þitt dygda dæmi; þú ert minn vegur, líf og ljós, ad líkjast þér mitt æ skal hrós; heims venju' eg síst þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, sem íllra heimsins dæma má, eitradar örvar vínna. Á þig eg horfi, auk mér dug, adferd þíns strídsmér vaki' í hug, nær freístni kann eg finna.

7. Ef eg stend, Herra! er þad nád, ecki minn dugur, veit því dád, eg verjist voda föllum; gef enganu dæmi gálaus mín, ginni frá hlýdni boda þín; uppvakníng séu þau öllum.

8. Eg vil þá strída, vaka trúr, vanda mig, bidja: Gud, minn múr! lids kanntú síst mér synja, míns Jesú æ fyrir augum mér, allt hafa dagfar og frá þér, um hjálp audmjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fann, fyrir mig alla yfirvann, óvini, eg því líka, óvini sigra alla kann, allt vel eg megna fyrir hann, ef adstod hans ødlast ríka.

10. Já, þúngt er, enn þó stutt, mitt strid, stutt þessi hætta reynslu tid; vett, Gud! eg geti varist; eilift sigur-hrós, eilift hnoss, af þér, nær sigrum, geymt er oss; eckí er til einkis barist.

No. 195.

Lagid: Krists er koma fyrir hendum.

Víst er eg veikur ad trúa, veitstú þad, Jesú! best, frá syndum seinn ad snúa, sem mig nú ángrar mest; þó framast þad eg megna, þínum ordum eg vil, treysta og gjarnan gegna; gef þú mér nád þar til!

6. Guds Ord og Bænin.

a) Ordid.

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

O Gud! fyrir augsjón þína, audmjúkri bæn og trú, komum vér, lát ljósid skína, lífsins orda þiña nú; virdst oss sjálfur vera hjá, og veita adstod þínum á, ordum hafa gódar rætur, gef þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagidi: Daudans þúngu framinn qvøl.

Gud! í þínu nafni nú, nálægir hér saman erum, hjálpa, gódi Herra! þú, ad heidur þinn og dýrd framberum; gef þad hverr med gledi finni, Gud! ad ertú hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, vorar allar lífsins tídir, og leidumst, nær æfin þver, upp í himna dýrd um sídir, hvar ásamt Guds engla sveitum, eilífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Kirkju þína vér komum í, kjærasti Fadir! enn á ný, og bidjum ástsemd þína:

af náð oss senda nýaun dug, að nædum stunda þig af hug, þeckja sem þín orð sýna.

2. Orðs þíns sanleiki, ædsti Guð! alla svo hræri, þín að boð, með alúð helgri heyr- um, svo þau grandvarir getum best, í góðu hjarta jafnan fest, til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sérhvert orð, sem heyrum hér, helga vort líf og vilja þér, svo verði dýrð þér samin; vora upplífga von og trú, virðstú oss alla blessa nú; heyr Fadir! heyr oss! Amen.

No. 199.

Lagið: Heiður sé Guði himnum á.

Styrk þú, Drottinn! vorn vilja vel, vér nær í þitt húsgaungum, svo að hé- gómlegt hræsnis-þel, hér finnist með oss engum; lát með athygli' og lyst oss þar, til lærdóms, ráðs og huggunar, lífsins orð þín heyra laungum.

2. Lát þeckjanlega þetta hér, þitt orð blessast oss ölkum, lofgjörd vor gef að líki þér, líkn veit nær þig ákollum; gef Jesú dygða gaungum spor, geymdú þitt orð á medal vor, uns upprennur eilífð öll- um.

No. 200.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Þú elskar þá, ó gódi Gud! sem girnast þín ad stunda bod; med alúd heyra ord þín veit, oss, sem í þenna sofnunst reit; hjálpa þú oss og gef vort ged, gladværri rósemd fyllist med.

2. Vyrdstú med nád ad vera'oss nær, veikleikann styrktú, Fadir kjær! kénn oss þig elska einann mest, oss og náúnga gagnast best. Gud! sem einsaman gædskan er, gef þig um eilífd prísum vér!

---

b) Bænin.

No. 201.

Lagid: Gud miskuni nú ollum oss.

Ó Gud! syndarinn eg kém hér, í augsýn bidja þinni, af hástóli þínum hétstú mér, hyggja ad beidni minni; stór og báleit er hugsan sú, hjarta míns girnd þú alla, uppfyllir, Fadir! æ lát nu, anda þiñ mér tilfalla, og kénna þig rétt ákalla.

2. Avallt skal því mín ydja trú, á dygda braut fram képpa, mín ósk og stundan síseldt sú, sáluhjálpina hreppa; þessi velfarnan, ó Gud! er, ómissandi sál' miñi, ørugguf því þá ósk framber, eg vona hún af þinni, adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti minn, Herra! ráð, hagsæld ei beckr' eg mína; hitt kannast eg við, hvad þín náð, besir mér virdst andsýna; það er allt gjort til goda mér, Gud! þín stjórn speki skírir, hvad við mig skédur, er frá þér, allra því velferd stýrir, þú, Gud og Drottinn dýri!

4. Meir þó enn Herra minn þú ert, minn Fadir líka heitir, heyri eg ord þín herma bert, hollur oss nálægd veitir; ó hvad styrkir sú hugsan mig, helzt þá mitt andvarp grætur, ánægdur veit eg það um þig, þú ad mér, Fadir mætur! í hverri neyd gefur gætur.

5. Hjálp, Fadir! svo í hverri neyd, heit sé mín bænar ydja, hjálpa mér vær eg nálgast deyd, nár þyrstum svo ad bidja; bænheyr mig og heyr blídur nú, bæn þessa' af miskun þinni; bæn mína ætíd blessa þú, bænrækinn ad hvert sinni, réttkristins frid eg finni.

No. 202.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Líknsami Gud! sem gefur allt, gott og hjálpadir mér ávallt, þá neyd eg nádi kanna; nú miklū bid eg ecki aud, en nóg

afskamtad daglegt braud, og gedþóknun góðra maña; lát mig, þá þig, blídañ fiña, þegar þinnar, þreidu nádar, leita eg eptir æfi þjáða.

No. 203.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Gud! í audmýkt kénn mér qvaka; kraptarins Gud! sem himnum á, öllu rædur, virdst' ad þér taka, oss, Fadir kjær! þín børnin smá, þad líknar nafn vort gjørir ged, gladt, sonar ótta fyllir med.

2. Því mun eg aunnur bora kalla, í þinni verndun læstur hér: Gud, sem von mína' uppfyllir alla, er stór, og heilagt nafn hans er, þad-lof þá stama fram eg fer, fylkíng engla samsýngi mér.

3. Kéñ mér fánýtum glansa gleyma, og gull-eign jardar metnad', lyst, af muñi hjartans ósk lát streyma: ó Gud! þitt ríki komi víst! undir eins og eg ávinn þad, audnast mér líka gott sérhvad.

4. Kéñ mér, þá verøld vond mig giñir, ad vill hún draga heill mig frá, svo þoli' og gjøri' eg sérhvert siñi, hvad sem þín forsjón gott mér sá; þinn guddóms vilji veit oss hjá, verdi jørdu sem himnum á.

5. Þig alls eus góda, bid eg brunniñ: blessa mín störf, gef daglegt brand, en þó eg rata eymdir kunni, auktú mér þol. svo léttist naud, og fyrir Jesúm unn mér fá, allt sem til góds mér þéna má.

6. Eg óttast, Gud! alvitsku þína, sem innstu þeckir hjartans slod, æ! aumka þig, synd alla mína, afpláua láttú Jesú blód; þá adrir gjöra móti mér, í miskun gef eg likist þér!

7. Og þú, sem snorur þeckir allar, þær holdid egnir minni sál, og hættur, sem eg í kañ falla, opt fyrir heimsins slægd og tál, yfirgef þú mig ecki' í neyd, útrycktú mér af synd og deyd.

8. Þér skal um aldir þackir færa, þér eilíft syngja lof og prís, því ríkid, vald þitt er og æra, eiñ ertú gódur, mikill, vís; ó hvad fagnandi himnum á, Hallelúja! lofsyng eg þá!

No. 204.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Drottinn! hvar eg fer, í hverju, sem ad höndum ber; fyrir adstod og almátt þiñ, í gledi breytist harm-

ur minn; gef ad framqvæmist gagnid mitt, Gud! svo eg prísi nafnid þitt.

2. Lifid er stutt, kénn minn Gud! mér, minnim svo verja dögum hér, ad tækifæri aldrei neitt, vdju skyldunnar frá sé sneidt. Tíd sú eitt sinn mér fór burt frá, fást sídan ei til baka má.

3. Ef ad vellyst mín freista fer, Fadir! þinn kraptur líkni mér, og veiti ráð, hug vilja þá, vel ad strída og sigur fá; sú yfirvinning verdur hér, vegur til himna lífs hjá þér.

4. Lán og hyggindi ef lénast mér, lát mig þá gjøf vel nota hér: blessa þú mér þad hýtta allt vid brúkun rétta þess mér haldt, mér til heilla í hvert eitt sinn, og hjálpar vid náúnga minn.

5. Falli sorg og mótlæti á mig, minn Gud! kalla eg strax á þig; því oruggt hæli ertú mér, alla eg byggi von á þér, neyd og andstreymi frelsa frá, Fadir! í nad mig líttú á.

6. Loksins þá jördu ekkért á, ei kar mér framar ró ad fá, þegar senn fyrir sjónum mér, sortna vid grafar bar minn fer, enda þá mína alla neyd, ó Fadir kjær! med sælum deyd.

No. 205.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim:

O Gud! eg kém fyrir augsjón þér, aumum best líkna vyrdstú mér; öll gefi brot og íllverk qvitt, ó Gud! náð og bolgædi þitt.

2. Hreint skapa, Fadir! hjarta'í mér, hjarta fullt ótta' og elsku' á þér, hjarta þock, audmjúkt, heidrun fyllt, hjarta jafnan rósamt og stillt.

3. Verndarí'í háska vertú minn! vona' eg á þig, minn fulltrúinn! skyldi' ófall nockurt skélfa mig, skýlir mér hönd þín guddómlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, önd mín svo fegnud hafi' í þér, vid mína geti' eg gladt mig trú, gef í ást æ sé kroptug sú.

5. Hvad þú mér kénnir heill mín er, heill sé það mín, ad eg, sem ber, umfram allt stundi ordin þín, alla trúr ræki skyldu mín.

6. Allt ofveikt krapta minna er megn, mínum girndum ad stríða' gegn, þú kannt íklæda krapti mig, eg kann allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa gæda gef þú mér, Gud! svo mikid, sem líkar þér; hófsegann

skamt gef þínum þjón, þó blessa ydju hans og von.

8. Ef hønd þín gnótt mér gefur ør, gef þau hoffamur brúki' eg kjør, og med góð-vild af gnægtum þín, gledji fátæka bræd-ur min'.

9. Einlægann gef mér ástvin þann, ó-hult hverjum eg trúa kann; hverr med mér stundi'ad blýdnast þér, huggun, rád, dæmi' gefi mér.

10. Ef ad þín gædska ætlar mér, æfi-skeid leingra' i verøld hér; øllu, Fadir ást-kjæri! ráð, aldradann svipt ei þinni náð.

11. Og þá lifs endir loks ad fer, likn þín mig taki best ad sér, minn skjøldur, hlifd og mikil laun, minn Gud! þá vert fyrir Krist þinn son!

No. 206.

Med sinu lagi.

O Gud vor Fadir! sem í himnariki ert, hátt yfir oss, í anda mest, vilt því til-bedinn verda: helgasta nafn þitt hjá oss verdi opinbert, heidrad og lofad allra best, á himni og á jørdu; þitt nádar-riki komi hér; kenn oss í því ad lifa, og hvad sem ecki þócknast þér, þar frá virdst' oss ad hlifa, svo æfinlega ødlumst vér, í þinu riki'ad blifa.

2. Voldugi Gud! þiñ vilji verdi jørdu á, vel, jafnan og á allann veg, eins og í himnaríki; því þar kann enginn standast eda koma má, utan þiñ vilja ydki mjøg, og lifi svo þér líki. Vort daglegt braud oss veit þú nú; vora sál' endurnæra, lát þitt fridar ord; frá oss snú, falskenníng, en þad læra, hvar med þú oss á helga trú, og hjálpar veg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, módgum vér þar med jafnan þig, þær virdst' af oss ad taka; svo sem vér fyrirgefum þeim af gódri lund, sem gjørdu' oss mót' og stygdu mjøg, ei viljum þá á-saka. Í freistni þú oss eckí leid, á rángañ veg svo víki; heldur frels' oss af allri neyd; athøfn vor, gef þér líki; upplýs og helga oss, þinn lýd, ad erfum vér þitt ríki.

---

7. Skírn og Qvøldmáltíd.

---

a) Undan Skírn.

No. 207.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Svo elskadi Gud auman heim, ad einka Son siñ gaf hann þeim, ad allir, sem

trúa á hann einn, eilíft líf hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Kristur vor Herra kjær, kom í heiminn að trelsunnst vær; sínum Postulum sjálfur hann, sagði hjálprædis lærdóm hann:

3. Endurfæddur sá ecki er, af vatni og Guðs Anda hér, í Guðs ríki kann ecki fá, inn að gánga og það að sjá.

4. Því farið út um allann heim, til allra þjóða, kēñið þeim, friðar lærdóm og fögnuð hann; fullnaðar lausn eg öllum vann.

5. Hverjum sem þyggja þessi ráð, þeim skulud veita skírnar náð, í nafni Foðurs og Sonar og Anda Guðs, sem allt belaar.

6. Eins sem ed hefi ydur sett, allt kēñið þeim að halda rétt, í trú, kjærleika' og kristnum sið, qvol og hörmúng ei skélfist við.

7. Vor Herra Jesú! vardveit þú, veika kristni í réttri trú; leys oss frá allri andarneyd, í himna frið og fögnuð leið.

No. 208.

Lagið: Heiðrum vér Guð af hüga' og sál.

Vor Guð, heilagi Herra! þér, heiður og pris um eilífð ber, von sálu hjálpar

veitir þú, í vorri skírn, þig bidjum nú: hjálpa oss, Fadir! fyrir þér, fram að gánga sem skírdum ber, hólpnir allir svo verdum vér!

---

b). Eptir Skírn.

No. 209.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir, Sonur og fridar Andi! fót minn leid þú brosun frá, skírnar heit svo vel eg vandi, vorðstú náð og styrk mér ljá, ad lifa svo að líki þér, líf á medan veitist mér, uns á himnum fæ eg finna, sögnuð medal barna þinna.

No. 210.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Þetta barn þér befalad sé, blídi Jesú! vor Lausnare; í þína kristni þad inn leid, þvrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ætíd blíf því med adstod þín, frá ólucku, slisum og pín; med þinni ást og mildri náð, miskuna því og blessa þad.

3. Veit því med aldri vort og spekt, ad verdi hlýdið þér og þeckt, og lifi svo í heimi hér, ad himneska fái dýrd hjá þér.

No. 211.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Allir foreldrar, ó Gud! magn, og adstod hjá þér finni, sinna afqvæma sálar gagn, svo stunda' í verøldinni, ad segja kunni sídar meir: sjá nú, Drottinn! hér em og þeir, mér gafst af mildi þinni!

---

a) Á undan Altaris-gaungu.

No. 212.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Minn Gud! þú sjer og þeckir nú, þad allt mitt hjarta bidur. Sjá! þitt í audmýkt, ást og trú, altari krýp eg vidur; sálar hela laungun sé hér mín, sameinud'nád og blessun þín, eykst þá minn andar fridur.

---

b) Um Útdeilíngu.

No. 213.

Lagid: Jesú! þín minning mjøg sæt er.

Hvad gódgjarn ertú, Kristur kjær! er kallar oss þinn bordi nær, sameinadir hér søfnumst vér, ad sækja styrk og traust hjá þér.

2. Þú villt oss sjálfur vera hjá, vér skulum, eins og bod þín tjá, minnast á kjærleik mikla þinn, ad máltíd þessari, Drottinn minn!

3. Vér hlýdnumst þessu hvert eitt sinn, því, Herra Jesú! Fadir þinn, veröld elskadi' og veslann mig, veröldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, ad daudann leidstú krossi á; dóst fyrir brædur þína þú, þínir hvers brædur minnast nú.

5. Þitt líf og daudi þanninn bjó, þínum fridkeyptu sálar ró. Æ veittú oss med dygd og dád, dýrmæta þá ad mikla nád!

6. Blessadú, Jesú! oss þitt ord, oss blessa vid þitt nádar-bord; opinberlega allir hér, í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og Fadirinn eitt med þér, allir gef þú ad séum vér, og hjartanlega elskum hann, elskum þig, sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor Fadir þá, fodurlega oss gædsku tjá, og af nád gott uppfylla þad, er hverr einn um ad rétta-bad.

9. Á þig trúum og vonum vær, vert oss med líkn og huggun nær, í lífi' og dauda hlýdnum hér, hjálpa oss til ad fylgja þér.

10. AE! þá skyldu eg illa braut, ei- lífann voda þar af hlaut. Son Guds! þinn dómur sannur er: syndugir staud- ast ei hjá þér.

11. Elska vídqvœmust þrýsti þér, þján- íng og písl ad lída hér, ad þínum dygda uñum síd, allir syndirnar skiljumst vid.

12. Blessadi Drottiñ besti! þú, blessa enn vora fundi nú, svo leitum alls hjá einum þér, andlega sem oss farsæld lér.

13. Vid æfi lokid stutta stig, styrk oss, Drottiñ! vér bidjum þig, med vissu nádar þiñar þá, þreyttir leysumst vér hédan frá.

14. Hallelúja, vor gódi Gud! geyma viljum vér øll þín bod, þér einum kénnir frelsid frá, frá þér, vor Gud! Hallelúja.

No. 214.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Audmjúk nálægir øndin mín, ó Jesú Kristur! síg til þín, og minnist skip- un eptir þín, á dauda þinu og bitru pín.

2. Elska var þad, sem þrýsti þér, þján- íng og písl ad lída hér, hneigdu burt dóstu høfdi med, hjálprædi fékkstu mønnum téd.

3. Tapadra ecki tolu í, trúi' eg fram- ar ad verda, því, Gud þiñ Fadir vill fyrir þig, Frelsari, Jesú! náda mig.

4. Mín sál trúir og finnur frid, fastlega jafnan gledst þar vid, Jesú! eg med þér jardast á, jørdunni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kjærleik þacka' eg þér, þjáning leidstú til frelsis mér. O! lát forgefins aldrei mig, um þína hugsa pínu' og þig.

6. Uppá margreynda elsku þín, óhult sig reidir sálin mín, gnægd þinnar nádar gefi mér, gódfýsi til ad hlýdnast þér.

7. Afformid þad, sem eg hefi' nú, eptir ad fylgja þér, Jesú! hvert sem mér gengur med eda mót; mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvert sinn, yfirgef mig ei, Drottinn minn! á réttann aptur stíg mig styd, stødugt á sama haldt mér vid.

9. Veitstú best, Jesú! vanmátt minn, veit ad eg geymi lærdóm þinn, þegar ad høndum þjáníng ber, þolgædi þitt sé dæmid mér.

10. Med eptirlaungun øndin mín, upplyptir, Jesú! sér til þín; um þinna boda leid mig leid, lífsins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Eg kém, ó Herra! og eptir þér, af ángri mæddur leita; virdstú því eñ af miskun mér, mildi og nád ad veita; ad þínum kropiñ er eg trón, ó! þú Guds og mañsins Son! hjartad mitt nú hughreystu! syndaña ángur særir mig; sál mína frida! eg trúi' á þig, einn med þeim endurleystu.

2. I lifandi trú eg leita' ad þér, sem léttir synda byrdum; vor synda sekt afplánud er, ad þar med Guds børn yrdum. Um hørmúng þína hugsa' eg nú, og hjálp, er mønnum veittir þú, min heill er af þér ordin, þá fyri mig þú fórnadir þér, fødurnum gedþeck aptur er, øll endurleysta jørdin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mér, misverk þín bætt hann hefir, nád þér og mildi mestu hér, í máltid sinni gefur; ef brópar, þinni hann ansar bón: „í huga styrkur vert, minn son! qvitt skulu brot þín blífa, uppá minn reida átt þig deyd, ætid skaltú þeim fyrir þig leid, med hreinu hjarta lifa."

4. „Þér gefst hjálprædi'og heillin nú, yfir henni' í trú skalt vaka; fyrir óvarúd

ei lát þú, þinn æru-krans burt-taka, sjá! hér eg mig innlífa þér, eg er víntréd, blíf á mér; æ skaltú ávøxt bera; eg vil hughreysta' og efla þig, fyrir elsku þína' og trú vid mig, sigur-sæll víst skalt vera."

5. Herra! þín bod eru' heillin mín, halda þau lát mig fegiñ; veit, fyrir dauda' og verk øll þín, sá vilji styrkjast megi, en upp frá þessu nú tú mér, alít mitt hjarta gefa þér, þinn dauda þacka' og prísa; lát mig svo helgun æfast í, og endurbótar verkin ný, medan lífi auglýsa.

No. 216.

Lagid: Jesú! þín minning mjøg sæt er.

Vid þína nádar máltíd mér, mæta býdur þú, Jesú! hér, svo ad eins og þú manst til mín, minnast skuli eg eiñiñ þín.

2. Heimur mig því hindradi frá, hans glis eg framar stundad' á, hvad opt freistar mín hold og blód, ad halda' af réttri gæfu slód!

3. AE! þá eg gleymi þinni nád, og þad til góds hef' veika dád, gætir ei skyldu gleymskan blind, glæpugur bæti'eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér rétt hyggja'ad því, hverninn þú umgeckst verøld í; þá missir verøld mitt afhald, missir þá syndin krapt og vald.

5. En þad eg braut þér ávalt mót, ángrar mig nú af hjartans rót. Æ! skyldi'eg vera vinur þinn, veikann, hvikulann mig sem finn?

6. Já, í von þori jeg og trú, Jesú pínu ad miñast nú. Skal hann ei miñast mín, sem þó, mig fyrir sekann leid og dó?

7. Komi nú þúnga þjádur hér, og þreyttur híngad komi hverr. Þeir ødlast frid, sem trúa traust, og trega syndir hræsnislaust.

8. Uppá þín kém eg egin ord, og mæti, Jesú! vid þitt bord; bænheyr míns hjarta harma-raust, hjá þér, á þér er allt mitt traust.

9. Gef oss ad minnast ætíd á, endurlausn, sem þér fengum hjá; gef oss, Herra! á himnum stad, hjá þér, af miskun bænheyr þad.

No. 217.

Lagid: Kristi! vér allir þøckum þér.

Frelsari gódi! fyri þitt bord, framkrýp eg þessu sinni, þína pínu og efstu ord,

audmjúkur heft' i minni; nafn þitt veg-
sama vil eg hér, vera má hverr sem treystir
þér, fullvíss ad miskun finni.

2. Er eg þess verdur ad þá nád, ó
Jesú! reyna fái? elska eg þig af allri dád,
umbót svo vinna nái! er mín trú þér svo
þóknanleg, þad uppristinn á sídan eg,
dýrd þína, Son Guds! sjái?

3. Þú ransakar og þeckir mig, þú veitst
af gleymsku minni; offjaldan minnist eg á
þig, í hrigd og velgengninni. Æ! hvad
dárleg mín illskan er! eg veikur treysti,
Jesú! þér, ad fyrirgefníng finni.

4. Medtaktú, Drottinn! mína trú, med-
tak þad heit eg gjördi! helgist þér allt mitt
hjarta nú, helgist þér mitt framferdi;
sjálfur hér mína sálu prýd, svo eg maklegur
alla tíd, Guds Son! þinn gestur verdi.

5. Þú, sem i minning' þína hér, þessa
baudst oss ad neyta, svo allir jafnan ætt-
um vér, eptir þér, Jesú! breyta, láttú oss
þanninn lifad fá, ad lærdóm þinn vér
stundum á; virdstú krapt þar til veita!

Minnstú, ó madur! á minn deyd.

(Sjá No. 76) og fleiri ad framan prentadir Sálmar um Jesú Pínu og Dauda, No. 70, 74 og 75.

c). Eptir Utdeilingu.

No. 218.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesú! sem ad daudann deyddir, og daudlegum gafst lífid mér; þú ad bordi lífs mig leiddir, lausnar pantur fenginn er; ebl þú mína ást og trú, auk mér sálar rósemd nú; þig mitt lífid heidri' í heimi, hjálp veit þér eg aldrei gleymi!

---

8. Daudinn, Upprisan, Dómurinn.

No. 219.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Hverr veit hvad fjærri' er æfi endi? ódfluga tíminn burtu fer; brádlega máské beri' ad hendi, burtfarar kallid daudans mér. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya gef þú mér vel og rótt!

2. Máské í nótt þú munir kalla, mína sál í eilífdar rann, og hreisid líkhams fyrri falla, enn fela sólu hafid kann. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya gef þú mér vel og rótt!

3. Kénn mér þá vitsku vel svo telja, vegferdar minnar daga hér, ad þinn eg stundi veg ad velia, vakni til sælu' og lífs hjá þér. O Gud! þá í daudans dregst ad nótt, deya gef þú mér vel og rótt!

4. Vid elsku heimsins unn mér vara, æ mínu hjarta taka á, þegar þú kallar, þori' eg svara, þá: mig tilbúinn, Herra! sjá. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya gef þú mér vel og rótt!

5. Veit þú ad enginn hlutur hrífi, hjartad mitt þínum ótta frá; øll skal mín vera lyst í lífi, líka í dauda von þér á. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya gef þú mér vel og rótt!

6. Virdstú med Krists verdskuldun hylja, vel mínar syndir, Fadir kjær! þeim sem ydrast og vanda vilja, verk sín miskunin æ er nær. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya gef þú mér vel og rótt!

7. Komi því minnar æfi endi! eg af heiminum gladur fer, á míns Frelsara fund eg vendi, finn þig, ó Gud! nádugann mér; en þegar daudans dregst ad nótt, deya gef þú mér vel og rótt!

No. 220.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hversu mig leysast lángar, lifandi Gud! þú sier, og frá holds fjøtrum gánga, í frelsi mitt hjá þér. Ef finn eg ángist eina, ótalfaldt bøl og vei, harm sál og hjartad reyna, hægist þeim nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breidi, fæla mig þad ei kañ, fyrst Jesús Drottinn deydi, dyr lífs sem opna vañ. Nær Gud svo vill mér vegni, viljugt eg dey med hel; hans kalli gladur eg gegni; gott er ad deya vel.

3. Allt þó mér veita vildi, verøld ágæti sitt, en eg hér ei vid skildi, óhapp þad væri mitt. Á himnum allt er betra, eg fagna þegar má, fara til fedra setra, fyrr komnum búa hjá.

4. Mín burtfør máské græti, mér léntra vina ged, og þeir, eg vidskil, væti, veinandi minn ná-bed; ef daudiñ út mig kallar, øblug sú huggun er: þá finn eg aptur alla, sem ástkjærir vóru mér.

5. Í strídi' ens stránga dauda, styrk veittú, Fadir! mér, lát bøli linna nauda, lífs neyd þá hættust er; svali, nær sídast anda, sálunni fridur þinn, þá sendri þér til handa, þæg verdur burtførin.

No. 221.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Æ! vöknum! daudinn ádur enn kallar, oss á óvæntri hédan stund, aldradir bædi' og úngir falla, í sótt og hraustir hels í blund. Sín afdrif fyrir enginn sjer, ætíd vidbúinn sæll því er.

No. 222.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Gladur hédan vil eg venda, vært í jardar skaut á ný, neyd med lífi ná mun enda, næsta feginn verd eg því, audnist mér ad lyktum lenda, líknar höndum Drottins í.

2. Hvad má framar auka ótta? eg med ró vil daudann sjá, sem úr lífs mig færir flótta, til Frelsarans, hvern ad vin eg á; sál vid adför andláts nóttar, í Guds vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnad hér allt hefir, hann mun annast líf mitt hér; Jesú! styrk þín gædska gefi, til grafar trúr eg reynist þér, vel vidbúinn, kjært þá krefur, kallid daudans önd af mér.

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristi! er létst á krossi lifid, og krapti med þad aptur tókst, dauda míns ad duga'í kisi, dád og krapta þú mér jókst; hel fær grandad hvergi mér, ef hlýdnast eg og treysti þér; mig, í trú sem for þín feta, flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjør, þá magnlaust mædist, mér grøf opnar kjøltu sín, ógnun daudans hvergi'eg hrædist, horfi'eg gladur upp til þín, fel óqvídinn frelsta ønd, Frelsari minn! í þína hønd, feta helstig fúsu gedi, fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert Drottinn! ljós og lífid, líkn og traust er ordid þitt; þú mér hefir heit þad gefid: hold einúngis rotni mitt; í vegsemd eg upp mun stá, ávallt fremd í dygdum ná; ávallt krøptum ædri safna, engu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Sjá, Jesú! vegferd vora, umvafda hættu' og þrá; veit oss varlega fara, vertú oss ætíd hjá, óhult um daudans dal, vér svo braut þúnga þreytum,

þér loks í gledi mætum, og fyllum frelstra tal.

No. 225.

Med sinu lagi.

Allteins og blómstrid eina, uppvex á sléttri grund, fagurt med frjófgun hreina, fyrst um dags morgun-stund, á snøggu augabragdi, afskorid verdur fljótt, lit og blød nidur lagdi, líf mannlegt endast skjótt.

2. Svo bleypur æskan únga, óvissa daudans leid, sem aldur og elliu þúnga, allt rennur sama skeid. Innsigli engir fengu, uppá lífs-stunda bid, en þann kost undirgengu, allir ad skiljast vid.

3. Daudinn má svo med sanni samlíkjast þykir mér, slíngum þeim sláttumanni, er slær allt hvad fyrir er, grøsin og jurtir grænar, glóandi blómstrid frídt; reyr, stør sem rósir vænar, reiknar hann jafn sáuhtt.

4. Lífid manns hradt framhleypur, hefir þad enga bid, í daudans grimmar greipur, grøsin tekur þar vid; allrar veraldar vegur, víkur ad sama púnkt, fetar hann fús sem tregur, hvørt fellur létt eda þúngt.

5. Hvørki fyrir hefd né valdi, hopar daudinn eitt strik, fæst síst med fogru gjaldi frestur um augnablik, allt hann ad einu gyldir, þótt illa liki'eda vel, bón ei né brædi mildir, hans beiska heiptar þel.

6. Menn vada' í villu og svíma, veit enginn neitt um þad, hvørninn, á hvørjum tíma, eda hvar hann kémur ad. Einn vegur øllum greidir, inngáng í heimsins rann, margbreyttar litst mér leidir, liggi þó út þadan.

7. Abl daudans eins nam kreinkja, alla í verøld hér; skal eg þá þurfa þenkja, hann þyrmi einum mér? Adams er edli runnid, í mitt náttúrlegt hold, eg hefi' og þar til unnid, aptur ad verda mold.

8. Hvørki med hefd né ráni, hér þetta líf eg fann; sálin er, svo sem ad láni, samtengd vid líkamann; í Herrans høndum stendur, ad heimta sitt af mér. Daudinn má segjast sendur, ad sækja hvad Skaparans er.

9. Nú vel! í Herrans nafni, fyrst naudsyn ber til slík; eg er ei þeirra jafni, sem jørdin geymir nú lík; hvenær sem kallid kémur, kaupir sig enginn frí; þar læt eg nótt, sem nemur, neitt skal ei qvída því.

10. Eg veit minn ljúfur lifir, Lausnarinn himnum á, hann rædur øllu yfir, einn heitir Jesús sá, sigrarinn daudans sanni, sjálfur á krossi dó, og mér svo aumum manni, eilíft líf víst til bjó.

11. Med sínum dauda' hann deyddi, daudann og sigur vañ, makt hans og afli eyddi, eckért mig skada kann; þó leggist lík í jørdu, lifir mín sála frí, hún mætir aldrei hørdu, himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í minni, mig á hans vald eg gef, hvørt eg er úti' eda inni, eins þá eg vaki' og sef, hann er mín hjálp og hreysti, hann er mitt rétta líf, honum af hjarta' eg treysti, hann mýkir daudans kíf.

13. Jeg lifi' í Jesú nafni, í Jesú nafni'eg dey, þó heilsa' og líf mér hafni, hrædist eg daudann ei; daudi! eg óttast eigi, abl þitt né valdid gyldt, í Kristi krapti' eg segi: koṁ þú sæll! þegar þú vilt.

No. 226.

Lagid: Í Jesú nafni uppstá!

O minn Herra! hjálp mér þá, lífsins skamtur er á enda, ei vill hjólid lengur vendast, og eg spennist oki frá. Unn mér þá ad eyddum døgum, andlits þíns

eg sjái dýrd; eydist synd, ángist og klegnu, ásamt mínum hjúp' í jörd.

No. 227.

Lagid: Ölbúngar Júda annars dags.

Gef eg mig allann á Guds míns nád, geymi hañ allt mitt efni' og rád; hvad helzt mér kémur höndum ad, í hverjum stad, hans miskun gjörvallt fel eg þad.

2. Miña lifdaga stærd og stund, stendur í Guds míns Födurs hönd; nær sem hann vill, þá vil eg strax, vera taks, gladur bída þess góda dags.

3. Af því eg veit og eflaust finn, Endurlausnarinn lifir minn, þad er mín trú, hans qvöl á kross, keypti lausn oss, ávann farsældar ædsta hnoss.

4. En þó ad lágt mitt lidna hold, liggi, fúni og verdi' ad mold, samt finnur ecki sálin deyd, né sorgar leid, því hún er frí frá allri neyd.

5. Hvad er lík manna? mold og jörd, máttarlaus, dofin, köld og hörd. Hverr madur fædist híngad ber, hverr helzt sem er, hefir eckért í burt med sér.

6. Hann kann ad vera hraustur í dag, heill og velsær í gledi-hag, en á morg-

un sjúkur og sár, svo til þad gár, líka máské framlidinn nár.

7. Allt eins og blómstrid gult og grænt, med glans' er stendur fagurt og vænt, á auga bragdi' er ordid burt, enga ber kurt, fellur, visnar og fýkur á burt.

8. Med þeim skilmála madur hverr, af módurlífi fæddur er; hann skal burtdeya hédan víst, þá varir síst, verdur hann sæll er vid því býst.

9. O madur kristinn! hygg ad hér, hugsa þig um medan tíminn er, nú er þér bodin nádin stærst, Guds elskan ædst, í þessu lífi likn sú næst.

10. Ef ad þú ydrast efalaust, á Jesúm setur von og traust, þá er hans nád þín heill og blíf, hjálp, vernd og líf, svo aldrei kannir eymda kíf.

11. Af augum þínum øll þín tár, ástrík hans þerrar høndin klár, inndælann føgnud helgum hjá, á himnum þá, endalaust muntú finna' og fá.

12. Gledjumst hér vid øll Guds børn trú, góð og fullvíss er huggun sú; heims von er kjær, því hér er allt, í heimi valt, eilífann føgnud erfa skalt.

13. Unn þú oss, Gud! ad ydrast hér, á medan nádar tíminn er. Drottinn! gef hæga dauda tíd, frid fyrr og síd, eilíft líf med útvøldum lýd.

No. 228.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Mín lífstíd er á fleygi ferd, eg flýti mér til grafar, innan naums tíma nær eg verd, nákinn lagdur án tafar; daudleg manneskja! dvel ei þá, dauda þinn fljótt ad minnast á, þau ráð er þørf ad hafa.

2. Eins og þú vildir oska þér, í dauðans sídstu mædi, ad lifad hefdir, lifdu hér, í lucku' og þrautuin bædi; hefd, vøld og metord held eg þá, heldur létt verdi metum á, vid hinna vegin gædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, samt megum vér því trúa, ad ef hér lifad høfum vel, heim ér oss gott ad snúa, til Drottins, hvar í dýrdar víst, dýrdlegir minnum fyrir Krist, vid sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Líkt skugga burtu lífmans fer, leid þúng verkar motlæti, æsku-blómid stutt einatt er, yfrid hvikul vor kjæti; menn fæd-

ast, vaxa' og falla frá, fáir sjotíu árum ná, ef fleirum er fágæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, en góds ad vænta megi, og dauda verdi' oss dúriñ vær, Drottins ord bregdast eigi, sem þad fyrst voktun setur i, sídan líf eilíf gefur því, uppvoktu' á efsta degi.

No. 230.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Høndin þín, Drottinn! blifi mér, þá heims eg adstod missi, en nær sem þú mig hirtir hér, hønd þína eg gladur kyssi.

2. Daudans stríd af þín heilog hønd, hjálpi mér vel ad þreya, medtak þá, Fadir! mína ønd, mun eg svo gladur deya.

No. 231.

Med sínu lagi.

Nú látum oss líkamañ grafa, og engann efa á því hafa, á efsta degi' ad uppris hann, í dýrd, sem aldrei bregdast kann.

2. Holdid er jord og af jordu, af jordu eiñinn aptur verdur, af jordu rís þad efalaust, alla þá vekur Drottins raust.

3. I Guds ríki øndin lifir, eilíf miskun henni ylifir, Jesú fyrir sárn kross-

ins qvøl, qvitt vid syndir og daudans bøl.

4. Hans (hennar) mótlæti, brigd og mæda, hefir nú øll endíng góda, ok Krists um sína æfi dró, er nú framlidinn, lifir þó.

5. Eilífañ frid ondin hefir, allt til dóms-dags holdid sefur, af jørd Gud þá upp-reisir þad, ódaudlegt, heillt og forklárad.

6. Lúiñ skildist hañ (hún) vid heimiñ, í himna sælu er nú komiñ, lifauda Gudi lifdi í trú, lifir því víst med honum nú.

7. Sofi hañ (hún) nú hér í fridi, heim vér gaungum frá þessu leidi; sem best jafnan sig sidi hverr, svo daudinn oss vel-kominn er.

8. Þar til hjálpi oss Herrann Kristi, hverr oss med pínu' á krossi leysti, frá dauda, synd og hættum heim; heidur, lof, dýrd sé Kóngi þeim!

No. 232.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hér á jørdu ei hefir tof, hugur minn þegar sje eg grøf; sjón þeirri glæd-ist ávallt af, upprisu von, sem Jesús gaf; sofnar líkami' og lífid manns, lifn-ar sídar med dýrdar glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, munu grafirnar opnast þá. Lifandi' og dauðir, Lausnari minn! leidast skulu fyri dómstól þinn; þeir einir standast þá fyri þér, sem þér í trúnni lifðu hér.

No. 233.

Med sínu lagi.

Um daudann gef þú, Drottinn! mér, eg daglega hugsa megi, og að mín æfi á enda fer, eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, Herra minn! að hrædast kynni' eg dóminn þinn, er uppqvedst á efsta degi.

2. Eins og þverhønd er æfin breid, allfátt mig kann ad hugga; lítils er verdt mitt lífsins skeid, launsvik óvinir brugga, fánýtt er þad og fallvalt mjøg, eg fæ því eckí á nockurn veg, vid líkara líkt enn skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, og svo sem grasid vallar, líka sem ræda lídur út, eda lesnar søgur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vér, fljótt eins og þá straumur fer, Gud menn úr kifi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hér, hégómlega sig mædi, til einkis gjora þeir allt

það sér, fyrir auð og ríkdóms gæði, og vita' ei hverr það hljóta skal; Herra! kéñ mér mitt daga tal, hjá þér svo hugg-un næði

5. O Guð! þú ert mín aðstoð best, á þig minn andi treystir; mín er sú bón og þorfin mest, mig frá óførum leysir; hjálp mér í dauðans dapri pín, Drottiñ! varð-veittu sálu mín, og til lífs mig uppreisir.

No. 234

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Vonin kjæra, eilífð eina, arfleifð mín þá varð eg til; glæpa næra glóð ó-hreina, en gæta þín, er dára spil; hverr vill þar um hugsa' þjóð, og helgunar ei vekja slóð, sem til vista gleði greiðist, gjørvoll lyst á jarðar eyðist.

2. A Guð þig! minn andi kallar, á-heyrn ljá nú bænum mín, aldrei mig lát annann falla, orði frá og boðum þín; fallinn reis mig fætur á, fljótt afleys og miskun tjá; fyrir hinna seku sauða, synd-ir minn leið Jesús dauða.

3. Veit mér brúka vel í hagiñ, vænstu náðar gefnu tíð, svo viðljúka sérhvern daginn, sjálst dáða verkin fríð; að guð-rækinn, aldrei eg, útaf krækt dygða veg,

inn í blíða eilífð lánga, ugglaus síðan vil eg gánga.

4 Fær þá stríð í friði enda, forn ánauðin kyrrð í ró; enginn qvíði og kløgun benda, kann hvar dauðinn aldrei bjó, ummindaður, alheill þá, eg hug-glaður lokfins má, Frelsarann í fegurð líta, fundinn þann ei tímar slíta.

No. 235.

Lagið: Far heimur, far sæll!

Mér, heimur! far frá, því nú þreytist sál mín að sveyma þér hjá, og glaumur þinn metandi ekki neitt er, mót unaðsemd himins, sem lofuð er mér, mig heim þángað lángar, því hér leiðast fer, :,: hégóminn einber. :,:

2. Seig mér satt: hvað er, sem heimurinn fláráði heilla nafn lér? reykandi skuggi og skýa-flug bradt, skjótt uppþotin bóla, sem bjadnaði og datt; í sút vafin misskilníng sannkolluð hér, :,: hégóminn einber. :,:

3. Hvað auðurinn er? sá afguð, sem dárunum dýrmæti ljer, og tældi svo marga mjøg frómleika frá, en fékk þó ei mettað þann fýsti því ná; þú, ríkdómur! ert, eins og reyníst þú mér, :,:hégóminn einber. :,:

4. Hvad gyldir heims makt, hans ó-skapa veldi, hans oflæti stakt? hvad opt er øfundad, ofsókt og hrjád? hvad opt glatad, umbilt og hatad og smád? þinn skérfur, þú dárlega drambsemi! er, :,: hé-góminn einher. :,:

5. Abl, aldur, hvad er? hvad snilli? hvad heilbrigdi' og heppileg kjør? hvad unnusta mannanna, adstod og rád? hvad erfidis ákafi, mæda, manndád? hvad er þad, nær daudinn oss útkalla fer? :,: hé-góminn einher. :,:

6. Pvi far þinn veg nú, þú heimur fallvalti! og hjálp þín ótrú; eg snÿ hug til himins og hann stunda á, til Herra míns Jesú, minn Frelsara sjá; þar hjá þeim útvøldu' hann hét og bjó mér, :,: víst sjálfum med sér. :,:

7. Par mun eg þad fá, sem hér á jørd-unni'ei heyrdi né sá, þann ríkdóm, þá vird-ing, sem varanleg er, þá regsemd og gledi, sem aldrei þver, þá einkis eg sakna, því ávalt gjørvallt, þar Gud er mér allt, minn Gud er mér allt.

8. Sæl verdur sú stund, eg sídasta burt-farar sætañ fæ blund, nær sála mín dupt-inu sig skilur frá, til síns Guds og Skap-ara upplída má; sú komi sæl stundin! mér

komi'á hans fund! kom dauda kjær stund! kom mér á Guds fund!

9. Fyrirbænir.

a). Fyrir øllum yfir høfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Géf þinni kristni gódañ frid, ó Gud! um allar tídir, því eckért høfum vér annad lid, einn þú fyrir ofs strídir, sjálfur Gud vor sannur Fadir!

2. Þú einn heilagann hug og rád og hreint framferdi veitir; gef ofs þad hjarta' af þinni nád, þíns ords alleina leiti, eptir því í øllu breyti.

3. Þó vor misgjørd sé mørg og stór, med nád vyrdstú þad bæta, í likn og miskun lít til vor, lát ofs ei hegníng sæta, en fyri Jesúm mildi mæta.

4. Um þad bidjum vér øll þín børn, ad frid viljir ofs gefa, med þinni hønd og mildri vørn, móti óvinum ofs hlífa, þér til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gud! þú kannt og vilt oss veita, vora
þad sem bætir þorf, um adstod þína
ecki neita, allra blessa kall og storf! auki
krapta oss þín nád, ad efla brædra heill
med dád, ad vér gegnumst æ sem flestum,
unn oss, Gud! vér hug á festum.

2. Kórónu þeim þú baudst ad bera,
byrdi létta gjordu hans, þér til heidurs
hañ lát vera, heill rikis og Íslands!
fús sérhverjum gefi gaum, sem gjorir rétt
og sannleiks taum, dregur, efli lán svo
lýda; laungun hans sé þér ad hlýda.

3. Valdstjórn bjóda vyrdstu' á landi,
vitsku þræda rétt á mid, ad vernda góda',
en varna grandi', veit hjálpræði þitt
og lid; þeim oss dyada lýsa' á leid, léna
trygd, en forda neyd; sín embætti veit
þeim vanda, vel af mætti' og nád þíns
anda.

4. Blessa þá, sem bygdir yrkja, blessa
þeirra sveita' í frid, med vellidun vyrdst
þá styrkja, vid forsjálni, heidur, grid,
hvern ærlegann ydju-mann, í stétt sinni
blessa hann! lát þad vera sérhvers sóma,
sæmd vors efla lands og blóma.

5. Gud! þitt ord og andi leidi, oss á dygda vegi hér, adstod nema oss þú greidir, eckért megnad fáum vér; þér ad þóknast unn þú oss, svo ødlast mættum dýrdar hnoss, þad trúlyndum þínum gefa, þjónum sídar munt án efa.

No. 238.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir! þenk til þeirra', er gráta, þúnga mótgángs undir hér; virdstú krapt þinn vera láta, vægd og styrk þeim naudir ber; allra kjør um lá og lønd, leika, Gud! í þinni hønd, þú kannt græda, þú kañt særa, þú kañt brigdja' og endurnæra.

2. I verndar þinnar skjóli' og skugga, skulum vér lifa sorga frí, fyrir ótta, fyrir ugga, fridi gódum jafnan í. Gud! þín miskun eilíf er; eins framvegis gef oss hér, allt hvad þurfum og til þinnar, ávalt þénar dýrdarinnar.

No. 239.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

Vors Herra Jesú verndin blíd, veri med oss á hverri tíd; Gud huggi þá, sem brigdin slær, hvert þeir eru fjær eda nær; kristnina efli og auki vid, yfirvøldunum

sendi lid, hann gefi oss øllum himna frid!

No. 240.

Lagid: Gjørvøll kristnin skal gledjast nú.

Þín hátíqn, Gud! um eilífd er, af dýrd-ar-stól himnaña, í náð til jardar samt þú sjer, sendir heill bygdum manna; æ vér þig bidjum allir nú, ad vort fødurland blessir þú, veitir frid, velferd sanna.

2. Gef vorum Kóngi gjæfu' og ráð, gagn stunda landa sinna, ad elska frid en efla dáð, og þegnum heill ávinna; kall sitt ad rækja kénn svo hér, kórónu' ad lífs í dýrd med þér, veitist og vegsemd finna.

3. Vors Kóngs Rádgjøfum veittu náð, vísdóm og adstod sanna, og stjórna þeirra ydu og dáð, øllum til gagnsemdanna, svo allir gódir eignist frid, og med réttvísi geymist vid, áráisum illra manna.

4. Fadir lát rigna foldu á, frjófgunar krapt af hædum, umgird vort land og geym þad frá, grimmum hernadi' og skjædum; Gud! þú med speki gjørir allt, gef oss ad treysta þér ávallt, bædi í medlæti' og mædum.

5. Gef þegni hverjum gedjist hér, gaum skyldu sinni' ad veita, á sjó og landi brauds

sem ber, og blessunar þinar leita; áſtundi svo med ást og dád, adstod, huggun og þarfleg rád, voludum jafnan veita.

6. Láttú oss, Drottinn! líkjast þér, og líf vort dygdum prýda, gef øllu því, sem gjøra ber, góda framqvæmd, heill blída, fódurland rétt uns finnum vér, hvar fáum betri styrk enn hér, þér, Fadir! þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frid veittú vorn landi, voldugi Fadir! fyrr og síd; Yfirmønnum øllu grandi og undirgefnum forda lýd. Þá lídur ad lífsins enda, og linnir heimsins stund, gef oss þinn guddóms anda, sem gledji vora lund! vort athvarf allt í heimi, og adstod Drottinn er, hans hønd oss hlífi' og geymi, vid háska' og naudum hér.

No. 242.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Lát landid frjófgun fá, fulla og sæta; réttinn sinn framgáng sjá, og sannleiks gæta. Gud gefi mér, minn deildan verd á medan, og til þess eg vid grøf, aflegg minn ferdastaf, og held burt hédan!

No. 243.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Kóngsins lífdagar fiølgun fái, fyrri og síd í blessun hér; hans stjórn luckn og heillum nái, hans kyn blómgist, uns tíd øll þver! ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú!

2. Umkríng hans sæti sífeldt skíni, sannleiki og nád réttlæti med, þín adstod hañ med heidri krýni, heill og fridur hans lífgi géd; ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú.

No. 244.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Heidur, frid, luckn, lán og gædi, legg yfir þann, sem Kóngur er, landa-stjórn hans og hjarta bædi, himneskt Kongur! líki þér; landa búum hans legg þau rád, ad luckn fái' og gæfu nád.

---

b). A Strids-tímum.

No. 245.

Lagid: Væri ni Gud oss ecki hjá.

Sé Gud med oss, vér engri þá, ólucku þurfum qvída, hann má traust setja

hverr einn á, í hrígdum mædu tída, hann sá gódi Gud hjá oss er, hann frelsar oss, því skulum vér, hans gladir hjálpar bída.

2. O Gud! þú hefir opt þad gjört, er menn sízt vænta kunnu, já, opt þá ský umkríngdu svört, ñúdælust ljós upprunu; von þegar komin var í þrot, vér þinnar hjálpar fengum not, mein farga oss ei unnu.

3. Vér bidjum þig vor blídi Gud! bæn vora heyr, sem fadir! set takmark strídi, sorg og naud, send oss frid, svo ad gladir, þitt frelsi sjáum, þitt í hús, þakklátur gángi hverr og fús, þér pris ad hefja hradir.

Gef þinni kristni gódann frid. (sjá No. 236).

---

c). Í skjædum stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Væri nú Gud oss ekki hjá.

O Gud! hvers nád og adstod blíd, er þeim vís, sem þig bidur, þú sendir oss nú sorgar tíd, svo burt vor hverfur fridur; ángistin girdir um oss því, all-

mørgum daudinn kastar í, grafar nid-myrkur nidur.

2. Oss nidur-lúta' í naudum því, nýar hørmúngar græta, daudanum hljótum hardtnær í, hverju fótspori mæta, einn vinur sfiha annann má, og bródir fordast bródur sjá, síns lífs sjálfur ad gæta.

3. En verdi, ó Gud! vilji þinn, var hañ og er þad besta; vægdar þig bidjum vér hvert sinn, von høfum á þér festa, þó ædi daudiñ eñ á ný, øllu til góda stýrir því, þín fødur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi ønd, er hédan svíptast ega, rétt þeim í dauda hjálpar hønd, ad hafi trú ódeiga; von um fullsælu vek þeim hjá, værd andar lát þeim gefast, þá, í fridi fara mega.

5. O Drottinn! minnstú mæddra vel, mildi gled alla þinni, veit oss hrein-trúad hjarta-þel, hrind frá oss efa sinni; gef ad í qvøl og kjæti vér, kappkostum ad oss daudiñ hér, vidbúna vel æ finni.

b) Í Landplágum.

No. 247.

Lagið: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Réttláti Guð! hvers hegníng strída, hrædilegt er ad sjá og lída; í þinni hendi er himin stór, hafið, jørd, eldíng, vindar, snjór.

2. Hvad sem þú býdur, hlýdir, kémur, hvad þú vilt afmá sjest ei fremur, árfæld, hallæri, audnu, pín, almáttug stýrir forsjón þín.

3. Æ Gud! sjá nú hvad yfir dynur, undir hørmúngum land vort stynur, þín børnin qveina' og barma sér, bodi daudans því geist umfer.

4. Mønnum og sképnum missist fridur, menn og sképnur því stynja vidur, hverttveggja þetta, Herra! þó, høndin almáttug þín tilbjó.

5. Lifandi Gud! sem lífid lénar, og lífs heill vorri sjer hvad þénar, minnst vor í nád og vægd oss sýn, vér treystum uppá gædsku þín.

6. Bjód þú land-plágum, hættu, hrigdum, ad hverfa burt frá vorum

bygdum, fødurland vort og fólk allt hér, Fadir í miskun tak ad þér.

7. Bjód himni, jørd og hafi líka, Herra! oss færa blessun ríka, forþéntu straffi væg oss vid, vort land umgirdtú þínum frid'.

8. Gef oss framfør í gódum dygdum, gæt vor vid syndum, qvøl og hrigdum, vernd þín oss geymi' um vøtn og lønd, vér felum oss í þína hønd.

---

c) Fyrir Deyandi.

No. 248.

Lagid: Oldúngar Júda annars dags.

Heim, sem daudinn nálægist nú, nádugi Drottinn! hjálpa þú, ó hvad hørmúngin hardt þá skjer, hvad jardneskt er, eckért þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, sem þúngann báru dags um stund, nú er lífs dagur enda á, æ! láttú þá, qvøldværdir godar, Fadir! fá.

3. Enginn svo hladist eymdum hér, ad vonar-sjónir missi' á þér; send veik-

um hægd og legg þú lið, lát sálar-frið, lina ofraun og gefa frið.

4. Æ! lát þá minnast á það vel, að nú sídasta' er rauna-jel, og hvern einn líka hyggja' að því, að heimi í, andstreymi við er enginn frí.

5 Þitt orð þeim sýni sannleik þann, sigur á dauð að Jesús vann, og að oss tilbjó samvist sá, þér sjálfum hjá; gef þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim øbluga von og traust, um vegsemd með þér endalaust, og þá sarsæld, sem er þér hjá, þitt auglit sjá, og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra Guð og gef þeim náð, gjæð þá við andlát styrk og dáð; líkhamans þegar bresta bønd, í blíða hønd, þína, Guð! meðtak þeirra ønd.

III. Sálmar til vissra Tíma.

1. Ara-skipti.

Einn Gud þér allir prísid. (sjá No. 31).

No. 249.

Med sínu lagi.

Guds vors nú gædsku prísum, gódir rétt-kristnir menn! med saungum likn hans lýsum, lof segjum honum enn, fulltingi fyrir sitt, sem hefir af gædsku sinni, hverr einn trúi' eg þad finni, á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi, vér minnumst gladir á, og virdum víst, sem skyldi, hans velgjorninga þá, er hann nú þetta ár, oss gefid hefir ollum, konum bædi og kollum, og kunnugt fyrir oss stár.

3. Voldugur Drottinn veitti, voru á landi frid, allt folkid einninn fæddi, og gaf hvad þurfti vid, af hans miskunar hond, því bygd og bæum vildi, blessun fadtrinn mildi, gefa um gjorvallt land.

4. Oss hefir vardveitt alla, af fødurlegri náð, ef vildi' hann yfir oss falla, sem vor er mørg ódáð, med jafnri mædu' og pín, fyrir laungu værum vér deyddir, af sorg og eymdum eyddir, hverr fyrir syndir sín,

5. Sí-ljúfur svo sem Fadir, svo er hann mildur víst, vér fáum frelsi gladir, fyrir vorn Drottinn Krist, med réttu traustí' og trú; hañ af oss svíptir syndum, setur skamt hrigdar-stundum, vessum hjálp viss er sú.

6. Allt gott þú einn oss gefur, ó Gud vor himnum á! allt hvad andardrátt hefur, allt skal þér lofgjørd tjá! í Jesú nafni nú, þín bidja børn enn fremur: blessa árid, sem kémur, allra þørf uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú, þín bidja børn enn fremur: blessa árid, sem kémur, allra þørf uppfylltú. :,:

No. 250.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng greida.

Eitt á enda ár vors lífs er runnid, enn oss sendast Guds af nádar-brunni, líkn, hjálpræði, lífsins gjædi, lán og nædi, hvarf þad hræda kunni.

2. Hjartad danst, honum lofgjörd inni, hátt til anst, túnga, mannvit, sinni, hverr med gá'i, gofgi kátur, Guds nád játi, lída' ei láti' ur minni.

3. Honum sálin hlýdni sverji vísa, hans vort málid, æ skal gædsku prísa; vort þacklæti, vert' hans mæta, vilja' ad gjæta, ást svo ætíd lýsa.

4. Honum selum hagsæld árs komanda; hañ sjer vel um oss, hvad mun þá granda? oss hann seka, ei útrekur, allann svecki, hans burthrekur vanda.

5. Alvold mildin, öllu þú sem rædur! enn gódvildar sed oss þinnar gjædum; audga dygdum, hamla hrigdum, hrind burt stygdum, bú oss bygd í hædum!

No. 251.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Sitt nú er, útrunnid lífsins ár; lof sé þér, lífs Herra' og fadir klár! allt þig lofar endalaust, anda sem hrærir, vetur, sumar, vor og haust, vegsemd þér færir; hver dags sól, heill veita' og gledi, heims um hól, hvervetna rédi, líkn og skjól, ljúfur oss tédi, Gud, hvers mildi gofgum vér. :,: Tíd og eilífd heidri hann, hans kjærleik prísi. :,:

2. Greida ber, Gud! fyrir lidna tid, þackir þér, þín geymdi' oss nádin blid. Gud og Fadir vor þú varst, varnadir grandi, umsjón fyrir ollu barst, í voru landi; frjóssemd af, fylltir og gróda, enn létst haf, audlegd frambjóda, fridur gaf, oss farsæld góda, allt í settri ordu stod; :,: allt forsjonar auga þitt, áleit í mildi. :,:

3. Allir nú, enn selum, Drottinn! þér, allt hvad þú, oss hefir gefid hér, ønd, líkhama, audnu, líf, øll vor heimkynni, Gud, vort athvarf, hjálp og hlíf! hønd geym oss þinni. Vel munt því, vor Gud! oss leida, bjørg á ný, bygdum tilreida, landi í, líkn, heill útbreida, þér fulltreystum allir enn, :,: ad þú blessir árid nýtt, oss sem nú gefur. :,:

4. Utbreid þú, ó Drottinn! krapti med, traust og trú, til þín, ad fáum sjed, erda þinna ljóma ljós, leid villtum beina; dyad og vitska vort sé hrós, vegsemdin eina! gef oss frid, gódum ad halda; send oss lid, sitt hverjum gjalda; alla vid, ást, nád margfalda; af jørd' og hafi brandi' útbýt, :,: hvern med trú sín stunda størf, styrk, Gud! og blessa. :,:

5. Kóngs vors lönd, krýn farsæld, Drottinn kjær! þín sé hönd, þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vitsku prýð, veit styrk af hæðum, ad farsæla landa lýd, létta burt mæðum! gef þeim fá, gledi þá kanna, ávext sjá, embættis aña, blessun sjá, um bygdir maña; hvers eins blessa stétt og stand, :,: eiñ hvad bera' ei orka má, adstodi fleiri. :,:

6. Gef oss nád, Gud! medan lifum hér, vort allt rád, vanda til dýrdar þér; oss í dygdum efli sú, afstýri föllum, í Jesú bidjum nafni nú, neyd hrind af öllum. Íslands lýd, almáttug leidi, forsjón blíd; farsæld útbreidi, árs hver tíd, óhopp hjásneydi. Gud! þig heidri gjörvöll lönd! :,: þig vegsami ár og öld, allur lífs skarinn! :,:

No. 252.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Þöck, gódi Gud! vér færum, med gledisaungum þér, hátídar hljómi skjærum, hugkátir sjáumst vér; heyr med velþóknun þá, Fadir! þad lof, er ljódum, lypt muñs og sálar hljódum, á nýu ári nú.

2. Þú gafst oss lands og lýda, ljúfann, ó Herra! frid, og lagdir blessun blída,

bjargrædi sérhvert vid; þitt væga vísdóms ráð, oss hefir ætíð leidda, og alla stigu greidda, med fødur mjúkri náð.

3. Þegar til þín oss snérum, þín miskun tók oss vid; af himni hrestir erum, huggun þú gafst og frid. Hugkjæti helgri med, þér bljúgir þackir ydjum, þig, Drottinn! enn tilbidjum, þitt prísum gædsku ged.

4. Gjør nú, ó Gud! það bidjum, gef oss blessun í ár, med oss í øllum ydjum, æ sé þín gædska klár, hvern blessa, hvers eins stand! lát vísdóm vaxa' og dygdir, vellídan kéfji hrigdir, blessa Kóng, lýd og land!

No. 253.

Med sínu lagi.

Rís upp, mín sál! ad nýu nú, nýa lofgjørd uppbyrja þú, því nú er nýtt ár komid, nýr skeinkur þér, nýgefinn er, nýrunnid himna blómid.

2. Lof sé þér, Gud! fyrir lidid ár, lífs heillin mín øll í þér stár, ó þú, minn andar kraptur, sem vægdir mér, svo enn eg er, á nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefir verndad vedhlaup mitt, vel, svo eg gjæti hnossid hitt, á nú umlidnu ári, líkham og ønd, þín líknar hønd, leiddi úr hættu og fári.

4. Einn varstú traust og unún mín, ein mig verndadi gædskan þín, eg geck í geymslu þinni; hagsæld og ró, þín hønd mér bjó, og huggun sálu minni.

5. O! mín sálar heill hjartanlig, haldtú því sama fram vid mig, á ári inngángandi, handleidslan þín, sé hlífdin mín, vid háska' og øllu grandi.

6. Nýi mýskun ári nýu á, nýa mér qveiki lanngun bjá, þér einum þjóna, hlýda; mitt kall og stétt, trúr rækja rétt, rór þygaja', ef vilt, hid strída.

7. Þá æfi árum hallar hér, hjástod best Fadir! vertú mér, gef endíng glada nauda; athvarfid mitt, skal ordid þitt, eins í lífi sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér unntir þú, almáttug hønd þín geymi nú, og blessi mig og mína, þitt andlit blídt, um árid nýtt, yfir mér láttú skína.

No. 254.

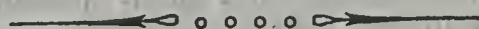
Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Hockum vér Gudi gladir, af gódu hjarta, hug'og trú, allir sem innsafnadir, erum í Drottins húsi nú; hann oss gaf, líf, og lénti, líkusemd af, hvad sem þénti, ei hann svaf, allt sá best er henti.

2. Vor Gud! þér vegsemd tjáum, varðveitslu þína fyrir og náð, framar enn skynjad fáum, forsjón þín befir ad oss gád; fyri blíf, heilsu, gródur, hjálp vid kíf, næring, fodur, þér eilíf, þökk sé, Fadir gódur!

3. Æ! fremur eñ þig bidjum, oss réttú þína Fodurhönd, ad allt til lofs þér ydjum, andi þinn styrki vora önd; auk oss dád, audgast dygdum, um vort lád, varna styggdum, í sorg oss náð, send frá efri bygdum.

4. Lát hvern árs-daginn eina, æ kénna jafnan sért oss med, og menn í ollu reyna, ad stjórn þín mild þá fær ásjed. Fadir! vér, forsjá þinni, felum hér, líf, heimkynni, allt hjá þér, adstod, blessun finni.

2. Missiraskipti.

a) Vor-Sálmar.

No. 255.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Herra Gud! eg þacka þér, þú hefir blíft og stjórnad mér, á nú umlidnum vetri, háska og slísum varnad vid, veitt

blessun, nœga hlífd og lid, mér og minu adsetri. Drottinn! Drottinn! eg kann eigi, út ad segja, ástar anda, miskunar þinnar mér til handa.

2. Samt hefi' eg syndgad mikid og mjøg, móti þér hátign guddómlig! minn Gud minnstú þess eigi, lát yfirgnæfa gædsku þín, gjørdu eñ framar vel til mín, hvad eg efa aldregi. Drottiñ! Drottiñ! mín hefir gjætt og meinin bætt þín miskun ríka, unn mér hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, en hid nálæga tekur vid, því bid eg, Herra hýri! ad mig leidi þín hjálpar hønd, hættulaust yfir mein og grønd, og athøfn allri stýri; Drottinn! Drottinn! ad øndu minni máttur þinn og mildi gjæti, líkhaminn sømu lidsemd mæti.

4. Inngáng bædi og útgáng minn, á-form og hegdun sérhvert sinn, farsæl þú Gud minn gódi! mér og minni svo stjórna stétt, ad stundi'eg hana vel og rétt, í þinnar forsjár flódi. Drottinn! Drottinn! leid þú mig um luckustig frá lasta voda, vyrdstú mig ætíd í øllu stoda.

5. Allt hvad eg gjøri og gjøra læt, Gud minn blessadur! ad því gjæt, svo farnist farsællega; reisur mínar og ráda-

hag, rædu og tilstand nótt og dag, añastú alla vega, Drottinn! Drottinn! leyf þú ei eg lífs á vegi løstum sinni, mig fel eg þér og mitt heimkynni.

6. Leid þú mig, Gud! þann víssa veg, sem vísa ord þín guddómlig, um alla æfi mína, geym mín í sannri andrækne gef þú ad eg iñlæstur sé, í vernd og voktun þína. Drottinn! Drottinn! leyfdú mér, ad lifa hjá þér og lausnar degi, fagna, nád þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Vetur er enn á enda, eilíft lof sé þér, Fadir kjær! þú létst oss lucku henda, og lagdir þad til, sem þurftum vær; þú hefir øll vor efni, añast vid fárt' og naud, verndad í voku' og svefni, og veitt oss daglegt braud; varnad voda og føllum, vedra og húngurs pín, afstýrt stór-slisum øllum, og stodad vel børnin þín.

2. Enginn kann yfirvega, alla blessun sem veittir þú, andlega og stundlega, á þessum lidna vetri nú, heilsu, lán, heill, bjargrædi, høfum enn þegid vér, margsháttar gagn og gædi, gafst þú oss, Drott-

tū! hér, þú blífdir háska' og grandi, héldst bygd og sképnum vid; þú veittir voru landi, verndun á alla hlid.

3. Packlætis offrid þýda, þyagdú nú af oss aptur á mót, fyrir ást og ásjá blída, oll velferli og nádar bót; svo fyrir Son þinn mæta, sendann til Lausnar oss, þú létst hann borga' og bæta, brotin vor oll á kross; í honum allt hid góda, oss veittir, Drottinn! þú, þér gjorum packir bjóda, pad er vort offur nú.

4. Hverr kañ ad tjá og tína, trúfesti þiñar sérhvern vott? eda med ordum sýna, allt, sem landsbúum veittir gott? auga þitt ad oss gádi, eyra þitt heyrdi' oss vel, hondin þín hjálpa nádi, hýrt var þitt ástar þel. O þú, Drottinn alvaldi! allt gott er létst í té, hér og um allar aldir, æfinlegt lof þér sé!

No. 257.

(Eptir gódann Vetur.)

Lagid: Kjær Jesú Kristi!

Guds gædsku prísa, geymar, høf og stord, lof hans auglýsa, lifandi maña ord; himnanna hersveitir, Herrans votta

dád, allt gott eñ oss veitir, ástin hans og náð; merkin tída heutug hann, høgum lýda setja vañ, vorum hlýda kjørum kañ, kjæla' og sólar bráð.

2. Oss enn framleiddi, eitt um vetrar skeid, Gud og lífs greiddi, gángiñ heim í leið; vodanum afvendi, vedrin gjørdi hæg; leika lét í hendi, lífsins metøl bæg; gaf fárádum huggun hañ, hressing þjádur jafnan fañ, oss í nádum veitast vann, vegnan gegn og næg.

3. Med hverju má eg, miñ Gud! beidra þig? eckért til á eg, áttú sjálfur mig; þitt eg þér skal bjóda, það er mín ønd og líf, prís þinn lystugt ljóda, lán hvert reyni' eda kíf. Offur greidi' eg þackir þér, þig tilbeidi: vertú mér, lífs um skeid, sem eptir er, unan, von og hlíf!

4. Ný nádar gædi, nýu sumri á, líf, føt og fædi, Fadir! vordstú ljá; gagn, sem geugid stydur, gefi' oss himiniñ, frami, heilsa, fridur, fylgi' oss út og iñ. Fénádar hjørd ei finni naud, færi jørdin øllu braud, lands umgjørdin láti aud, ladast ad oss sinn.

5. O Jesú! á þér, øll mín grundast von, haf bústad hjá mér, heilagi Guds

Son! einkum lífs vid lokin, láttú anda þinn, þegar eg máttar þrotinn, þenkt' á dauda minn, huggun sedja hjartans þel, hugañ gledja deyds vid el, heim þá qvedja kann eg vel, og koma í himininn.

6. Þar sífeld sæla, sem bregdast kann, og líf inndæla, æ vid leikur mañ; alla' án enda gledur, ástin Drottins heit, unun ædstri medur, í þeim dýrdar reit, eymda róli frelsud frá, fyrir stóli lambsins þá, høfud bóli himins á, heiløg dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Lof syngid, gøfgid gladir, Gud vorn Skapara prísa ber, sem med oss fer, sem Fadir, framleiddi' jørd og himna her, gefgid þann Gud, hvers haldist, grunnlausa hefir nád, frá eilífd og um aldir, allir hans miklum rád, vor-føgnud blídt útbreidir, bod þitt, ó Gud, vor Gud! þér lofgjørd, þøck og heidur, því syngur ønd vor glød.

2. Voldugur, vís og gódur, veturinn, Fadir! léſt frammgá, her náttúrunnar hljódur, hvíld tók og sem í dvala lá, med vor-blóma blídum vakti, bending þín

hann til lífs, hýrt brosti og burtbrakti, blíd sól þraut vetrar kífs, il-gjøfum enn útfleytir, øllum því gledi ljær, fjørhressing, frjóssemd veitir, farsæld um bygdir grær.

3. Gud, allrar gædsku lindin, gledst enn náttúran oll vid þad, í daggar-dropnum sendir, dýra frjóssemd hér ofan ad; strax blómi skógur skrýdist, skaut jardar nýskéd læst, iñdælum urtum prýdist, engid er blómstrum glæst, lopt hlýtt, ylmur ágætur, oll lada til vor hnoss, vor-gjæda' er, Gud! þín lætur, gædska útbýtast oss.

4. Um vollu' og grænar grundir, gædsku þinnar bergmála róm, ótal þúsund þúsundir, med þrá-samstilltum gledi-hljóm; lof þitt um loptid dunar, lofa þig blómstur stráð, fjall, laut og lækja buna, lof róma þinni nád, hvert hljód fognudt fyllt er, fagrann æ sýngur prís, oss því ad þacka skyldt er, þína trygd, Gud alvís!

5. Ei skal þó túngan eina, algódt Fadir! prísa þig; hjartad í ástum hreina, hefji med gladværd til þín sig! sífeldt skal vor ósk vera, med verkandi' ást og dygd, þér vora þock ad færa, þjóna gladir med trygd, vér lífs tóm vort þér helgum, vor skal á-

stundan sú, að lærum, fúsir fylgjum, Faðir! því skipar þú.

No. 259.

Lagið: Í Jesú nafni uppstá!

Nú upprann þín sumar-sól, vottur til um eilífð eigi, að í minni gróf eg þreyi, vor Guð! athvarf vort og skjól! úr ham vetrar fölum færir, fold þín alvöld máttar-hönd, uppýngd sképnan hýr sig hrærir, um hafið, lopt og ilmuð lönd.

2. Guð! þín lindin gæðsku ný, með árdögg foldu fredna kjætir, frjófum með qvöld-skúrum vætir, sólar vermda hollum hlý; tímar árs í orðu' er settir, enn nú skiptast, lof sé þér! þraut skammdægra ljós þitt léttir, líka af norðurs búum hér.

3. Þú upplýkur þinni hönd, gleður, blessar, gnægtum fyllir, gjæða þinna', en harma stillir, þeirra sképna', er þágu önd, þín af feiti' og frjóssemd drjúpa, fótspor þá í skýum gár, ástar undra afgrunn djúpa, opið hverri sképnu stár.

4. Lautin, breckan brosir hver, sáðgres, ótal urtir gróa, oss að seðja'og gleðja þróast, skógur björg og skjólið lér; í ótal lækjum að oss streymir, unaðsemdum

náttúran, af þér fyllt, þá gledi geymir, gnótt, er tæmast aldrei kann.

5. Hverr finst gódur, Gud! sem þú? trúfast, orlátt hvar er hjarta, á hverju Fodur nafn eins skartar? vér undrumst þína ást og trú; án þín, Gud! vér glatast hljótum, glæpugt líf vort til þess vann, vér þó lífs, og nádar njótum, nægta, er mildi þín oss ann.

6. Ollum lýsir ljósid þitt; enganñ vantar ástar gjædi, ó! þín nád er vort lofqvædi, og þín vægd, sem oss lét fridt! Gud tilbidjid, gofgid, qvedid, Guds nád prísid, virdid, menn! hvad margt gott vor Gud oss tédi, gott hvad margt vill tjá oss enn.

No. 260.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Nú skal enn í Guds trausti, uppbyrja nýann missira hríng, lífsins hertogiñ hrausti, hafdú gát á oss allt um kríng. Nýa blessun, nýtt sumar, nú lát oss færa hér, hvad um lopt, haf, jørd sveimar, hlýda má, Drottinn! þér; lát nýa nádarstrauma, nýkomna frjófga tíd; virdstú vernda og geyma, veik-staddann Íslands lýd.

2. Gef þú oss farsæld góða, gefdu oss enn í landi hér, af jordu gras og gróda, gagn sjáfarins og heilsn kjør, blessun um bygdir allar, bjód andar, likhamans, enn heillum oss tilfalla, ábúum þessa lands; svo gladir náum njóta, næringar lifs og ands, þá skal ei þeckin þrjóta, þágu vors daglegs brauds.

3. Kóngsins tign stødug standi, styd þú, Drottinn! hans Rikis-ráð, fridurinn fordi grandi, forsjón þín blessi Ísa-láð, vøld, kirkju, kristinndómiñ, kénníng, trú, lif vort hér, eilífi lifsins ljóminn! leid allt til dýrdar þér; vorn iñ- og útgáng bædi, øll verk og ferdalag, bygdir og øll bjarg-rædi, blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands Yfir-herra, í þína fel-um verndar-hønd, eign og embætti þeirra, og alla menn um þessi lønd. Íslands vorn enn veri, þín voldug hjálpin sterk, oss svo hér enginn geri, áhlaup né skémdar-verk; þig ef meñ vita vera, vorn skjold á alla hlid, þá mun alls enginn þora, oss spretta fíngri vid.

5. Í stjórn og umsjá vorri, ytri og iñri fridur sé, ytri í høndlun hverri, hinn gód samvitska látí' í tje; en sá eilífi fridur, oss gefist himnum á; þín hjørd, ó Herra!

bidur, hana i nád litá; vor heill, athvarf og verja, vertú i landi hér; svo skal Sumarid byrja, med sonnu trausti' á þér.

b) Haust=Sálmar.

No. 261.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Gud heilagur, heilagur, heilagur Gud og Drottinn vor, blessadur um aldir alda! þér offra eg þakklæti nú, þig ákalla med bæn og trú, þér vil eg gott lof gjalda, Gud minn! Gud minn! skyldt er mér ad þacka þér og þig ad prísa; upp, upp minn saungur, Guds ást ad lýsa.

2. Lof sé þér heill og hjástod min, hlmneski Gud! fyrir miskun þín, og veitta velgjørd alla; sem nú umlidna sumar tíd, sýnt hefir mér þín gædskan blíd, og lét mér allt vel falla. Gud miñ! Gud miñ! mig hefir leidt, og meinum eydt þín mildin ríka, bygd mína vardveitt og blessad líka.

3. Upploklñ fañ þiñ ástar brunn, eg og þitt nádar djúpt afgruñ, miñ Drottinn! mér til handa, þadan kom mér øll þorfin min, því prísa eg nú gædsku þín, og vil þér vegsemd vanda. Gud miñ! Gud miñ!

allt hvad er, í aumum mér, þér einum unnt; lof þitt sé jafnan í mínum munni.

4 Allañ mig, Drottiñ! offra'eg þér, á núkomanda vetri hér, og alla æfi mína, lát mig umflýa lasta verk, leidi mig jafnan hönd þín sterk, geym mig fyrir gædsku þína. Gud minn! Gud minn! hvar eg er, og hvert eg fer, og hvad eg gjöri, skil aldrei vid mig, hyrdir hýri!

5. Allt þad, sem ecki þóknast þér, þad virdstú taka burt frá mér, vel svo þínum vilja hlýdi; en þad, sem þér er þægilegt, og þénar til þinnar dýrdar frekt, gef mér þad, Gud minn blídi! Gud minn! Gud miñ! verk mín öll, og vegnan höll, sem mál og minni, farsælist af þér úti' og inni.

6. O Herra! tak þad allt frá mér, er mér kañ snúa burt frá þér, svo ockur engiñ skilji, ó Drottiñ! gef mér aptur þad, er mér kañ þér ad snúa ad, er þad mín ósk og vilji. Gud miñ! Gud miñ! virdst æ hér, ad vera med mér, minn Herra hýri! eilíft lof sé þér, Drottinn dýri!

No. 262.

Lagid: Gud lof skal önd mín inna.

Lof sé þér, Drottinn dýri! dögum og öldum stjórnar þú; há-sumar tímiñ hýri,

hann er kljädur á enda nú; ó hvad ótal morg gædi, oss gaf þín nádin blíd, líf, heilsu, føt og fædi, farsæla sumartíd, trú klára' i kyrrd og fridi, kristinndóms medøl øll, þín hjálp vard hverjum ad lidi, svo hrepptum ei slísa føll.

2. Med mjøg margføldum gædum, miskun þín krýndi sumars tíd, frjósemd af himna hædum, hefir á jordu audnast lýd, land og sjór gagn og gróda, gefid hefir oss nú, áblaupi illra þjóda, oss hefir fordad þú; yfir- og undir-stéttir, ásá þín milda hønd, í þína umsjón settir, almennlegt tilstand.

3. Þér gjørum þackir færa, þýdi Fadir! af hug' og trú, lof þitt eblist og æra, vid allt þad, sem oss veittir þú; en hvad á hverjum degi, hofum styggt veldi þitt, minn Gud! minnstú þess eigi, misverkin øll gef qvitt, lát oss ei glæpa gjalda, gef heilog þeckjumst rád, Fadir! vid oss framhalda, fylltingi virdist' og nád.

4. Herra! lof þér sé þýdi! þinn fyrir Son, er dó á kross; þú blessar lønd og lýdi, læsing atvinnu upplaukst oss; fyrir líf og lucku alla, lid, heilsu, vernd og fé, er þú létst oss tilfalla, æfinleg dýrd þér sé! svo skal sumartíd enda, sýn oss þig nádugann,

og virdst oss veturinn senda, vægañ og farsælann.

No. 263.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Sjá! blóminn sumars á burt er, íklædast vetrar búníng' ser, náttúran, dymma dægra, og hretin hord, lífs lada hjørd, leita ad skjóli þægra.

2. Sjá! vér medtókum sumri á, svo margføld gjædi' af landi' og sjá, bjuggumst vid lopts óblídu, bjuggumst vid þorf, vor bæa størf, budu ad verjast strídu.

3. Sjá! ad lifum og sérhvad gott, sem þegid høfum, gædskn vott, þeckjum Drottins dásamann. Oss hættum af, hreif, blessun gaf, hann leiddi' oss alla saman.

4. O Gud! þig prísar sinni' og sál, sérhvad, sem bærir raust' og mál, og sképnu skarar snjøllu; þér þackar allt, lán þúsundfaldt, þú sem vidheldur øllu.

5. Vertú vor hlíf, heill, unan øll, allt hvad lisir um dali' og fjøll, til þiñar mildi mænir; gef blessun, braud, burtvísa naud, og bøli, sem ró oss rænir.

6. Æ lifa svo ad líki þér, léna oss styrk, svo sáum vér, følnadri foldu medur, ad hvílast vært, uns hróp þitt skjært, heiminn til lífs uppqvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vér ei sálugu brædur.

Oll náttúran enn fer ad deya, ilur horfinn, saungfuglar þegja, kulid skékur qvistu ber-snauda, qveina stráin følnud mót dauda.

2. Hingad sól dopru hornauga vendir, hvert geislana blíd fyrri sendi, foldin styrdnar, fyrr sem réd gróa, felur skugg-inn ljós, jørdu snjóar.

3. Enn lifir þó aldanna Fadir, óum-breyttur, forsjá hans gladir, felum vér oss, fullkraust þad getur, fridad enn og geymt hér í vetur.

4. Nockrum yndis nægtum þó svipti, náttúrunnar dauf hátta-skipti, alvøld specki' og elska nærgætin, áqvardadi hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjørd frá Drottni, vakir hans forsjá, aldrei svo þrotni, þad hverri til gagns er og góda, hans gædska mun sképnunni bjóda.

6. Hann baud vetrar-húmid oss færi, þær heillir, sem gledji og næri; Herr-ans nægtir hollar oss fæda, hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti frednu hann lætur, felast qvikar urtanna rætur, upphýngdar

þá út vetri hallar, í æsku-blóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Þínum enginn þeckir af gjordum, þúsundasta partinn á jordu, en af því stóra sem vér þó sjáum, sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid! ord Guds fúsir ad geyma, Fadir ormanna kann oss ei gleyma, stig hans boda gángid hug-gladir! Gud er sumar og vetur vor Fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Kominn er kaldur vetur, kom þú til med oss, Drottinn minn! líf vort, eign og adsetur, anníst miskun og kraptur þinn. Ofórum, íllum dauda, andstreymi, sorg og þrá, stýrjaldar stórum voda, sturlun samvitsku frá, húngri, drepsótt, hallæri, hardindum, dýrri tíd, forda oss, Fadir kæri! fylgi oss nád þín blíd.

2. Gefdú oss gódann vetur, gefdú oss hagstæd vedra-føll, gef þú oss gott adsetur, gefdú oss þarfa medøl øll, annastú eckjur allar, og fødurlausann hvern, annast þá á þig kalla, aumstaddra sértú vorn, unn oss þitt ord ad læra, og synda fordast

vél, oss hjá þér unn ad vera, unn oss ad deya vel.

3. Blessa þú bygdir maña, blessud velferli lát oss sá, blessudu brandi sanna, blessun Guds orda uñ oss ná; blessa vor brjóst og sinni, blessa vor verk og mál, blessa vor bæa kynni, blessa þú líf og sál, blessa þinn barna skara, blessa þú hús og menn, blessa oss, vondu vara, veturinn blessadu' enn.

4. Frá ædstum tignar tróni, þín trúfost nád en gæti vor; þér hverr eiñ blýdiñ þjóni, hond þín oss leidi sérhvert spor; iñri og ytri fridur, eining í hverri stétt, haldist oss einninn vidur, og allskonar hondlan rétt; geym oss vid glæpa-follum, grandi, fári og neyd, sídan úr eymdum ollum, í eilífa dýrd innleid.

---

c) Eptir gott og ardsamt Sumar.

No. 266.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Hvor Gud! er nú jardyrkjan hér, útendud, allir því færum vér, þér vor Fadir! þock og prís, þú oss blessadir, stjórnin þín er væg og víß, vér syngjum gladir! frjófgun lands, forsjón þín greiddi,

gagnsemd manns, góda tilreiddi, skepnum hans, skadsemd fráleiddi, lífs bjørg søfnud saman er. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn Gud vegsami. :,:

2. Sól þín skein, sannblý um hvolfid blátt, kulda mein, kroptug, í hverri átt, burttók hún, en himininn, blýtt regn oss færdi, breiddi jørd út barmiñ siñ, blómleg grøs nærdi; yrktum vér, ardsama reita, vonin hér, vorn gladdi sveita, Gudi ber, greida þøck veita, starfid borgad vort er vel. :,: allt hvad hefir andardrátt, einn Gud vegsami. :,:

3. Lof sé þér, launadir, Drottinn! þú, allt vort hér, erfidi og mædu nú, ydni hjá þér ávallt fañ, ást og náð kjæra, heill létst þú í hvern einn rañ, himiniñ færa, víst ert sá, verndariñ þjóda, sem vilt oss ljá, vætu, þurk, gróda, er þér hjá, upphaf alls góda; þér ber æra, þøck og prís. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn þig vegsami. :,:

No. 267.

Lagid: Í dag þá hátíd høldum vér.

Lof sé þér, hjartans hróp vort því, heyrdir þú, Fadir þjóda! starf vort borgar nú blídá ný, blessan af jardar góda, hvert

stráld, lauf og blómstur ber, berlega vitni' ad mikil er, Drottinn þín gædskan góda. Vér þockum þér, þig losum vér!

3. Heyskap vorn blessad hefir vel, hønd þín ad þessu sinni, því sýngjum lof med þacklátt þel, þad medtak af nád þinni; gef oss forsjálni' ad gjarnan hverr, gáfur, sem veitti nád þín or, á bestann hátt brúka kynni, og þacka þér, þig prísa hér.

3. Lát vorar hendur bjóda braud, bjarg-þrota þurfa mønnum, svo léttum undir añara naud, med ást og kjærleik soñum; þegar vér afgángs høfum hér, hugsa lát oss ad skyldugt er, bágstøddum bjarga grønnum; svo þockum þér, þig prísum hér.

4. Líf medan varir lát oss þér, líkjast í kjærleik hreinum, í fognud himna framar vér, fullkomnun hans þá reynum, þó kunnum nú þinn kjærleik sjá, klárlegar skín hann himnum á, þér sé, Gud! æra einum; vér þockum þér, þig losum vér!

No. 268.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Vér þøckum þér, hinn gódi! þig prísum vér, ó Gud! ad þú af þínum sjódi, þarflegt oss veitir braud, oss geymir æ og

nú; allt það, sem framm þú færdir, forsjón þín ávallt nærdi; gódur, vor Gud! ertú

2. Land vort blessa, lífs Herra! legg fædu' á sérhvert bord! lát blessun þeim ei þverra, sem þitt vardveita ord! erbirgum adstod tjá; gef audgum gjafmildt sinni; gef eining, svo menn kynni, síns njóta' í fridi fá!

---

d) Eptir bágt Sumar og í Hardæri.

No. 269.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

O Gud! sem rædur øllum gjædum, af jørdu, vøtnum, sjó og hædum, þín hønd útbýttir, Herra kjær! hverskyns gáfum, sem þyggjum vær.

2. Allt vald þú, Drottinn! ætíd hefir, øllu, sem lifir, næring gefur, þegar upplýkur þinni hønd, þá mettast allt, hvad dregur ønd.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, þá nýást ásýnd jardar landa; en ef krapt dregur undan þinn, oss sparar jørdin gróda sinn.

4. Í sumar margur sá og reyndi, sínu orlæti nú ad leyndi, náttúran añars nógu rík, neyd er verdskuldud af oss slík.

5. Vér kjósum gæda kjor, en sÿnum, kaldsinni mikid gáfum þínum, ó Gud! refsa því et, sem ber, enginn fyrir þér saklaus er.

6. Gef oss ánægdu enn med sinni, útblutun móti taka þinni, og oski svo vort andvarp stilt: æ verdi Drottinn! hvad þú vilt!

7. Í hug til þinnar hjálpar stefnum, hagtær þú vorum litlu efnum; bjorg lífsins drÿgi blessan þín, bjód frá oss viki húngurs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mædsum, bjód þú efñinn ad rík af gædum, opni náttúran oss sitt skaut, og vid hallæris fordi braut.

9. Til þiñar, Drottiñ! mildi mænum, miskun þín hyggi' ad vorum bænum, veit þú oss hjálp mót voda' og neyd, vertú vor Gud í lifi' og deyd.

No. 270.

Lagid: Kom hér, mín sál! og kynntú þér.

O Drottinn kjær! hvad veitstu vel, vanqvædi gjorvoll mín! mér hjálpar æ

hvar helzt eg dvel, hjástod og gædskan þín, haldt mér stødugum vid þinn veg, víst þín af hjarta'ef leita eg, ró gefst, en rannin dvín.

2. Mig þó heimsæki margføld nand, mædan ef ángra fer, þó daglegt bljótt' ad bresta brand, svo banníst nandþurft mér, raskast þó ei mín hugar hægd, hef eg allskonar gjæda nægd, því Drottinn likn mér lér.

3. Haf því í skorti gladvært ged, grátin og hugsjúk ønd! fimm þúsund litlum mat því med, mettadi Jesú hønd; Herrañ skérf þínum hefir ei gleymt, heldur þér nóg til vista geymt, þó úrrædi virdist vønd.

4. Hvad hann þér gagna sjálfur sjer, sannlega muntú fá, heims.nægta þó ei heppníst þér, herra bord vid ad stá, lát þér nægjast í lægra sess, lífs uppheldis ad neyta þess, sem skamtar hønd hans há.

No. 271.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Had er svo margt og mikils verdt, miñ Drottinn! sem þú hefir gjort, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér, þín forsjón mild útbýtti mér,

því, sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti' lid mér, þad eptir er, og øllum líka, guddómur þinn og gædskan ríka.

e) Eptir allgódar og ardsamar Vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frá þér, ljósanna Fadir! flýtur øll gjøf, sem nefnist gód, vér sjáum vonar-gladir, þú veitir allt, sem hentar þjód, á þitt ørlæti mænir, allt hvad lífs hræríng ber, hæd, votn, laut, hálsar grænir, herma oss stórt þad er, hafid baud heita skyldi, hirdsla audæfa þín, þadan þín midlar mildi, morg gædi sképnum sín.

2. Þínu lífs eptir ordi, ad þeirri hirdslu sofnumst vér, sem børn ad fødur bordi, blessunar þinnar leitum hér; eñ gaf þín ørlát mildi, oss þadan gódann plóg; hverr er, sem ecki skyldi, upphrópa: þú gafst nóg? dýrd sé þér, Gud! sem gefur, gott allt til sjós og lands; allt hvad andar drátt hefur, ebli prís Skaparans.

3. Hverr kann þér, Herra! næga, herma vegsemd og þackargjord? þín safa-

ar forsjón fræga, fiskum hafs, sem menn sauða-hjörð, midt í sjós ólgu öldum, opnar sig hönd þín góð, með gæðum svo margföldum, mettir þú landsins þjóð; því hættulegri heita, hér vor erfiðis kjör, þess betur þrátt vorn sveita, þín borgar mildin ör.

4. Lof þér, Guð! allir inni, allt má nefna þíns kjærleiks vott; lát oss nú líkjast þinni, líknsemd í því að gjöra gott; gef oss með gáfum þínum, góða ánægð og frið, hallæri, háska, pínum, Herra! oss forða við, gef að vér lifum glaðir, greið þú oss allt í hag, vér þinni forsjón, Faðir! felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagið: Jesú Kristi! vér þökkum þér.

Prísi Drottinn allt hvað er, öllu sem næring gefur; af bruñi hafsins björg oss ljer, blessað enn land vort hefir! o Guð! hvað værum vér án þín? virðst oss framvegis gleðja, með þinni líkn, uns líf vort dvín, lands heillum góðum seðja. Lát oss annt að gjöra gott, gjöf þína svo rétt brúkum; þakklætis sýnum þar með vott, að þurfamañs tár afstrjúk-

um. Drottinn! þér einum dýrdin ber, vér þockum þér, þig lofum vér!

---

f) Eptir bágar Vertidir og í Fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Gud! þinni stjórnum hæfir hrós, í hrigdum, skorti, mædum, þín hefir höndin líknar ljós, lykil ad öllum gædum; nær þeim upplýkur lætur lýd, luckusæld hreppa' á hverri tíd, af hafi, jord og hædum.

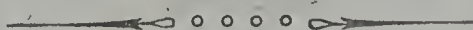
2. En ef þú lýkur aptur þá, ørbirgdin vís er líka, lífs næring hverfur landi frá, læsist hafs skautid ríka; nálgast þá húngurs neydin sár, nú hefir margur þetta ár, mátt reyna mædu slíka.

3. Féslód sin hafid furdu treat, féck oss, vér megum klaga: líkhams ad lúd er fjørid frekt, forgefins marga daga; en verdi Drottinn! vilji þin, veitstu hvad þinum hvert eitt sin, børnunum helzt kan haga.

4. Vér meglum eckt móti þér, miklu heldur oss fleygjum, í þin forsjónar fadminn hér, felum oss þér og segjum: æ Fad-

ir! mikla mildin þín, miskuni oss og fordt þín, vongódir vér svo þreyum.

5. Pad oss ei lídi þánka úr, ef þykir atvinnu bresta, ad skinid fylgir eptir skúr, og skort opt nægtin mesta; þú hefir allt í þinni hönd, þér selum bædi líf og önd, neyd bæti nád þín besta!

3. Morgun-Sálmar.

No. 275.

Lagid: Pér þackir gjørum.

Ljómar ljós dagur, lífs kjætist hagur; sjá! ljós sveit vekur, sol nótt burthrekur; enn Födur alda, eilífum gjalda, þöck skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, hjálp og nád róma, Guds geymslu bestu, gædsku nægd mestu; þolgódir þreyum, þar til burtdeyum, synd hatur segjum.

3. Vort kall vel rækjum, vort gagn rétt sækjum, óttumst Gud eina, elskum dygd hreina, sátt og samlyndi, sem er lífs yndi, bæn og blídlyndi.

4. Verum vongódir, vel þolinmódir, þrautir afþreyum, þó hér stríd heyum,

síst Drottinn sefur, sinni náð hefir, heit-
ið, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, mín raust
sýngjandi, ó Gud upphæda! um þinn
prís ræda, vel sé vid tamin; vegsemd
skal samin, þér og þöck, Amen!

No. 276.

Lagid: Gædskuríkasti græðari minn.

Med fridi nóttin fráleid svört, fyrir mér
aptur sólin björt, lýsir og gladt mig
getur; í mætti' og gædsku mikill þú, med
krapti þínum, Gud! eñ nú, oss tíd og tak-
mörk setur; dýrd ber, því þér, vernd og
náð og vitsku dáð, mér virdstu senda,
hvern dag í blessun hér byrja og enda.

2. Í svefni Gud mín vörnin var, eg
vissi' ei af mér sjálfum par, og háskann ei
adgætti; en móti hverskyns hættu' og
pín, Herrann var sjálfur verndin mín,
hans forsjón fár upprætti, krapt med,
gladt ged, nýjann gefid hann nú hefir heilsu
miñi; ó Gud! eg treysti umsjón þinni.

3. Í nafni Jesú ángurs frí, eg birja
þenna dagiñ því, hann verdur mér hag-
stædur; Guds vilja ef ad eins eg añ, allt
mér til góda leidir hann, lífi og lucku ræd-

ur, hann mér, hjálp tjer, Herrann ráði, Herrans náðin hjá oss veri, hans allt, sem lifir, lof framberi!

No. 277.

Lagið: Hrerr sér fast heldur.

Hátt upp í hæðir, mitt hjarta lypti sér; Gud, sem nú gæðir, mig gleði, lofa ber, nýann dag vott um nýa eg sje, náð, nú sem lætur :,: náðugur Gud í tje. :,:

2. Hans náði heyra, þá hóf eg andvarp klökkt, fúst foður eyra, tañ mína nauðsyn gløggt, þá fyrsta byrjast þörfin vann, um ásjá bað eg, :,: og Amen! sagði hann. :,:

3. Gud! hverju gjalda, gjöf þína má eg nú? þöck þúsundfalda, þér ber eg fram í trú, að um mig hugað enn er þér, gef gáfur þínar, :,: að góðu verði mér. :,:

4. Eñ framar feti, færist eg lífs á skeið, gef æ eg geti, gengið fram dygða leið; takmark míns lífs sé takmark það, oss ýfst'að finn, :,: nær flytjumst eilífð að. :,:

No. 278.

Lagið: Himna rós, leið og ljós.

Dagur er, dýrka ber, Drottinn Gud minn; nótt er liðin, lof sé Gudi! ljós

skín; gledur enn, marga meñ, mirkra flóttinn, líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

2. Fyri þiñ Son og sælu von, sé þér hærst lof! mig þú spar'dir, meinum varðir, minn Gud! mér gafst frid, líkn og lid, leid svo nóttin; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. Mig hefir leidt og meinum eydt, miskunin þín, hverja stundu'á heimsins grundu, hér til, mér vert hjá, mildur þá, eg missi þróttinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

4 Eg bid þig: annast mig, enn í'dag nú, fyri þann sanna, sál-vin manna, Son þinn, veit mér nád, vernd og rád, vægd og lidsinn', líf og sál, líka mál, lofi Drottiñ!

5. Helgann dug, hreinann hug, hjá mér uppqveik, þér ad hlýda, líka lída, lán dags, og þúngann med, þolugt ged, þreya hlýdinn. Gódann dag, gladann hag, gefi' oss Drottinn!

6. Hvad eg hér, forma fer, farsælist vel, útgáng, framgáng, inngáng blessa æ miñ, og í nád, allt mitt rád, annast' hvert sinn. Gódañ dag, gladann hag, gefi oss Drottiñ!

7. Eg fel þér, allt hvad mér, ádur gafst þú; sé þiñ dugur, mér máttugur, miñ Gud! bæti sá, best sem má, breiskann þróttinn.

Gódann dag, gladann hag, gefi oss Drottinn!

8. Líf og önd, efnin vönd, eg nú þér fel, öllu íllu, vodaʼog villu, ver mig; sómi og dýrd, sé þér skírd, sífeldt Gud minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

No. 279.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Ljósid dags fagurt ljómar enn, líf breidir út og gledlʼ í senn, minn fyrsti þánki því nú sé, þacklæti Gudi ad látaʼ í tje; ad eg upprísinn frór og frí, farid get til míns verks á ný.

2. Í værdar skauti sætt eg svaf, svefninn mér nýa krapta gaf, miñ líkhamʼ, sál og hús mitt hér, í hendi geymdir, Drottinn! þér; sú fodurlega forsjón þín, fordad hefir oss neyd og pín.

3. Hér fyrir sál og málid mitt, minn Gud! vegsamar nafnid þitt; míns hjarta traust og athvarf allt, á medan lífiʼ eg, vera skalt; því hvern, sem á þér hefir trú, Herraʼ ei yfirgefur þú.

4. Hjálp eg uppfylli hér í dag, hvad þú baudst og miñ styrkir hag, ætíd stunda med allri gát, annaraʼ og mína velferd

lát; fótsporum Jesú fylgja hér, : svo fái eg himna dýrd hjá þér.

No. 280.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lít eg enn daginn létta húmi, loptid purpura geislum strád, sem lík eg ádan lá í rúmi, líf nýtt þygg af míns Födurs nád; sje, tilbid, undrast yfir því, ad hlotid hefi fjör á ný.

2. Þessi reynsla þó þegi annad, þar um óræk mér gefur skil, medur undrun svo má eg sanna, mikill og vís ad Gud er til, alvaldur, gódur, öllum nær, umsjá holla, sem sképnum ljær.

3. Hann lætur sképnur lúnar deya, líf nýtt upphýngdum gefur þeim; um augnablik ad eins hér þreya, um eilífd fagna' í betra heim; deya hlýt eg, svo himna víst, hold mitt upprisid fái gist.

4. Vid von þá styrkur vil eg bída, og vernd míns Drottins treysta hér, mót heimsins löstum herkinn strída, hins leita, sem þar uppi er; holdid temja, sem himnum á, helgadri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, Fadir! upp svo rísi, og lífi þér, sem skepna ný; þíns orðs og dæmis ljós mér lýsi, lastvar svo gángi fram í því; upprisnum, lífs nær útlegð þver, er mér þá sæla viss hjá þér.

No. 281.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ast þína, Gud! enn mér bodar, uppreñandi morgun-sól; þig ad prísa', er vardir voda, væra ljedir hvíld og skjól, fyrst skal ydja' og munnsins mál, mín af blundi hresta sál, lyptir sér í himna hæd-ir, um hátign þína og miskun rædir.

2. Blunds í fadmi' eg lá sem lídinn, likn þín vakti' og til mín sá, endurnæríng, nædi' og fridinn, nádug veitti þín forsjá, enn mér nýtt gafst aptur fjør, ótal bjóst mér heilla kjør, er þú vildir ad eg hlyti, uppvaknadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttú alla, er mér gafstú nýtt í dag; til þín þenkja' og þig ákalla, í þrautum skal og gledi-hag, lífs míns Fadir! løgin þín, lífs regla sé jafnan mín; yfirvegan ástar þinnar, unadsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þín með lotníng leita, og lífs við sporið finna hvert; í elsku' og dygð þér eptir breyta, eins hreinskilinn leynt, sem bert; þú minn vilja' og veikleik sjer; vertú aldrei fjærri mér; leið mig svo fram lífs hvern daginn, loks að dýrðar erfi' eg haginn.

No. 282.

Lagið: O Faðir himneski og eilífi Guð!

Upprís mitt hjarta og í mér hvað býr, upprís mín túnga og máli rétt stýr, uppríst lofsaungur andheitur, nýr, upprísinn dags roða nótt flýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, ecki neinn finna réð líkhama þrótt, dauða og lífs er æ millibil mjótt, mér lét þó Guðs verða náð rótt.

3. Hans réttri leiði mig höndin í stétt, hún í dag greiði minn fóta stig rétt, hún öllum sneyði mig hamíngju prett, hvergi svo veiði mig tál sett.

4. Lát oss, Guð! nema að lifa svo hér, lífsins svo dagana telja, að vér, allir þá deyum, ó Drottinn! hjá þér, dýrðina erfum með lífs her.

5. Fús skal eg, Drottinn! þó bíða, sem ber, bera dags þúngann, en lið veittú mér;

eilífur sómi og þockin sé þér, þig lofi hvad, sem ad lífs er!

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt, á ný mig færdi, af dúrsins dái' og mitt, dug hrestum nærdi, líf, sem ad lá, lúid á fótskor þinni; vernd þín, sem vidhéldt mér, vottar, eg enn sé þér, minn Gud! í minni.

2. Því skal mín þacklát sál, þér aldrei gleyma, hegdan, hjarta og mal, holl bod þín geyma; med nýum dug, í dag hún fast ásetur, ad stunda dygd og dád, Drottinn! gef veikum nád, ad breyta' æ betur.

3. Eg er í hættum heim, hans glis mig letur; en móti óvin þeim, adstod þín hvetur; eg megna allt, ef þinn kraptur mig stydur, súrt ef mér sendast vann, sykra þad aptur kann, þitt fylgi og' fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú, þann á þig treysti; vera skal vissa sú, von mín og hreysti; í qvöld eg mun, ást og nád lýsa þinni, ad héldst mér' á þeim stig, ad óttast, Fadir! þig, svo frid eg finni.

No. 284.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Hír aptur morgun-blída brosir, breidir út heill og fögnud sinn; vid annir heims sig önd mín losi, og til þín skundi, Drottinn minn! fyrst allra þöck svo færi þér, fodurlega sem vidhéldst mér.

2. Hollt í svefn-værdum hlaut eg nædi, hreppti nýtt líf og krapta þar; hús mitt, líf, velferd, lánid, gædi, læst í míns Fodurs höndum var; mín gjætti forsjá fodurlig, féck ei skadrædi nálgast mig.

3. Þygg í nád, Fadir! þá sem flýtur, þöck af viknudu brjósti nú; heppinn er sá, sem hælis nýtur, hjá þér og setur á þig trú! æ skaltú vera athvarf mitt, aldrei bráct mér fulltingi þitt.

4. Æ! hjálp mér svo med alúd vandi, allt mitt framferdi vel í dag; ad trúr í minni stétt eg standi, stundi heill mína og brædra hag; leid mig á fótspor Lausnarans, sem leidi mig til himna ranns!

5. Med hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra! þín forsjá leidir mig; eg veit þitt heit-ord aldrei breytist: elskar þú þá, sem stunda þig; þú ert minn Fadir ástargjarn, eg, fyrir nád, þitt kjörid barn.

No. 285.

Lagid: Sæll dagur sá.

Sú kémur stund, kroptug fram þegar alla, af grafar-blund, Guds Sonar raust mun kalla, og eilifs lífs, eda dóms vekja til. Eg verd, mín sál! einn med í þeirra skara; lífs leid er hál, líkn Drottins eñ þó sparar, þig, þess ei dyl.

2. Enn vard þér vært, vægd Drottins enn þitt hefir, fjør-endurnært, og Fódur-trygdar gefur, þér merki ný; minnstú til hvers þad skér? Guds ástar ged, gjori þér til hans snúa, ad fáir sjed, undir eilífd sig búa, hverr skuli hér.

3. Þér vaki sá, þánki jafnan í brjósti, synd fæli frá, fýsi dygd ad koppkostir; eilífd eg flytst, vid andartak hvert nær. Hann greidi þér, gjordir allar svo starfa, ad stundir hér, ødrum og þér til þarfa, vel vinnist þær.

4. Rótfest hjá mér miñ Fadir! áform þetta; kénn mér, ad hér, hef eg ei bústad réttañ; mitt fodurland, er mínum Gudi hjá. Þángad svo eg, þaunkunum hvern dag snúi, þann þrædi veg, þar til mig jafnan búi, lid þitt mér ljá.

No. 286.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Dagur austur lopt uppljómar, ljóssins Herra! dýrð sé þér, mikla vernd og milda dóma, miskun þín oss jafnan tjer; morgun-roðans blíðri brún, blessuð enn nú gleður hún; af sæng upprísum sælir, glaðir, að syngja lof þitt, hjartans Faðir!

2. Skapari þareð lýðs og landa, lífs og heilsu veitir hnoss, láti' hann sannleik, ljós og anda, leiða, skína' og styrkja oss, að þjóna sér í þeirri stétt, þar hann hefir oss í sett; sérhvert böl, sem mér kann mæta, miskun virðist hans að bæta!

3. Guð! hvað sem í öllum áttum, oss til heilla skaptir þú, eptir sínum eðlis-háttum, efli vora farsæld nú; gef oss þenna góðann dag, góði Faðir! sjá vorn hag, oss þín blessuð gæska geymi, gæðin full í betra heimi.

No. 287.

Lagið: Endurlausnarinn vor Jesú Krist.

Guði sé lof fyrir ljósið glaðt, liðin með værð er þessi nótt, eg vil upprísa, og minn Guð prísa. Gæti vor Guð!

2. Hans verk því eru himin og jörð, hér með er ljós og dymman gjörð, mót

morgnum voda, monnum til góda. Gæti vor Gud!

3. Svo marga lofgjørd segi'eg hér, sem þú gafst andar-takid mér, um æfi mína, fyrir alla blessun þína. Gæti vor Gud!

4. Mínum misgjørdum, Gud minn! gleym, Gud minn! lát mig ei deya í þeim! mín verk ad stunda, veit mér án synda. Gæti vor Gud!

5. Svo lát mig vera sem þú vilt, sé æ þitt nádar-heit uppfyllt, á mér og mínum, med krapti þínum. Gæti vor Gud!

6. Gef mér ad skynja endast á, æfinnar skeid og lífsins þrá; minn Drottinn gódi, mér ollum rádi! Gæti vor Gud!

7. Eg fel mig nú og oll Guds born, almáttugs Guds í skjól og vorn, í himnaríki, hann oss inntaki. Gæti vor Gud!

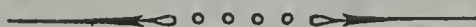
No. 288.

Lagid: Sá vitnisburdurinn valdi.

Hvern skyldi líf mitt lofa, ef lífs ei hofund þann, er lét mig lifa' og sofa, og lífga þar med vann; skyldt er og ljúft mér líka, ad lofa hinn gædskuríka, því verdur þess er hann.

2. Ó! ad mitt áform vekti, ó Gud! ad lofa þig; ó ad eg ætíd þeckti, hvad annt þér sé um mig! hjálp, Gud! á hverjum degi, hver ein mín athøfn segi: ljóst ad eg lofi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur, mig vekja' af þægum blund, þiñ mikli dómsins dagur, þá Drottins fødur-lund, lofsæld mig lætur gledja, lífs gledi' og heillum sedja, um eilífdar alla stund.

4. Qvøld=Sálmar.

No. 289.

Lagid: Þøck sé þér gód gjørd.

Sólin rann, ljós leid, ljúfur Gud mig stydja, í dag vann og neyd, allri burt ad rydja, af því hans er greid, øllum líkn ad bidja, enn skal mín ydja.

2. Veit mér þrótt veg þiñ, vel, ó Gud! ástunda, og ad skjótt eg finn, enda lífs, ígrunda, svo hefji rótt hug minn, hédan burt þá skunda, til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, abl og mentir dvína, gjørvallt rád, Gud! þér, gef eg mitt

andsýna, virdstú nád í nótt mér, nú eg fel í þína, umsjón önd mína.

4. Mér ei neyd mun þá, mædu' og qvída valda, ef lífs skeid og þrá, endar helid kalda, gefst mér greid, Gud sjá, gledi' og dýrd margfalda, um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vøku' er enn nú endi, og nætursvefn fyrir hendi; svo breytist allt í heimi hér, en himnesk gledi stadføst er. Gæti vor Gud!

2. Eilífi einvalds Herra! eg vil þér þackir gjøra, ad sendir Jesúm Soninn þinn, Sáluhjálpara' og hirdir minn. Gæti vor Gud!

3. Þú hefir á þessum degi, þyrmt mér en glatad eigi, annast svo sem þitt einka barn, ó Gud! hvad þú ert nádargjarn! Gæti vor Gud!

4. Eg vil þó annur játa; eg má ei barn þitt heita; hróp synda minna í himininn, hefir opt stígid, Fadir minn! Gæti vor Gud!

5. Þú gafst mér blessun þína, þá nád hefi' eg syndum launad, í dag sem øll mín

æfi-qvøld; æ! mína þúsund punda skuld! Gæti vor Gud!

6. Fadir! ó Fadir náda, Fadir sannleiks og dáda! fyrirgef øll mín afbrot leid, fyrir árnun Jesú pínu og deyd! Gæti vor Gud!

7. Annars eg ei má sofa, ellegar nádir hafa; hverr vill vænta sér værd og frid, vera ósáttur þó vid Gud! Gæti vor Gud!

8. Gleym þú því glæpum mínum, Gud minn! en krapti þínum, verndа þú mig, svo vil eg traust, vel sofa' og hvílast háskalaust. Gæti vor Gud!

9. Sál, æru, audnu, lífid, og allt þad þú hefir mér gefid, gef eg í þína gædsku-vørn, Gud minn! vardveit þú øll þín børn. Gæti vor Gud!

10. Jesú, meistarinn mildi! mín óskar sál og vildi, himneska ró og hvíldir fá, helagra þinna landi á. Gæti vor Gud!

11. Gud gefi oss gódar nætur, Gud hjálpi' oss vel á fætur! á hann vér setjum traust og trú, tryggd hans felum oss allir nú. Gæti vor Gud!

No. 291.

Lagid: Lángar mig í lífs høll.

Hvíld er þægust þjádum, því hún hressíng tilbýr, Guds ad gæsku rádum, gjørdist nóttin mørg býr, skjær frá lýdi' og ládum, laungum þegar sol flýr, aptur værd adsnýr.

2. Lof þeim lífs-foríngja, líf sem geymir vort þrátt, sætlega skal sýngja, sál og túnga mín hátt, nýrri nád umkríngja, nú mig lætur sinn mátt, og hlynir ad dátt.

3. Nú áfalla nótt vann, nádir lúdir fá menn, allann hennar óttann, yfirgnæfir værd enn, lífs umferdar flóttann, farsæl endar hvíld senn, laun fáum þá þrenn.

4. Mína daga mig lær, minn Gud! telja svo hér, ad eg skynji allnær, er sídasta qvøld mér, endíng þegar øll fær, æfistundin hjá þér, þú betra líf ljer.

5. Mér blíf minn Gud vel eg, mínum lífs á vegi, aldur hvar sem el eg, eins á nótt og degi, forsjón hans mig fel eg, fyrir tign hans hnegi, og ædst lof segi.

No. 292.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Uppdregst ad auga-brá, enn daudans bródir; mig gleymtnn minnir á, og

mælir bljóður: minníng dauðans, dag hvern ný hjá þér vaki; hef' eg það hug' innrætt, haft og í dag þess gætt, að enda' eg taki?

2. O sál ódauðleg mín! ebldi' eg heill þína? hugsan sú: hverful dvín, hér-vistar lína; jók hún mér megn, mót girndum heimsins blindum, og hvatti' að yðka dáð, aðhyllast Guðs míns ráð, en sjá við syndum?

3. Væg, Faðir! væg í náð, væg þú mér sekum; lát brot mín ljót afmáð, létt sektum frekum; sjá, hjarta sært, synd hatar til þín leitar, sem einka athvarfs síns, í nafni Sonar þíns, um náð ei neita.

4. Mig føður forsjón vann, fram í dag leiða, í nótt því annast kann, og meinum eyða; hels dúr mig frá, heimi þá svæfir kaldur, önd dýrðleg, frelsuð, frí, fullsælu lifir í, eilífða' um aldur.

No. 293.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leið einn dagur, lengst í veström frá oss inn; einn þú veitst, hvert annar fagur, í austri rennur nockurt sinn, Herra Guð! sem hefir rétt, himin-ljósum

mildin sett; ótal vitsku verkin ljóma, vald og gæd'sku' er þína róma.

2. Þér af hjarta þøckum gladir, þenn lidinn sæla dag; øllum meinum af verndadir, allra leitst í mildi hag. Gef ad minnumst allir á; en nær dauda bar oss sá; get því lífid vel svo vøndum, viss sé hlífd í þínum høndum.

3. Blund á oss lát sætann síga, sig hér þinni fødur-vørn, í nótt, sem máské nákøld híga, nú þín audmjúk fela børn. Sofni augad dauda-dúr, draumi sálin vakni úr, frá nátt-dægra dymmu hafin, kýrdar ljósi þínu vafin.

No. 294.

Lagid: Kom Andi heilagi.

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, eitt skeidrúm endast hér, á lífsins vegi.

2. O Gud! hvert annad nú, enn þá vor bidur, auglýsir engum þú, ódar enn lídur.

3. Nóg er ad vitum vel, vort líf ad endi, og ad þad eins og hel, er þér í hendi.

4. Ad um oss annt sé þér, ad sert vor Fadir, hugbraustir vitum vér, vissa nóg þad er.

5. Þó dagsins stundum skeid, skjótt fram ad nóttu, brádt hennar lídur leid, ad ljósi óttu.

6. Svo lífið braut er breið, til bana kíssins, og dauðinn eins er leið, aptur til lífsins.

7. Svo lifa sérhverr á, sem sálast egi, en andast eins og sá, sem aldrei deyi.

8. Í þína umsjón nú, ástríki Faðir! felum líf, bygð og bú, blundum svo glaðir.

No. 295.

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Míns Guðs føðurleg mildi sparað, mig hefir enn nú þenna dag, líf mitt frá øllu vondu varað, vikið fyrir mig øllu' í hag; þacklát og auðmjúk því mín ønd, þína minnist við føður-hønd.

2. Mig ørlát saddi, mér nam svala, mér léði klæða- og húsa-skjól, að heyra' og sjá og hugsa' og tala, hjá mér eñ krapta máttug ól; brjóst mitt vakti og breisklegt geð, bendíngu þinna orða með.

3. Æ! hverr fær huga yfirfarið, ástgjafir þínar, Faðir minn! æ! héldt eg vel það hafð' eg svarið: hlýðniñ að reynast sonur þinn? notaði' eg gæði', er gafstu mér, Guð minn! sem vissi' eg þóknast þér?

4. Fyrirgef brot mín, Faðir kjæri! fyrr enn mín augu lykja sig; þinn andi sátt og

svølun færi, samvitskan þegar klagar mig; sjá, allt mitt athvarf, øll lífs von, er sá fyrir mig leid, þinn Son.

5. O Drottinn! þinni umsjón anda, eignir og líf mitt nú eg fel; fullviss ad eckért fær mér grandad, forsjón þín allt því geymir vel. Á fætur þá eg aptur rís, enn skal þér syngja lof og prís.

6. Allt eins deyandi eg mun hneigja, í trausti Jesú høfud mitt, eg mun þá sofna' en ecki deya, eignast vaknadur ríki þitt, hvar þig, ó Gud! um eilíf ár, englaña prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Fyrir gott allt þig gøfgum vér, Gud! sem oss nád og miskun tjer, eg þó sé mørgu minna, líknsamt ged þitt, lofqvædi mitt, láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjedir mikla mér, mig hjartanlega tókst ad þér, bænheyrdir blídt sem Fadir, mig og mitt hús, miskunarfús, frelstir og forsorgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, í mér gladvær, sem hugsar á, ad þín dýrd eblast nædi, allt hvad miñ hag, ebldi í dag, eru þín meddeild gædir.

4. Eptir þíñi elsku og mátt, aña stú mig um þessa nátt, sjá ei til synda miña, í dauðans neyd allsherjar Gud! adstod láttú mig finna.

No. 297.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Nú gengur sól ad gylltum bed, gánga vil eg því fegiñ med, ad hvíldar hægu rúmi; víst hefir allt mitt vinnulag, verid án slísa þenna dag, frá birtíng' hans ad húmi. Gud minn! þjón þinn, færir þér, af hjarta hér, þad hefir hann eina, þúsundfaldlegar þackir hreinar.

2. Þad er svo margt og mikilsverdt, minn Drottinn! sem þú hefir gjørt, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér; þín forsjón mild útbýtti mér; því sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti lid mér þad eptir er, og ollum líka, guddómur þinn og gædskan ríka.

3. Gef þú oss hæga hvíldar-stund, svo hverr og einn vid lokinn blund, frelsist af líkhams lúa; erfidid léttist æ hvern dag, af von um dýrd og sælu-hag, vid bestu kjør ad búa, hjá þér, þá vér, notin sjáum, full og fáum, Fadir, þjóda! þess sem í heimi gjørdum góda.

4. O Drottinn! vertú allra hlíf, annastú, Drottinn! þeirra líf, sjúkleiki sem að þjáir. Gef þú oss hjarta gott, með auð, gleð þú oss, svo að hjálp í nauð, hverr einn fátækur fái. Auægt, þér þægt, hjartalag, um hvern einn dag og hógvært sinni, gef þú oss öllum af gæðsku þinni!

No. 298.

Lagið: A Gud alleina

Minn tími stendur, minn Gud! í höndum þín; enn er á enda, eitt stig af vegferð mín; leiðtogi tryggur, trygð þín enn reyndist mér; o! hvað óhryggur, er sá, sem treystir þér, fyrir öllu' er á liggur, einn þú best honum sjer.

2. Þigg mitt þakklæti, þér sem glöð færir önd, allt fyrir ágæti, er þín mér veitti hönd: O! hvað eg minni, er ást og þinni trygð! saurgað hef' sinni, af synda viðurstygð; vægð þó náð þín vinni, og viðrétti mína dygð.

3. Sjá! synd eg hata, þú sjer mitt hjarta þel; eg bið minn bata, boð þín ef ræki vel; veikum þú vægir, vilja álítur minn, hjarta það hægir, hræddu við breiskleik sinn; náðin sú mér nægir, nálægann þig ef finn.

4. Nú fer ad nóttin, nádþurfi' eg leita þín; Gud! þiñ á þróttiñ, þor-gód von stendur mín, síst munn mig saka, þá sit í skjóli því; þú veitst ad vaka, svo værda njóti'eg frí, og mig ad þér taka, í þad hæli eg flý.

5. J derd øryggur, er hverr sá treyst-ir þér, leidtogi tryggur, trygd þín þá reyndist mér. Minn tími stendur, minn Gud í høndum þín, ef vilt utendud, ad skjótt sé vegferd mín, fel eg í Fodurhendur, frelsada sál' af pín.

No. 299.

Lagid: O Fadir himneski og eilísi Gud!

Himin-sól vendi í bassins skaut sñ, húmid oss bendir til værdar um sinn, leid svo til enda einn lífsdagur minn, líkn vanustú senda mér, Drottinn!

2. Þér, blídi Fadir! lof þýdasta ber, þú mig verndadir og øllu frá mér, grandi vísadir, þín gnækandi hér, gædska blessadi hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mér gæfunnar stig, gjør þad eg beidi: þín Fodur hønd mig, anníst og leidi, mín ønd ørugg sig, í lífi' og dend reidir á þig.

4. Øll skal svo brundin burt ángist og þrá, er værdar-stundin mér gledileg þá,

sídasti blundur þó sigi mig á, sælum Guds fundi mun eg ná.

No. 300.

Med sínu lagi.

Sá ljósi dagur lídinn er, lídur ad nætur stund; himneski Fadir! hjá oss ver, bægann gef þú oss blund. Gledji oss Gud í Himnaríki!

2. Gædskan þín allvel geymdi oss, og gód verndadi' í dag, mýkti í nád mótlæti' og kross, miskun þín sá vorn hag. Gledji oss Gud í Himnaríki!

3. Þar fyrir allir þackargjørd, þér færum, Drottinn! vér, heidri þig menn, himin og jørd, og hvad sem skapad er. Gledji oss Gud í Himnaríki!

4. Svo margt brutum vér móti þér, megnum ei telja þad, ord, hugrenníngar verkin vér, vanda ei gádum ad. Gledji oss Gud í Himnaríki!

5. Fyrirgef oss nú, Fadir kjær! þad fromdum þér á mót, oss nýann dugnad aptur fær, ydrun ad gjøra'og bót. Gledji oss Gud í himnaríki!

6. Adgæt þú oss nú enn í nótt, oss verndi mildin þín, ad sófna kynnum sætt

og rótt, sviptir frá allri pín. Gledji oss Gud í himnaríki!

7. Þá líkhaminn hvílist, haldtú þó, hønd þinni yfir mér, gef þú ad allir ødlunnst ró, oss forda meinum hér. Gledji oss Gud í himnaríki!

8. Ad morgni aptur uppvek þú, oss á haggværri tíd; svo af oss þá í sannri trú, syngist þér lofgjørd blíd. Gledji oss Gud í himnaríki.

9. En þegar endast æfi-tíd og kémur vor dauda-stund, veit oss, Jesú! hún verdi' ei stríd, værann gef sídasta blund! Gledji oss Gud í himnaríki!

10. A enda helmsins oss sért hjá, innleid í dýrd med þér; lát oss eilífann fögnud fá, og frid þegar deyum vér! Gledji oss Gud í himnaríki!

No. 301.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Hvíldir nætur húmid bodar, Herra! sál mín gledst í þér, enn þín stýrdi øllum voda, alvøld hønd í dag frá mér, heilsu, blessun, fjør og frid, fann eg andar-tak hvert vld, síns Guds ástar undrum lýsi, ønd mín þacklát, lofi prísi.

2. Var eg í dag sá vera skyldi? vitna þad, mitt hjarta'! í qvøld; ávann óþreytt

mins Guds mildi, mig ad fordast glæpa vøld? æ! eg blygdast, auga þitt, alskygni! sjer dagfar mitt, æ því gjorr þad yfirvega, æ því meir eg fyllist trega.

3. Fús þú brotin fyrirgefur, Fadir! svo menn elski þig, í þad skjol min ønd sig vefur, andmjúk, trúgód huggar sig, vid míns Jesú qvala qvold, þá qvittadi' hann mín synda gjøld, fyrir hañ eg vænti vægdar, og veit þad eitt til hugar-hægdar.

4. Ljá mér, Fadir! fylgd þíns anda, ad framqvæmt geti' eg áform mitt, æ því meir mig allañ vanda, sem afbrot fleiri gafst mér qvitt; eg sofna, veit señ af mér ei, eg er þiñ, hvert lifi' eda dey, í Fødurhønd, miñ Fadir! þína, fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagidd: Gef þinni Kristni gódann frid.

Gud Fadir! sem oss geymir vel, gædsku mátt þinn eg prísa, þitt enn ad lofa ástar þel, og miskun þinni lýsa, skal mín þacklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjof blaut, er þínum trygdum minni, veslll, til þeirra vægda', er naut, vann ei af miskun þinni, synd uppgafst mér enn' eitt sinni.

3. Gud! heilög vera, góð og trú! Gud minn, Gud fedra minna! frá móðurliñ minn varst þú, æ mætti' eg verdur finnast, í toln barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlífnad barn, lát andar frid mig nærra; nú sofna'eg, Fadir gædsku-gjarn! gef mér hvílo trygga' og væra; til dóms lát mig ei dúrinn færa.

5. Fadir! oss háska forda' og neyd, fel eg þér mig og mína; þér treysti' og ad mér tek þiñ eid, trygd hefi' eg reynda þína, aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Gudi vér, hefjum hér, helgann qvøld-saung, dagur lídur, fagur, fridur, fæst því, hvíldin bæg, þjádum þæg, því skal hvert sinn, líf og sál, lika mál, lofa Drottinn!

2. Eilíf nád, allt vort rád, aññast hefir, slisa føllum, afstýrt øllum, oss frá; sýngi þér, allt hvad er, ædst lof, Gud minn! líf og sál, lika mál, lofi Drottinn!

3. O! hvad mjøg, opt hefi' eg, ílla mót þér, dygdum hafnad, syndum safnad, sál mín, kallar því, eymdum í, á þig, Gud miñ! lífid hér, leidist mér, leys mig, Drottinn!

4. Veit mér ró, frid og fró, Fadir! í nótt, lát ei hræda, mig né mæda, mein þúng; kraptur hér, med sé mér, máttugur þinn; góda nótt, gott og rótt, gef oss, Drottinn!

5. Bljúg er mín, bæn til þín, besti Gud! enn: ad mig geymi, hér í heimi, hönd þín; verndin þín, vörnin mín, veri hvert sinn, góda nótt, gott og rótt, gef oss Drottinn!

6. Eg fel þér, allt hvad mér, ádur gafst þú, sál' og lífi, hjálpi og hlífi, hönd þín; allt hvad er, medur mér, mikli prís þinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

5. Bord-Sálmar.

a) Fyrir Máltíd.

No. 304.

Med sínu lagi.

Fadir á himna hæd! hverr fyri Jesú nád, elsku þína oss vottar, önd og líkhama mettar.

2. Hvad um lopt, haf og jörd, hefir tilsetta ferd, forsorgar þú og fædir, fjölgar, annast og klædir.

3. Med lofgjörd og lotníng vér, líka sem kristnum ber, þiggjum í dag þakklátir, þitt lán, sem ad oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug, halda oss vid þinn veg, svo med samvitsku gódri sedjumst voru fódri.

5. Hjálp oss nú, Herra kjær! svo heidur þinn eblum vær; fyrir Frelsarann Kristum, Fadir! á þig treystum.

Vér þockum þér hiñ gódi! (sjá No. 268).

---

b) Eptir Máltíd.

No. 305.

Lagid: Kristi! vér allir þockum þér.

Gud vor Fadir! vér þockum þér, fyrir þinn Son Krist voru Herra, af mildi þinni, sem margfold er, manneskjur virdist næra, og allar sképnur, sem eru med ond, oss hefir sadt þín milda hønd, lof sé þér æ og æra.

2. Herra! sem mettad hefir nú, hold vort, er deya hlýtur, sál'vora einniñ sedjir þú, sem aldrei deyr né þrýtur; ord þitt er heñar abl og megn, ad strída synd og løstum gegn, uns med þér nádar nýtur.

3. Himna Fødur á hverri tíd, heidrun mesta sé framin, sá oss qvittadi syndir vid fyrir Sonin til vor komiñ, hjálparañ

Jesúm Herra vorn, hverr oss þín gjordi óska-börn, ætíd lofum vér, Amen!

No. 306.

Med sínu lagi.

Heidrum vér Gud af hug' og sál', hans lof vor túnga syngja skal, ad sína miskun syndi ljóst, saddl oss vel med dryck og kost; sá öllu holdi fædu fær, fædt hefir oss nú Drottinn kjær, þad allt hans mildi þöckum vær.

2. Þöckum honum nú, þjónar hans, þad er æ skylda sérhvers manns. Játum: ad oss elskadi hann, af nád sinni skapadi mann, med húd og holdi, blódi' og bein', bygd er sú helzta sképnan ein, og sídan gefin sálin hrein.

3. Gud hefir verold vel tilreidt, vanta lét ecki' á næríng neitt; fjollin og dali frjófgar hann, fénadinn gras ei vanta kann; vex af jordunni vín og braud, veitir þad hvert ár mildur Gud, og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska veita oss vötn og sjór, verdur af þessu bjorgin stór; eggin og fugla eignumst vér; oss til atvinnu skapad er, naut, geitur, svo og sauda fé, sjálfur Gud lætur oss í tje, svo ad vor næríng nógleg sé.

5. Þockum honum og þyggium nú, þad hann gefur oss sanna trú, høfum því æ í hjarta sett, halda hans bod í vorri stétt; svo jafnan øll hans heiløg hjørd, heidri hans blessad nafn á jord; þad skal vor allra þackargjørd.

6. Brúdkaups-Sálmar.

a) A undan Hjónavígslu.

Í nafni Jesú athøfn má. (sjá No. 48).

No. 307.

Lagid: Gædskurikasti, Grædari minn!

Fyrstu brúdur til fyrsta manns, framleiddi mildin Skaparans, ó! hjónabandsins Herra! af þínum himni þau á-lít, þitt sem nú koma fyrir auglit, ebl heill og heidur þeirra, í heim, æ þeim virdst lidsinna, lát þau finna, likn af hædum, blessa þeim lífsins lán og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hér, lífsins Herra, Gud, vor Gud! gøfgun og lotning sýnum, þú skapar ljós

og lífs fögnuð, líka með krapti þínum, ástir tendrar í úngdóms barm, allteins fullorð-iñ styrkir arm, og heillum auðgar sínum.

2. Frábærlega jörð fögur er, full með öll hentug gæði, þau ef að eins rétt þeckt-um vér, og þeckt hverr brúka næði, ar-mæðan sjálf oss yndi fær, á meðal þyrna rósin grær, lífstjón líf betra græðir.

3. Hverr sá hér vina situr í krans, sem ei með gleði-tárum, velgjörðir telji Vernd-arans, veittar á barndóms árum? ó Guð! þær reiknað enginn fær, í dag þó vilt þú mikla þær, með náðar nægðum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávalt vér, þig, Faðir allra lýða! gamlir og úngir greiða þér, gofgun um heiminn víða; á himni' og jörð' í hverri átt, hljómi sú lofgjörð dag og nátt: blessað sé nafn Guðs blíða!

5. Blessa þañ dag nú egum á, ástanna gleði' að sæta, og brúðhjóna lags, er byrjast á, í blessun virðstú gæta: blessa hvern aldur, stétt og stand, styrk og blessa vort Föðurland, lát eining ást innræta!

No. 309.

Með sínu lagi.

Heimili vort og húsin með, nema Herr-ann byggja vildi, árlega blessi bú og

fé, bjørg svo hverr hljóta skyldi, af gædsku hans og Guddóms nád, sem gjarnan eblir allra rád, annars vor ydja' ei gyldir.

2. Nema Gud sjálfur styrki stad, og stjórni borg og landi, hlífi og gjæti ollu ad, svo engu stofnist vandi, gefi og sjálfur gódann frid; gagnlaust er þo ad vaki lid, fær enga fordad grandi.

3. Lítid ávøxt og ydar born, af Gudi þau hafid þegid, hagqvæma fá þau hjálp og vorn; hans lán og gáfur segid; forsjón vill hann þeim veita vel, vís þeirra fæda' hún ávallt er, sjálfir þad saña megid.

2. Eins og ad pílur ecki fár, oblugur hefir í hendi, þángad sem hugdi' hann sér til fjár, sérhverri frá sér reñdi, mátt Guds og vilja merkir þad, mann og qvinnu úr ýmsum stad, til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann þeim gefur Gud, gæfusamt lánid barna, óvinum qvídir ecki vid, þeir ýfa hann ei gjarna, øfund og neyd ef hann vill hrjá, hjástod ørugga hefir sá, volædi sér ad varna.

6. Fødur Syni og Anda sé, ædst dýrd um jørd og himin, eins sem hún var ád upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skiljast syndir vid, sá þad vill sýngi: Amen!

b). Eptir Hjónavígslu.

No. 310.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Þau féllu ad þínum fótum hér, Fadir! einum treystandi þér, gódra því adstod ertú; það bandid trygda blessa þú, blídri med Födur hendi nú, sem trúlynd tengir hjörtu, æ med, gladt ged, lífsins feta gef þeim götu og gledi næga, í þíns fridar skauti og skjóli þæga.

No. 311.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Ó Gud! þín mild og heilög hönd, hjúskapar gaf á jördu bönd, þig bidjum helgur Herra! gef þessum hjónum heill og nád, hjartans eindrægni, ydni, dád, þeirra lát yndi' ei þverra, þaú leid, þeim greid, hjálp ad bera, hvad sem skér, svo heit adgætti, vongód í hrigdum, vor í kjætti.

---

7. Katechisatíóns-Salmar.

a). Á undan Katechisatíón.

No. 312.

Lagid: Kristi! vér allir þökkum þér.

Í nafni Jesú nú, vor Gud! nálæg þér börn þín standa, ord þitt í gledi eins

og nand, oss færir líf til handa; svo þad til gagns vors sanna vér, séum fúsir ad læra hér, gef øllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagid: Heidrum vér Gud huga' og sál.

Alvísi Gud! lát ord þitt blídt, útbreidast heims um løndin vídt, góda þeim úngu aef sem fyrst, til gudrækni og dygda lyst, þinn kraptur ædri øllu er, úngum og gømlum kénn því hér, godi Fadir! ad gedjast þér.

---

b). Eptir Katechisatíón.

No. 314.

Lagid: Gædskuríkasti Grædari minn!

Nádugi Gud! vér þøckum þér, þad oss úr mirkri leiddir hér, og qveiktir ljós þitt klára; kéndir oss þeckja þig og hann, þú hvern útsendir, Lausnarann, strax á tíd æsku ára; gjøf sú, gef þú, ávøxt færi, ad vér lærum lifa' og deya, Frelsarans bodord sem fyrirsegja.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! (sjá No. 130.)

---

8. Konfirmatións-Salmar.

a.) Aundan Konfirmatión.

No. 315.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þessi dagur, ó Gud, vor Gud! gef vel oss blessast nái, vid þig oss bind og vid þín bod, veit trúarstyrk hverr fái; Fadir! hér fyrir þér, fólk úngt og gamalt sier; oss, Fadir! álít þú, med ædstu mildi nú, andi þinn lid oss ljái.

2. Þitt legg þú úngum ord í munn, innra þess kraptur brenni, ad trúna' og hennar atrid kunn, æ følskalaust medkéñi. Þeir fyrri færdust þér, fyrir þeim bádum vér, skírdust til þíns nafns þá, þig, Gud! nú treystum á, von sú uppfyllast vinni.

3, Nádar sáttmál ánþa þú, nú vid børn þessi' og sídan, lát já þad, sem þau segja nú, síst þeim úr minni lída; en breiskt þó er sérhvert, einn þú máttugur ert, hjálpa med styrkri hond, hverri fróm-lyndri ond, til enda trúrri' ad bída.

4. Og nær þau húsum fedra frá, flytjast í veraldinni, trúarbrøgd Jesú þú lát þá, þeim vera' í fersku minni; svo hlýdin

þjóni þér, á þig treysti' einn, sem þer, yfirgafst' aldrei þann, á þig sig reida vann, og Fødur líkn fela þinni.

No. 316.

Lagid: Gædskurikasti Grædari minn!

O Fadir, Son og Andi! þinn, órofinn stendur sáttmálinn, eg þó mín ord ei haldi; æ! minn mig jafnan á miñ eid, en ef eg skeika' af réttri leid, unn mér þad ángri valdi; hverr þá, hér má, vita, Gud! ad veitir nád, því viljum gladir, á sáttmál þitt treysta, tryggvi Fadir!

---

b.) Eptir Konfirmatión.

No. 317.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Drottinn! þú, Drottinn, ad hátign stór, æskan nú, einlæg en hvikul sór, þínum merkjum undir æ, og dygdar strída. Seig þú: børnum lid eg ljæ, læt þau heill bída. Gud er hjá, Gudi ef hlýdid; Fadir sá, sier hvad bágt lídid, ørugg þá, elskud børn! strídid, sterk er Drottins hjálpar hønd. :,: Ydar Fadir elskar heitt, elskendur sína. :,:

2. Dygda-skeid, skundid nú kjæru beru! en súleid, er hætt og villugjorn; bættri villu þurfid þér, þó sist ad qvída, ljós á vegum yckar er, ord Drottins blída. Guds forsjá, greidir veg ydur, hættum í á, hvervetna rydur, alla þá, almáttug stydur, sem ljúft er ad Drottinn leidi sig. :,: Hann er sæll, sem hlýdir fús, himnanna Gudi. :,:

3. Varnir! hér, hlustid ord Drottins á, hrædist þér, ad hneixla bornin smá; Drottins raust af hærstu hæd, hátt dunar þanninn: mín skal hegning hitta skjæd, hneixlunar manninn; en hverr sá, er villtann leidir, veginn á, veg sjálfs síns greidir, sælu' ad fá, sem Gud tilreidir, þeim, er kjærleiks vinna verk. :,: Gjori hver ad gjæta sín, Gud Drottinn allra! :,:

No. 318.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Gud, Fadir orma' og anda, eilíf, trúfost veran merk! óbifud ord þín standa, þó alheims falli bygging sterk; veit oss trú, vel ad halda, ef veikist sú, styrk margfalda, vid oss þú, og veikleiks lát ei gjalda.

9. Reformatións-Salmar.

No. 319.

Lagid: Vari nú Gud oss ecki hjá.

Gud ljóssins Fadir gódi! nú, gofgi þitt nafn vort hjarta, úr ljótu mirkri'oss leiddir þú, í lærdóms skin Jesú bjarta, þá mirku's skýldi þoka því, þú sagdir: verdi ljós á ný! drógst svo frá dymmari svarta.

2. Pína kyrkju stríddi' illskan á, en Gud! þú nádir styrkja; hug og dygd gafstú þínum þá, þeir lýstu' upp veginn mirkva, svo frelsi' og ljós oss féll í skaut, flýa hjátrúar veldid hlaut; sem klettur stód þín kyrkja.

3. O Gud! lát oss ei optar sjá, aldanna mirku dag, og lát Kénnendur aldrei fá, oss sem á tálar draga, svo allir kristnir, eins og ber, þig elski, þecki' og hlýdi þér, og þínum elskulega.

4. Öll blessan, Drottinn! er hjá þér, oss blessa þú af hædum; kyrkjunnar ætíd vordur ver, vernda frá ófrid skjædum; á jord trú manndygd oss skal þá, undirbúa, svo himnum á, ljóssins Gud lofa nædum.

No. 320.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Góð stendur, Gud! þín kyrkja, grundvellud, fest, óhrærd; hana vannst stydja og styrkja, gegn strids ofriki' og flærd. Illskunnar megnt ofbeldi, ei hús þitt bifa má, mótstendur mirkra veldi, merkum byggt sannleik á.

2. Líknsami Fadir ljósa! oss leiddir fund þinn á, allir, sem inngáng kjósa, í hús þitt, gjarnan fá. Þá bandstú, burtu líða, blindni og hjátrú vann; lofgjord þér lúkum blída, í ljósi því upp sem rann.

4. O Gud! oss unn ad læra, hvad ertú mildur oss, og nýt ord þín færa, svo edlunnst dýrdar hnoss; æ medur oss þitt skjæra, orda ljós, Drottinn! geym; lát þess fridar-bod færa, farsæld um allan heim.

10. Kyrkjuvigslu-Salmar.

No. 321.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, ó Gud! kann, ei jördin, hús né stadir, himnanna enginn himin vann, þig, himna taka Fadir! alla hluti, þú ætíd sjer, einninn þann sofnud, sem ad

hér, þig dýrkar, þig ákallar, vor hjörtu bljúg sig hefja nú, himnanna til, hvar sjálfur þú, drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, eptir hans fyrirheitum, hús þetta blessa, heyr oss þá, hér þinnar nádar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt ord, hér setjumst vér vid Jesú bord, hér dygdir helgar lærum; þú, Fadir! rett oss þína hönd, þinn andi styrki vora önd, ad gódann ávöxt færum.

3. Margur, sem hrigd í brjósti ber, hvern buga mótgángs hleckir, athvarfs leitar og hjálpar hér, hans mædu best þú þeckir; leid hann, ó Gud! af ángist út, og lát hvern þann, er þjakast sút, frelsis stund finna þína; svo hann med gedid gladt á ný, gángi musteri sjálfs þíns í, þacklæti þér ad sýna.

4. Þig bidjum vér í þessum stad, þú, Fadir allra þjóda! vort blessa land og vernda þad, veit því frid og heill góda, í nafni Jesú oss heyr þú, í nafni Jesú von og trú, á hans ord ætíd festum: ad þú oss veitir, Herra! hér, hvers í hans trausti bidjum vér, og oss er æ fyrir bestu.

5. Á sídan, Gud! med engla her, um eilífd samstemmandi, fegri lofsaung vér

færum þér, á farsældarinnar landi, þar fáum vér þig sjálfann sjed, og Son þinn Jesúm Kristum med, sem megnum vin vorn kalla, þar gefur þú oss frid og frægd, fögnud, vegsemd og gæda nægd, Drottinn! um eilífd alla.

II. Fridar-Sálmur.

No. 322.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng greidá.

Bjódid lof þeim bóli' og neyd afvendti, burt er stríd, sem oss med naud umsvennti, bæna gádi, arimd afmádi, Gud alrádi, og sína nád oss sendi.

2. Herrañ ædsti býr oss gaf, ad fridur, frá himni sté til vorra landa nidur, hann oss kiætir, hvad sem mætir, hrigd upprætir, barn adgætir, er bidur.

3. Gud! med lotníng þér sé þöck vor samin, þinn lofstýr um öll heims löndin framin; þig, er gridin, gæfu lidid, gafst og fridinn, eikn tilbidjum, Amen!

12. Huggan í Sjukdomi

No. 323.

Lagid: Af djúpri hrígd ákalla' eg þig.

Eg farsæld lífsins ádur sá, á mínum gledi-dögum, ótal gladværdir átti' eg þá, í eptirlætis högum; vil eg því nu veikleika med, vardveita jafnan rósamt ged; þó særist sorgar slögum.

2. Eg má syndara annann mig, ó Gud! fyrir þér játa; óhlýdinn er eg þrátt vid þig, þú agar samt í máta: skal eg sekadur eckért þá, álag tímanlegt borid fá, og mig leidrétta láta.

3. Fadir! mig allann fel eg þér, forsjón þín ad mér gæti; hvert sem þú lengra lénar mér, líf eda heil' eg mæti, á þér einum skal allt mitt traust, ásjá mannanna' eg trúi laust, þú hjálpar, huggar, kjætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, erfd mín er viss á hædum, mitt andlát því eg óttast ei, ellegar grafar hrædu; og þó eg ráfi' um daudans dal, Drottinn! nád þíni' eg treysta skal; þú ert hjá mér í mædum.

5. Harma tölum skal hindra frá, en heldur Gudi veita, med þolinmædi hon-

um hjá, 'hjálpar og nádar leita; jafnan í naudum hugsa hér, hverju líknsamur Drottiñ er, hann eiñ kann ollu ad breyta.

13. Vid Kyrkju-gáng Mædra eptir Barn-burd.

No. 324.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Lof, dýrd um aldir alda, ó Gud! þér syngjum vér, þygg lofgjörd þúsundfalda, þú veikum miskun tjer! oss þegar ángur skér, í fodur umsjón tekur, og aldrei burtu rekur, þá sem ad treysta þér.

2. Hættar' þrautir, sem þjádu', þær hvurfu, gleymdist hver, og inndæl ord vidqvádu: einn madur fæddur er, arftoku von sem á, í dýrdar rist ædstu; ó von án líka, stærstu! hverfa burt hrigd oll má.

3. O! vor Gud! veit hver módir, vel børn uppal' um heim, ávextir ydju gódir, eilífd farsæli þeim, upp þá risin af grøf, til gledi, gladvær segi: Gud! hér er eg og þegin, af þér hin góda gjøf!

14. Á Fædingar-degi Manns.

No. 325.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Fyrir mitt líf eg þacka þér, á þessum degi' er gafst þú mér, Gud! þér eg gofgun færi, ad þín nád til þess þóknun bar, þad eg af engu skaptur var; líf mitt sú nádin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, vid umsjón þína fram eg dróst, ad augnabliki þessu; gledi-dag margann gafst þú mér, grátur og þjáning umbreytt er, í farsæld, frid og blessun.

3. Overdugann medkénni' eg mig, margfaldrar nádar lífs um stig, ó! þú allsherjar Herra! mig, jardar duptid, minntist á, í mildi þinni eilífd frá, svo farsæll fengi' eg vera.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, mín andvørp taldi forsjón þín, fyrr enn eg skapnad fengi, minn deildann verd útmældir mér, miklu fyrr enn eg beiddi hér, þá eg var enn þá enginn.

5. Þú létst mig fyrir þér finna nád, frá eilífu þín vitsku dád, synd alla sá þó

mína. O! elsku'og náð, þá aunnum mér, allrar veraldar Herra tér! ó Fadir! forsjón þína.

6. Ad lífid mitt adgættir þú, ad lífs og heill hér stend eg nú, ad lífs ánægju' eg smacka, ad undarlega' útleiddir mig, og híngad til um gæfu stig, þér, Fadir! allt eg þacka.

7. O Gud! ef lifa lengur á, legdú mér til þad gagna má, af þér eg vona þessa. Eg líf og sál afhendi þér, æ Herra! virdstú líkna mér, vernda mig best og blessa.

15. Ferda-Sálmar.

No. 326.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

O þú Guds barna geymarinn! sem greidir inn- og útgáng minn, í nafni þínu nú vil eg, nádþurfi birja ferdaveg. O Drottinn! bjód þú Englum þín, á leidinni þeir gæti mín.

2. O Drottinn! virdstú ad mér gá; o Drottinn! leid mig til og frá; bønd þín mig verndi hvar eg fer, háskanum vísi burt frá mér; o Drottinn! skildú ei vid mig, einka forunaut kýs eg þig!

3. O Drottinn! geym mitt megn og mál, minn líkhams krapt og veika sál', húsid líka og heimkynnid, holla vini, sem skilst eg vid, gættu þeirra og gef mér þá, glada og heila aptur sjá.

4. O Drottinn gódi! annast þú, áformid minnar reisu nú, taktú mig ad þér trútt og vel, tilsjón þinni mig allann fel, slisförum øllum varna vid, vertú minn Gud á alla hlid.

5. O Drottinn! eign mín æfinleg! af þér lifi og hrærist eg, fyrir mig Jesús útgaf ønd af því leid mig vid sterka hønd, einkum nær eg skal falla frá, farsæla reisu gef mér þá.

a) Vid Húsfødurs lánga Burtfør.

No. 327.

Lagid: Vari nú Gud oss ecki hjá.

Þú þeckir, Gud! vort áform allt, og vorn fótstig þú greidir, ydn góda blessar einn ávalt, allt stydur, verndar, leidir; eg birja ferd, en bid: ad þú, blessir mitt áform líka nú. hásaksemd allri eydir.

2 Gef heilsa, þol og heill frá þér, hjá mér á vegum búi, svo hagsæld finn' eg hvar

eg fer, og heim með gladværð snúi, um votn og land mót voda hag, vertú minn skjøldur nótt og dag, eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, minn ert og þeirra fadir, heimkynni mínu hafá gát, hvad sem mér úthlutadir, heima-folk, eignir, ástand, líf, almættis þinni fel eg hlíf, gef aptur finnumst gladir.

4. Eg svo í fridi reisi rór, rækt mitt kall med dádum, og held til baka, hitti frór, hús mitt gladur í nádum, og ásamt mínum eptir þad, eg þig prísa og dáist ad, þinni vernd, þínum rádum.

b) Vid Húsfødurs Aptnrkomu.

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur, þock sé þér, þú Gud! sem geymdir mitt hvad er; margur heimkominn hús sitt fann, hrapad, velbyggt sem qvaddi hann, en stormur, vatnsflód, eldur braut, ørsnaudur svo hann ráfa hlaut.

2. Þú heyrdir, Drottiñ! þad eg bad, þá eg og mínir skildumst ad, þú hefir vardveitt þá og mig, þín nád oss fylgdi mildilig, ferd mína hefir framad þú, siñ eg allt skadlaust heima nú.

3. O Gud! Vendarinn! eg þig bid, ofs hér framvegis haldtú vid, ad med fridsemi, eins og ber, umgángást mættum gladir vér, og lifa þar til æfin dvín, í bæn og trú og von til þín.

4. Öll vor fótspor og allann dag, annist þín forsjón nótt og dag, þín hönd ofs leidi, Herra kjær! hvar sem vér gaungum, nær og fjær, og gef sídast ad sælir vér, samfögnum upp í dýrd hjá þér.

---

16. Vid opinbera Aflausn.

a) Fyrir:
Nádugi Gud! fyrir nafnid þitt, etc. (8da vers af No. 138).

b) Eptir:
Minn Gud! eg má þad játa, etc. (sjá No. 145).

---

17. Vid Lika Uthafningar.

No. 329.

Lagid: Þann Signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, ad ei med qvöldi kendi, daudinn lífid dregur med

sér, dapurt íburt úr hendi, vér skulum út, en grøfin er gjør, þar gefst ei annar endi.

2. Gud gefi, þad svo þjónum vér, í þessari verøld inni, ad Guds Son med trúnni taki hverr, svo traustlega miskun finni; þá heimurinn frá oss hallar sér, hjálp Guds aldreji linni.

3. Nær førum vér í vort Fødurland, og úr fárinu skulum venda, gef eg mína sálu Gudi' í hand, í gledi himnaríkis senda. Gud Fadir, Guds Son, Guds heilagur Andi, gefi oss gódann lífs enda!

Lof sé Gudi! vor lausn er gjørd etc. (sjá No. 92, 2ad, 4da og 5ta vers).

No. 330.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Andlegann styrk mér auktú þá, ó Gud! nær verøld skilst eg frá, svo ged-rór mína gefi' eg ønd, gódi Fadir! í þína hønd; hørmum mínum í huggun snú, og himninum fyrir mér uppljúk þú!

Vidbætir.

I. Lofgjördar- og Packlætis-Sálmar.

No. 331. (1.)

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Eilífi Gud! þín gædsku gnótt, giörvallra minna daga nótt, upplýsti nad einskjærri, svo leidin þraung, ei þókti laung, bjáningum fetud nærri.

2. Fyrir þá elsku, Fadir vor! færum þér vid hvert æfi-spor, þackir í þessum heimi, en sídarmeir, þann aldrei deyr, eilífdin prís þér geymi.

3. Þér einum felum alla' oss! þinn einka Son, er leid á kross, vort dæmi, von, ágæti, sé þar til vér, sönnum hjá þér, sorg ad breytist í kjæti.

No. 332. (2.)

Lagid: I Babylon vid vötnin straung.

Þig lofi allur engla her, alheims verndarinn blídi! þig lofi jardar þjódin hver, þér allt hvad skaptir hlýdi! þig lofi allt hvad lofa má, er líf og tilveru' af

þér nam fá, um þitt alveldid vída! útbreidist lof þitt alla tíd, eilíf guddómsins hátign blíd, af túngum allra lýda!

II. Endurlausn vegna Jesú.

No. 333. (3).

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Jesús Kristur vor vinur er, vinsengi hans fulltreystum vér, samvitsku'er ognum eidir; flýum því gladir fund hans á, er frelsa nádi' oss qvølum frá, og til lífs eilífs leidir.

2. Af elsku til vor ofan frá, Guds einka Son steig jørdu á, og madur verda vildi; ó þann fognud, sem fáum vér! Frelsari vor hann ordinn er; prísum hans miklu mildi.

3. Guds einka Son er vinur vor, vér ef hans fetum dygda-spor, í huggun hrigdin breytist; óttast ei þurfum deyd né dóm, Drottins ef þeckjumst nádaróm, oss þá hans víngan veitist

4. Vinur trúfastur vor er hann, er vill oss hjálpa og líka kann, ef hørmúng á vill strída; synd-þjádir flýum fljótt til

hans fullkomna meina græðarans, sem andar svipti' oss qvida.

5. Oss yfirgefid aldrei fær, undir hans vernd framgaungum vær, ef hrøsum, hann oss styður; hverr honum treystir, sæll er sá, sifeldt hans gánga vegum á, um adstod bljúgur bidur.

6. Vor ástvin, Jesú! þackir þér, þínir frelsudu gjøldum vér, sem von oss veittir blída, þínum fagnadar fundi ná, fullsælum gledjast Drottni hjá, í flock útvaldra lýda.

No. 334. (4.)

Lagid: Heidrum vér Gúd af huga' og sál.

O hvílík heill! ad þeckjum þann, þjóda gjørvallra Frelsarann, Jesúm, sem lífid lét á kross, ljúfur til frelsis øllum oss. O! þá brennheitu elsku hans, ei vildi hann dauda syndarans, en til farsældar leiddi lands.

2. Sælar má kalla þjódir þær, þig sáu' og heyrdu, Jesú kjær! medan í heimi hafdir dvøl; hvers þó oss hér ei gefist vøl, þig munum gladir sídar sjá, samarfar þínir verda þá, í helgra bústad himnum á.

3. Sanna huggun og sælu von, siálfur hefir oss veitt, Guds Son! endurlifgadir ad hjá þér, eilífrar gledi njótum vér. Sú eptirþreyda sæla' og huoss, sífeldt upplífgi hvern af oss, þegar adkémur þraut og kross.

4. Til himins fórst á undan oss, eptir útstadinn deyd á kross, eins munum eptir endíng kífs, endurvakna til betra lífs, í þínu ríki' ødlast þá, æru og dýrd þér siálfum hjá; hvad þá vidjafnast huggun má?

5. A þig trúum og vonum vær, oss veika styrk þú Jesú kjær, þér svo ad aldrei føllum frá, freistingar þó oss leiti á. Þú hevrir æ vort harma qvein, hjálpar og grædir andar mein; sú er vor likn og sælan ein.

III. Sannur Kristinndómur.

No. 335. (5.)

Lagid: Sá frjáls vid løgmál fæddur er.

Allt gott kémur frá einum þér, ástríkur manna Fadir! af þér þins besta væntum vér, í von loks deyum gladir.

2. Helgist þér æ vort hjarta' og mál, svo hötum ræðu ljóta, vísdómsfull ord þín vora sál', veki til yfirbóta.

3. Andar gágn vort og annara med, ordrædur vorar stodi; þolid og hógvært gef oss ged, glæpa svo fyrrist vodi.

4. Herra! þegar ad þúngann kross, þú vilt oss bera láta, víst hann ad gódu verdur oss, von sú oss gjori káta.

5. Ef ad trúlyndir elskum þig, andar mein kunna' ei granda; vodi og neyd þó sýni sig, senda munt nád þíns anda.

6. Hvad sem oss mætir heims um bygd, hug-gladir vér því tökum; mýk oss gjörvalla mædu' og hrigd, mæddir þá til þín qvökum.

7. Verdi oss, Fadir! vild þín á, vantrú og efa forda, óþolinmædi' oss flýi frá, fyrir krapt þinna orda.

8. Samvitsku ró og sálar frid, sælum gef oss ad halda; einnig medbrædur vora vid, varast tvidrægni kalda.

9. Svo sem ad fjöldann synda þrátt, sjálfur oss fyrirgefur, eins gef framvegis ydkum sátt, vid alla sem skyldan krefur.

10. Audlegd ef fellur oss í skaut, elskuríkt veit oss sinni, ad aumra léttum undir þraut, eptir tilætlun þinni.

11. Ef fáum neyð og orbirgð reynt, eptir ráðstøfun þinni, trú og þolgæði ljóst og leynt, lát oss votta hvert sinni.

12. Athafnir vorar allar hér, ætíð gef oss að vanda; svo ydjum það, sem þócknast þér, þinn send oss styrk til handa.

13. Hóf og ydju, sem hentar best, hreinskilni' og dygðir allar, oss kristnum gef að ydka mest, uns dauðinn héðan kallar.

14. Lát oss svo, Drottinn! lifað fá, lastvara meðan þreyum, að sæla vis þér sjálfum hjá, sé oss þá héðan deyum.

No. 336. (6.)

Lagið: Kom, Skapari heilagi Andi.

Þú, sem bið góða elskar eitt, enn þótt að veikum finnist hjá! án þín eg megna ecki neitt, allur minn kraptur þér er frá.

2. Breiskleik minn, Drottinn! þeckir þú, þín náð og styrkur efli mig, á þínum kjærleik krøptug trú, kénna skal mér, að elska þig.

3. Lát elsku þá minn hnegja hug, að helga líf mitt einum þér; þín linkind æ mér léni dug, lastvørum hegða mér, sem ber.

4. Gef þú mér skyn, að dygð og dáð, dýrmætast hnoss í veröld er, að sá, sem vandar allt sitt ráð, öruggur sérhvern mótgáng ber.

5. Að fullgjörð dygð ei finnast kann, föstum grundvelli stofnuð á, nema skír trú á Skaparann, skíni guðrækni sini hjá.

6. Þú, sem einn verkar veikum í, að vilja' og gjöra það, sem ber; styrk þú minn veika þróttinn, því, frá þér minn allur kraptur er.

No. 337. (7.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Elsti Guð vor allra Faðir! einn ertú góður, mikill, vís, af undrun þinnar gæðsku glaðir, gjöldum vér þér af hjarta prís; þig að dýrka mjög inndælt er, um gæðsku þína syngjum vér.

2. Hverr, sem ástgjafir þínar þeckir, og þær rétt virða skyn á ber, því skyldi hann þig elska ecki, af elsku leiddur hlýðnast þér, á gæðsku þinni efalaust, æ grunda sína von og traust!

3. Að Jesúm Krist, þinn Son, oss sendir, sérlega krefur þöck af oss, hann þig, sem Föður, þeckja kénndi, þoldi vor

vegna deyð á kross, lærdómi bæði og lífnað' með, ljós og farsæld útbreiða réð.

4. Fyrst Guð oss þannig elskar alla, og eblir heillir sérhvers manns, látum oss, bræður! léttbært falla, að líkjast dæmi Skaparans, ástsemi, dug og elsku með, ástundum dygð og frómlyndt geð.

5. Kjærleiks Guð! oss sem kallað hefir, Krists ríkis til af þinni náð, og öllum jafnan gott allt gefur, æ! gef oss bæði vilja' og dáð, að lífs til enda þjónum þér, sem þínum börnum verdugt er.

No. 338. (8.)

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

Hjálpa mér, Herra blíði! af hjarta geðjast þér, eg svo gegn öllu stríði, orð þitt sem bannar mér; verk ráðvond æ að iðja, aðstoða virðstú mig, með þeim svo ber tilbiðja, og bestann dýrka þig.

2. Gef, Faðir! krapt eg kunni, kéfja girndvonda' í mér, ráðvendni æ svo unni, og finni náð hjá þér! afvega lát ei leiða, løst mig, né glæpa her, ei spott né ótta neyða, ótrúr að reynast þér.

3. Boð þín mér blessuð vísi, braut rétta lífsins á, hana mig feta fýsi, far-

sæld eilífri ná; styrk mig að vilja vinna, verkin skyldu með trú, og æðsta umbun finna, er dygðum heitir þú.

4 Gef þú mér góðfúst hjarta, gagnast øllum sem best, aumka þann qvøl um qvartar, kjætast samheillum mest; ljúfum svo Jesú líkist, lund kjærleiksfullri með, farsæld þíns friðar ríkis, fæ eg þá glaður séð.

5. Gef að eg rétt ígrundi; góður að ert og vís, auðna mín allar stundir, af þér að gjørvoll rís. Þó sorg umhverfis hljómi, harðar ef raunir þjá, í lífi, deyð og dómi, Drottinn! þig treyst' eg á.

No. 339. (9.)

Lagið: Kom, Skapari heilagi Andi.

Drottinn! ástunda dygðir mér, daglega gef og boðorð þín; þú til ens góða þróttinn ljer, það veri besta huggun mín!

2. Viki eg þínum vegum frá, virðist þú í náð að benda mér; fyrirgef breiskum, Faðir! þá, framvegis gef eg hlýðnist þér.

3. Ast þín føðurleg ætíð mig, upprørfa skal að stunda dáð; vongóður kém eg þá fyri þig, þegar eg allt mitt vanda ráð.

4. Því ef eg dygda brædi stig, þolgódur freisting yfirvinn; gód medvitund þá gledur mig, Gud! hún er sælu pantur minn.

No. 340. (10.)

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

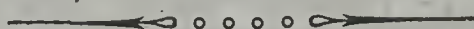
O Herra Gud! þér heidur ber, med hjartans gledi og lotning vér, til þín nú þánka rennum, dásamlegur í öllu ert, allt hefir mjøg vel til vor gért, þacklátir þad medkénnum, æ! lof, tilbeidsla, ást og dýrd, eilífi Fadir sé þér skírd, Fødur-nád fyrir þína, sem einka reyndist verndin vor, velferdar til hvert greiddi spor, því ber oss þøck audsýna.

2. Fyrir vort lífid þøck sé þér, þín lofsverd nádar-gjøf sem er, og þad af miskun þinni, heldur því vid og hjúkrar ad, Herra! en einkum fyrir þad, ber oss med blíúgu sinni, þér þacka blessad þitt hjálprád, ad þú hefir af Fødur-nád, kristna menn þar til kallad, þig réttañ Fødur þeckja vorn, þín verda farsæl óska-børn, nú og um eilífd alla.

3. O! hvílík huggun er oss þad, ega þvílíkann Fødur ad, voldugann, vísann, gódann! fáfródir, breiskir, veikir vér,

vinna fátt skynjum, sem oss ber, má oss því margt ofbjóða; svo er og varið vorum hag, að víst er fjortjón nótt sem dag, samt þurfum síst að qvíða, ef — eins og hlýðnum børnum ber — með breytni góðri stundum vér, að þóknast þér og hlýða.

4. O Faðir! láttú elsku þá, sem øllum heimi virðist tjá, upphvatníng æ oss vera, hreinskilni stúnda hjartans mest, og hegðun alla vanda best, í þinni augsýn, Herra! að vér framgaungum ætíð hér, eins og ráðvøndum kristnum ber, og stundum mest sem megum, þinni líkíng' og þóknun ná, þúsundføld náðar gæði þá, vís vér í vonum egum.

IV. Trúrækni.

No. 341. (11.)

Lagið: Allir Guðs þjónar! athugið.

Heilagur Faðir himnum á! Høfundur trúarinnar, þitt voldugt orð oss vísar á, veg sáluhjálparinnar, lát oss trú rétta rækja hér, í ríki þínu svo að vér, þig! sælir fáum finna.

(22)

2. Vertú, Jesú! vort lífsins ljós, leid oss á vegin sana, unadsemd vor og ædsta hrós, æ sért, hjálparinn mana! sá traustid á þig setur fast, sist mun um eilífd fortapast, hreppir sæld himin-ranna.

3. Vor trú sé bygd, sem vera ber, vísdóms á ordum þínum, til enda lífsins allir vér, ávøxt verdugann sýnum; en nær vér røsum, Herra! hér, hjálp oss ad ecki føllum vér, ne sídar sælu týnum.

4. Brákadan sundur brjót ei reir, blís trúar endurnærdu, ydrandi sálna andvørp heyr, andans þeim huggun færdu; gef ad þér aldrei føllum frá, frelsíng er sæktir megn oss á, send þú líkn hjarta særdu.

5. O Drottinn! sem ad oss í hjá, uppbyrjad trúna hefir, ebl hana svo ad ødlumst þá, oss daudi, grøf umvefur, endalok trúar, eilíft líf, hvar eptir heimsins mædu' og kíf, fagnadar gnótt þú gefur.

No. 342. (12.)

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Þín sjást, ó Gud! um verold vída, vísdóms, almættis, gædsku spor, jørd, himin, árin ódt sem lída, allt hrópar;

mikill Gud er vor! hverful umbreyting innir bert: óbreytanlegur Gud ad sért.

2. Gjørvøll náttúran þannig bylur, þér dýrdar loffaung ósjálfrád; mín sála gjædd med skynsemd skilur, þitt skipar øllu vísdóms rád, og med trú, sem þinn Andi lér, upp til þín, Drottinn! lyptir sér.

3. Hvad er eg þess, ad þorl' eg senda, til þín, Alvaldi! huga minn, þú, sem ert, verdur, varst án enda, Vera heilög og fullkomin? Þinn helgur Andi hjarta í, hreinskilnu býr, eg treysti því.

4. O! hvad þú mønnum øllum hefir, andsýnt fødurleg kjærleiks hót, med Anda þínum oss þú gefur, athvarf til þín af hjartans rót. Þad sonar traust vér fengum fyrst, fyrir þinn Son, vorn Jesúm Krist.

5. O! hvad veikann þad hressir huga, ad hefja klockva sál til þín; eckért mótlæti mig kann buga, medan eg veit þú gætir mín; allt skapad birtir almátt þinn, allstadar eg þinn kjærleik finn.

6. Nú sie jeg gløggt þín guddóms merki, gædsku, almætti, vísdóm þinn; hvert eg er einn, í værd eda verki, veit

eg ad þú ert Fadir minn. Fadir! í þína fodur-hönd, fel eg öruggur líf og önd.

7. Þad er sú trú, sem hér í heimi, himininn opinn sýnir oss; þad traust, o Drottinn! gef eg geymi, gudrækni med, sem besta hnoss! vid enda lífs míns viss er trú, vid mér, sem Fadir, tekur þú.

V. Elska og Traust til Guds.

No. 343. (13.)

Lagid: Sólin upprunnin er.

Hvad eru vinir, völd, vit, fjör og hreysti? hvad lífsins heilla fjöld? hann þeim lítt treysti, vel sem ad veit: veikast allt burt, sem reykur, mótlætis mirk vid el: mind skugga' eg horfna tel, þá ljós um leikur.

2. Hví treystum veikir vér, volt á heims gædi? glis stundlegt eckért er, ánægju sædi, ókomins lífs, unadar blóm, sem gefur, fyrst þad hér böl opt býr, í heilsku lífi snýr, gröf yndi grefur.

3. Vor., sem hér æfast á, í reynslu standi, skilinn lífs skóla frá, skynsamur andi, fyrir víst veit, valt er gjörvallt í

heimi, en ædri oruggt hnoſs, ánægju lifs að oſs, Guðs mildur geimir.

4. Sannfæríng ſifeld mann, ſú á ſkal minna, lifs yndi hér að hann, hvíkult mun finna; honum að er, hér ætlud ſtundar vera, hann því nær ſorg hér ſá, ſamferdaſt gledi, má, rór báðar bera.

5. O Drottinn! einum þér, óhult eg treyſti; gef aldrei grandi mér, glis heims né freiſti; brøgð véla vond, velferd ei raſki minni; legg mér æ likn í neyð, létt hrigð, að ſæll við deyð, eg føgnuð finni.

No. 344. (14.)

Lagið: Herra! þér ſkal heidur og lotníng greida.

Guð, ſem allri gæfu ræður minni, gef eg ætíð treyſti forſjá þinni; vilji þinn æ veri minn og veit hvert ſinni, unun í því finni.

2. Allt þín ſpeki, elſka, máttur leidir, øllum miſkun ſképnum þínum greidir; hví ſkal klaga hót um daga? Herrann lagar, gæfu lifs um leidir.

3. Mitt frá eilifð ſkapað hlutfall hefir, hvað ſem bidur þú, mig frið' umvef-

ur; lán og mæðu, matst þú bæði, mér hjálpræði, Guð í öllu gefur.

4 Líki þér svo, lát mér eckért granda, legg ánægju daga mér til handa; en ef vinna velferð minni vjel, eg finni, hjá þér huggun anda.

5. Þín náð bauð oss jarðar gleðji gæði, gæðskan allteins skóp oss lífsvanqvæði; sjálfs ef eigi sok mig beygir, sáttur þreji' eg; þú ljer þolinmæði.

6. Missi' eg heill, sem mildin þín gaf blíða, mótgáng þú ef villt eg skuli líða; þá eg beiði, úr böli neyðar, best munt greiða, bót ei láta bíða.

7. Mun brádt þrotið máské fjörið æða; mildi Guð, þitt verði boð! því hræða, sé víst valin, víss mér talin — sú von er alin — hví má hel mig hræða?

No. 345. (15.)

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Einn dagur öðrum tjáir, allir megum vér sanna það, hverr sem þess gætinn gáir, og gjörvallri hyggur sköpun að, mikill er, og mildur Drottinn, mönnum tér, gæðsku vottinn, gæða hver, gnótt er þaðan sprottin.

2. Umbreytíst allt í heimi, óbreytanlegur hann þó er, í öllu lífs andstreymi, ætíð honum því treysta ber. Náðargnótt, næga gefur, nýhann þrótt, veitt oss hefir, dag og nótt, Drottinn náð umvefur.

3. Honum af hjarta treystum, hann er vor einka líkn í neyð, oss sínum endurleystum, eins mun hann verða líf í deyð, síst oss má, sækja mæða, sældir þá, dýrðar hæða, honum hjá, hljótum æðstu gæða.

4. Framvegis, Faðir blíði! fulltingi þinn treystum mest, í luckn' og ángurs stríði, oss þín miskunnar líkn best; um eckért þá, annað hirðum, enn þig sjá, mest það virðum, og himnum á, hjá þér búa' í kyrrðum.

5. Trúlyndum heitið hefir, hjálpráð oss mönnum öllum tjá, farsældar gnóttir gefur, Guð vor! þitt orð ei bregðast má. Sælu þú, þínum geldur, þjónt'er trú, stöðugt heldur; hugsan sú, huggun æðstu veldur.

No. 346. (16.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Trúfasti Guð! eg til þín kalla, titrandi hirtist fyrir þér, og bið um

miskun æfi alla, aldrei að gleyma viljir mér; eg veit þú heyrir andvörp mín, og sendir hjálp af gæðsku þín.

2. Öll mín þegjandi andvörp þeckir, og tár mín sjer þú leyndunni í, mér hjálpar best nær aðrir ecki, og harðt umsrennir neyðin því; þegar mér veiklast von þú sjer, virðst þá huggun að senda mér.

3. Þó að eg eigi þecki tíðum, þína alvísu stjórn á mér, athvarfs samt leita' í eymdum stríðum, einúngis skal, minn Guð! hjá þér; veikur lítt standast við eg má, vel lát mig stríða' og sigur fá.

4. Á þér trúnaðar-traustið festa, tryggvi leiðtogi! veittu mér, hvert sældin eða sorgin mesta, frá sjálfum þér að höndum ber. Dagfar mitt prýða dygðum gef, Drottinn! á meðan hér eg tef.

5. Fagnandi þá eg fús meðkénni, föðurást þína sældum í; eins þó mótlæti mig umspenni, mun eg rólegur taka því; gef aldrei skiljist eg við þig, æ, góði Faðir! bænheyr mig.

No. 347. (17.)

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Á Guð eg treysti einann þig! ástríkur jafnan leiðir mig; eg gleðst af Föð-

ur-umsjón þín', eg veit í náð þú sjer til
mín, ond minni rósemd eykur það, ángist-
og neyð þá þreyngir að.

2. Hverr himna Drottinn ástvin á,
óqvíðinn lífs veg gengur sá; ei sturlast
hann þó eymdin hörð, að honum kreppi
hér á jörð; senn veit hann reynslan úti
er, endast með henni neyðin hver.

3. Lídsemd veit mér, minn gódi Gud!
ad geymi' og stundi vel þín boð; að setja
megi trú og traust, til þín hug-gladur
efalaust, uns sælann himna fæ eg frid,
og fagna þína miskun vid.

4. Forsjónar vegi fæ eg þá, Fadir!
þína med undrun sjá; þú andar-gagn
dýrt mattir mitt, mikllst um aldur nafn-
id þitt! því vís og gódur æ þú ert, at-
hvarfid vort í raunum sért.

No. 348. (18.)

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Allt hvad tilveru af þér hlaut, alheins
verndarinn gódi! ørlætis þíns og
nægta naut, af nádar dýrstum sjódi; oss
mønnunum þó allra mest, auglýsir gædsku
merkin flest; því er skyldt þøck hverr
bjódi.

2. Vort þú oss daglegt veitir brauð, vísdóms og gæðsku Faðir! aðstoðar best í allri nauð, á þig vér treystum glaðir, og þó hjálp frestir enn um hríð, á þér geðfeldri munum tíð, frelsinu fagna bráðir.

3. Mest er þó jafnan miskun þín, meñ þegar neyðin særir, huggun í sorgum, hjálp í pín, harmþrúngna gleði nærir; þegar að kémur kaldur deyð, qvíða þurfum vér engri neyð, frelsi og líf hañ færir.

4. Í lífi, deyð og dómsins tíð, Drottinn! oss náð þín gleður; þér sé um aldir þockin blíð, þér mannkyn lofgjørð qveður, að þegar hérvist endast á, í himna dýrð þér sjálfum hjá, sælu eilífri seður.

No. 349. (19.)

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Guð þig að elska góði minn! gagn er mitt bæði og skylda, auð heims mót því og upphefð finn, alls eckért mega gylda; sannarleg elskan sjálfur ert, sérhver þín skipan vottar bert, miskunarged þitt milda.

2. En girndir tíðum ginna mig, og gjøra skynsemd blinda, veraldar glis á villu-stig, vill tæla mig og binda, hégóm-

ann við, en hverſu þá, heilagi Guð! eg lita má, ſvívyrðu minna ſynda?

3. Örvænta ſkal eg ecki þó, en þinnar náðar bíða, flýa til hans, ſem frið mér bjó, fyrir mig deyð nam líða, hann þá fullviſſu veitti mér, að væri' eg dýrmætur fyrir þér, Jeſús Lauſnarinn lýða.

4. Jeg veit að komſtú, Jeſú minn! á jørð að Drottins ráði, matur og dryckur það var þinn, að þíns Føðurs vilja gáðir, fús deyðir kroſsinn feſtur á, ſæ eg af þeſsu aðdur ſiá, að heitt oſs elſka náðir.

5. Elſku Guðs finn eg allteins hér, að Son ſinn gaf oſs kjæra, elſku til hans því øllum ber, til enda líſs að næra. Að eilífu ſkal eg elſka hann, útvøldum með í dýrðar rann; honum ber eilíf æra.

VI. Ráðvendni.

No. 350. (20).

Lagið: O Faðir himneſki' og eilífi Guð!

Tíð og líf gegnum eg fagnandi fer; friáls ſkunda vegferð, ſem ætluð er mér; ſkérdir ei elli né áratal par, auðnu ſem hjartanu ſkenkt var.

2. Medvitund róssom ad réttvísi, dygd, rækt þar æ finna og velja sér bygd; frid minn og eilífann fögnud ei ná, forløg ad trubla, né tíd má.

3. Þú, sæla rósemd í minni sál! mér, morgna þá sól rodar, heilsa blídt fer, ervidid blessar heill, ánægju med, og svæfir þreyttann í nátt-bed.

4. Himnanna Guds til því hugur minn rís, heit vinnur einlæg vid bænir og prís; gædskunnar bodord ad geyma, mér lid, Gud bid eg senda og tilbid.

5. Sjái eg mædunnar son lída neyd, sorgunum hladinn og þjádann, en greid, hjálp mín hann frelsar, þá inndæl hans er, auga og hjarta glød þøck mér.

6. Ó! hversu inndæl minn ánægja barm, inntekur, hugsi' eg: nú sefa'eg hans harm! ádur enn hjálpa' og eptir mig finn, eins og frá sjálfum mér numinn.

7. Huggar þad mig vid þá mædu eg sje, mildastur Fadir ad lætur í tje, sképnum hvad hagar, hans vísdómur veit, vel øllu skipa um hvern reit.

8. Fridargjøf himnesk, er fyllir mitt brjóst: ad fús er eg skyldum leynt gegna sem ljóst, bodar mér fæl ad á baki vid grøf, búin sé helgudum lífgjøf.

9. Traust það og gjörvoll á Guði von fest, goðri með samvitsku' er styttan mín best. Skylda! glaðt samvitsku beðerð! þú ber, bjart ljósið efans í nótt mér.

10. Eg þángað fylgi, sem ávísar mér, engar því festar mér halda frá þér, engri mig neguu skér, umliðin tíð, engann af framtíð eg geig bið.

11. Réttann þú leiðir mig ráðvendnis stig, raus yfir hégómlegt dáranna' og mig, til manna fremdar og fagnaðar ber, fyrir því heilsa' eg og lýt þér.

12. Mig þvíngun leysir þú mannlegri frá, mig huggar sakleysi lífsins stig' á; mig styrkir hugprýði framgáng að fá, fullkomnun tignara lífs ná.

No. 351. (21.)

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Herra! sem boðað hefir mér, hellagt líferni' að geðjist þér; mitt líf þér helga hjálpa þú, helgunar krapti mig útbú, svo að ráðvendni ljóst og leynt, lýsi jafnan mitt dagfar hreint.

2. Ef þú mér, Drottinn! leggur lið, lost og ódygð að skiljast við, eg mun ástunda eins og ber, allt sem eg veit að

líkar þér, og trúr uns þrýtur æfin mín, með alúð rækja boðorð þín.

3. Sá dygða feta feril ann, farsældar leið æ gengur hann; að síður skeiki, eg því skal, aðgætinn vanda ráð og tal; vor Guð! leiðtogi vertú mér, von-góður skal eg treysta þér.

4. Ólucka megnar engin þá, ánægju mér að ræna frá; dauðann mun eg ei hræðast hót, honum øruggur taka mót, og hverju sem að höndum ber; hjálp og náð þar til veittú mér!

VII. Réttlæti, Góðsemd.

No. 352. (22.)

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Gef oss, Faðir! tvíllaust trúa, tíð að sjentir fjor og stétt, oss á jorð að undirbúa, eilífð, heill og sælu rétt; lærdóms skóli lífað er, leið til himins gaungum hér; þar réttlæti og gæðsku gleður, góðann dygðar umbun meður.

2. Öll þín stjórnan hér í heimi, hátign þinni lýsir bert; engu mild að gæðskan gleymi, Guð! réttlátur, Faðir sért. Þín réttvíst' og gæðska góð, gefur boð og

dæmið hjóð, góðs og réttar øllum unna, og sem best þér líkjast kunna.

3. Oss hvað kjosum, oðrum veita, eins réttlátur Kristur baud; af því vernda egum leita, annars sæmdir, rétt og aud; hefja' upp ydn, en heldra drgð, hata øfund, róg og lygð; hann, er eblir sérhvers sóma, sjálfur oðlast værga dóma.

4. Dóma ber oss velja værga, virða bræður hér á stord; góðum heit um gæfu nægja, gaf og miskun Drottins orð. Sama Foður egum að; allir að sælu képpum stað; allir marga bresti berum; bágt er að dylja: veikir erum.

5. Réttvís Guð! lát rétt á jorðu, réttann leiða menn á stig; ei með bræðra ofur borðu, áfelli þeir dæmi sig; allir þurfum vægðar vér, veit oss rétt, sem hverjum ber, virða hér, að sæld og sómi, sé oss vís að efstum dómi.

VIII. Polinmæði.

No. 353. (23.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Ef vér í þúngar raunir røtum, ráðstofun Drottins tokum vel, og þolin-

mædi aldrei glötum; álítum vott um Föður-þel, að mildur typtar, oss því ann, og til betrunar leidir hann.

2. Þó mædu finnum þúngt að bera, þjáníng ógæfu teljum vott, hún til betrunar víst má vera, oss valið medal heut og gott. Það traust, ef aðber þraut og kross, í þolinmædi styrkir oss.

3. Óþolinmædi ollir meiri, armædu, skapar møgl og qvein, þeim er við reynslu illa eirir, afmældaun skérf og sorga mein; en þolinmódum af þeim rís, ædri fullkomnan, hyggun vís.

4. Samvitskn þegar geymum góða, gérsemi dýrast jorðu á, mótlæti eckért mun ofbjóða, menn best rósamir finna þá, í ordu náttúru allt að fer, edli sambodið hennar er.

5. Fullvissan, vel um stund ef stríðum, strax eilífð brosi glod oss við, ollum burtfeykir ángurs hríðum, áuægju blessar værd og frid. Sem reyk hún heimsins reiknar glis, rauna skammvinnann þúnga sís.

5. Oss Jesús kénudi ljúfur líða, lífs og deyandi krossi á, og vilja Føðurs besta bída, hyljum uns létti sorga frá; þeim,

sem með honum hygrór leið, heldur við sigur eptirbeið.

7. Hvað eru fánýt heimsins gæði? hvað stundleg þjáning, böl og hrigð? allt fis að reikna eru bæði, mót æðri dýrð í sællra byggð; þess vegna rór eg bygg og ber, það Faðir ástkjær velur mér.

No. 354. (24.)

Lagið: Gæðsku Guðs vér prísum.

Vor Guð á himna hæðum, heilagi Faðir kjær! í hverskyns hrigð og mæðum, hjálp þína reynum vær, um vora æfitíð, ef þig elskum af hjarta, á oss mun trúsöst skarta, Guð vor! þín gæðskan blíð.

2. Af elsku oss til bótar, agar þú, Faðir! oss, svo vornunst lesti ljóta, leggur á raun og kross, hjálp veitir hirting með; því er skyldt þessu tækjum, með þökk og jafnan rækjum, þér hlýðið þolugt geð.

3. Ef lætur oss tilfalla, andstreymi, sorg og neyð, þína send aðstoð alla, æfinnar skunda leið, trúrækni trausti með, svo að þolgóðir þreyjum, þar til burt héðan deyjum, þitt prísum gæðsku geð.

4. Síst munu heimsins hrigðir, hér mega jafnast við, eilífar vndis bygðir, og æðstann dýrðar frið, sem oss þinn Sonur bjó, viljugur þá hann þoldi, þjáníng á sálu' og holdi, og qvalinn á krossi dó.

5. Hans þolgéðs dýra dæmið, dygð og lífernið hreint, oss fremur öllu sæmi, og hvetji ljóst og leynt, feta hans fót-stig í; vilji þinn á oss verði, vor Guð! þó neyð að herði, og mótgángs skyggi ský.

6. Ef þolinmóðir þyggjum, það sem að höndum ber, og heilla einum byggjum, örugga von á þér, síst mun oss bregðast sú, veit oss því vel að stríða, og vilja þínum hlýða, með þolugri þreja trú.

IX. Hreinlyndi.

No. 355. (25.)

Lagið: Túnga mín af hjarta hljóði.

Guð oss hér í sambúð setti, svo vér gleðjumst bræðrum með, undir hverr með öðrum létti, efli lán og hressi géð; ástúð geymi, hér í heimi, hreinlyndt þelið öllum tjeð.

2. Líkhams sama limir erum, lands innbúa samfélags; því til heilla hraðir verum; hverr svo annars leiti hags, ei með flærðum, eyðum værðum; endurgjaldsins minnumst dags.

3. Þeim í skopun veit sér vera, veitta manna tignar stétt; illa sómir innra bera, úlfa skap og refa prett; kjassi ríkur, kjænn er svíkur, Krists svikara líkist rétt.

4. Hverr einn því af hjarta mæli, hreinann sannleik bræður við; ei með flærð eður øfund kjæli; elski dvað, en stundi frið; øðrum sóma unni' og blóma, egin sæmda rati mið.

5. Hreinlyndt, Drottinn! hjá oss skapa, hjarta' og minna virðstú á, manna varast vyrðíng tapa, vélum af sem leiða má. Sælir einir hjarta hreinir, heilagt fá þitt auglit sjá.

X. Blíðlyndi.

No. 356. (26.)

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Oll er þín ræða elska' og náð, ástríki Guð! til mín, býður hjálpræðis bestu ráð, oss blessuð gæðskan þín; hýrust

blíða um hvert eitt láð, af hátign þinni skín, illa því sómir beiskjan bráð, bræðrum á milli sín.

2. Lát oss áſtunda að líkjast þér, ljúfmennska sé oss kjær, svo alúð, blíðu og hógværð hér, hverr öðrum tjáum vær; öfuglig svör og orðin þver, umgengni þokist fjær, en hinn í þína ætt sig sver, öllum sem góðsemd ljær.

3. Frelsarans dygða dæmi á, daglega festum sjón, öllum sem gjörði elsku tjá, engum bauð styggðar-tón, aldrei hóglyndis blíðu brá, þó brixla heyrði són, óveitta lét sér aldrei frá, aumingjans fara bón.

4. Hvílíkt blíðlyndis dæmi dýrt, Drottinn Jesú! eg bið: láttu það á mér skína skírt, skaplyndis bæta sið; vinsemd æ gjöri viðmót hýrt, velunnan sérhvern við, svo höndlað fáum hnoss órírt, hjá þér í dýrðar frið.

No. 357. (27.)

Lagið: Einn Herra eg bezt ætti.

O Jesú! oss sem hefir, afrekað lausn og grið, þín guðleg náð oss gefur, gleði og andar frið, sjálfann þig lítilægð-

ir, og leidst á krossi deyd, vid Fødurinn oss frid-bægdir, fær þvi ei grandad neyd.

2. Audsýna ollum nádir, ástríki og hógvært ged, hlýdinn Guds vilja gádir, gædsku' og blídlyndi' med, fjandmonnum fridar beiddir, Fodur þinn krossi á, og vina eymd úrgreiddir, á þegar nockrum lá.

3. Blídlyndis dæmid dýra, deyandi'og lífs, er þú, audsýndir, oss lát stýra; á-stundan vor skal sú: þinn dygda ferll feta framast sem kunnum vér, veit oss þad vilja' og geta, vor Gud! ad líki þér.

XI. Hóffemi.

No. 358. (28.)

Lagid: Krístnir menn! umfram allar tídir.

Um daglegt braud þú Drottinn bidur, dugir þér ei, þó veitist nóg, olla þvi mun þinn óhófs sidur, eydir meiru enn vinnur plóg; sparsemiuni sá aldrei ann, ásaka má ei gjafarann.

2. Láttú þér nægja þad sem byggur, þegid stunda þú nota rétt; mun þá veit-ast hvad mest álliggur, medal til gengis

hóf er sett; en óhóf sendir ørbirgd þér, opt þinni velferd skadvænt er.

3. Oss fædi' og klædi látum lynda, þó leagium hug á sælli kjør; andlegd opt dró til óhófs synda, en vid sællisi spil'tist kjør; giørum því mun á girnd og þørf, geymd er oss heill vid hóf og størf.

4 Ofþýngja hiørtun gef ei gjørum, gódi Fadir! um lífsins stund, óhosi med, en framar førum, forsjállega med þegid pund; vellyst syndugri vísum frá, verdugri gledi lát oss ná.

XII. Ofund.

No. 359. (29.)

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Gud, sem Fadir oss gæfu ann, gáfum, sæmd, láni skiptir hann, eins og best hverjum hagar; annara heill hverr yfir sá, offjónum, vesæll heita má, eitrud hann ofund nagar.

2. Vid sig hann adra samanber, í sæld og verdúng, telur sér, ójofnud einatt veittann; ásakar vísdóm ædstann hátt, auga rángsnúnu litur þrátt, sæmd, blessun brodur skreyttann.

3. Ofunda dýr eins munðu mánn, morg þessu líkt, en Engla hann, allt tignar æðri beiðast; endanleg vera, sem ei sá, sinn gæfu skamt best henta, má, af ofund ílla leiðast.

4. Brennanda líkt við eld því er, ofund, þá menn hún qvélja fer, ánægju á burt flæmir; en villi-sidum býður bygð, úr brjósti vísar æru' og dygð, og manna tign ósæmir.

5. Sín egin svipa ofund er, aðra hvað tignar, gledja bér, hún æ með harmi lítur; af heipt því nagast, hána skér, hvað gott og loflegt orð af fer, en rósemd hvergi hlýtur.

6. Ogæfu fagna, olla kann, þeim, yfirburdi hvers hún fann, frá heillum Engla felldi; yfir oss synd og deyd hún dró, dygðugum Jesú píslir bjó, saklausann dauða seldi.

7 Hverr fær útmálað íllt það allt, ofund sem verkar þúsundfaldt, ødrum til bøls og baga? óróa vekur eymd og stríd, ánægju hrékur burt frá lýð, og lífsins eitrar daga.

8. O! hversu manna er hún stétt, ágvørdun skyldu gagnstæd rétt, og því af ødrum kjósum! hvert ninn þá vitska,

heidur, dygd, í hnjódl falin, øfund, lygd, af hverju oss þó hrósum?

9. O! hversu Jesú er hún ást, ólík, hvers dæmid best mun fást, gott vann og meinin grœddi; hann brœdrum unna, hjálpa' í naud, hógværd óvinum votta baud; svo breytti, sem hann frœddi.

10 O! hversu Drottins er hún ást, ólík, sem hvergi sképnum brást, hún allann heiminn gledur; ránglátum upp hans rennur sól, réttlátum líkt, og sérhvert ból, regn frjóssamt gædum gledur!

11. Kénn oss ó Gud! bitt geyma vel, gœdskurikt bod, hreint brœdra þel, í ást og alúd sýna; og manna virda æru' og stétt, øfund fráskeyddum stunda rétt, svo ødluмst þóknun þína.

XIII. Jesú Eptirbreytni.

No. 360. (30.)

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gódi Jesú! lát mig læra, ad líkjast þér, sem best eg má, vegsemd mín þad er og æra, adstod virdst mér breiskum

tjá! ef lockar synda lysting mig, líta, Jesú! gef mér þig, dæmi þitt á dygd mig hvetji, dýrstum þér svo fylgt eg geti.

2. Þú, hvern dýrka andar ædstu, ofan til vor komst á jørd, leidst þolgódur læging stærstu, lemstur, sár og bøndin hørd; allteins gef í audmýkt hér, ástundi' eg ad líkjast þér, hvert lucku brest eda lán þú sendir, ljúft sé mér af þinni hendi.

3. Elska heitust upp þig hvatti, erindi framqvæma þitt, eptirlæti mesta mattir, ad mañkyñ yrdi' af syndum qvitt; unn mér kall mitt rækja rétt, rádvøndum í minni stétt! gef mér þar af gledi hljóta, ad gjøra ødrum mest til bóta.

4. Fyrir líf og ljós ad senda, laun þú hrepptir spott og neyd, trúr þó reyndist allt til enda, er þú leidst hinn stránga deyd, eins á krossi eñ badst þú: æ þeim Fadir! forlát nú! heimur íllt fyri gott þó gjaldi, gef eg trú og sigri haldi.

5. Fødurs vild þig fúsu gedi, fólst þá mæddi qvølin sterk, hans á fund þú fórst med gledi, fullkomnad vid lausnar verk; helstríd þá ad høndum ber, Herra! gef eg líkist þér, svo ávøxt pínu ødlist þinnar, ædstu gledi sálar minnar.

No. 361. (31.)

Lagið: Nú bið eg, Guð! þú náðir mig.

Sæll er sá mann í heimi hér, hvölli Drottins sem afblar sér, elskar, tilbiður, heiðrar hann, Herra sinn Guð og Skaparann, árandvar að sinni gáir stétt, gagnsemd meðbræðra stundar rétt; lífsferli Jesú fylgir sá, farsældar nýtur himnum á.

2. Sæll er sá hóffemd heldur við, hegðun nillta og góðann sið; þríað allsháttar óhóf kañ, andlegum heillum svipta mann; góðfúst og blídt sá lyndislag, í líferni vottar sérhvern dag, rétta leið dygða heldur hann, högværdar-skeið, sem Jesús rann.

3. Trú og þolgæði' að temja sér, til ædri heilla vegur er; óþolinmæði' og óró þrí, eymdirnar fletri steypir í. En sannleik elska' og una við, unna hreinskilni' og dygða sið, af Jesú lífi læra má, ljós sé það manna vegum á.

4. Kjærleikans dygð sá ætíð ann, eptir farsældar gøtu rann; hræsni hvergi né ágirnd á, né undirferli rásar sá; eitri þúngaða øfund hann, illgirni líka forð-

ast kann; ad Jesú dæmi gjørir gott, góð- ann mannelsku sýnir vott.

5. Ástríki Fadir! ebl hjá mér, allar dygdir, sem líka þér; lastanna strída lockun gegn, léna mér nægann krapt og megn, þann svo lífs feril feti' eg hér, sem Frelsarinn Jesús kénndi mér; þá mun eg sídan finna' og fá, fullsælu þreida himnum á.

No. 362. (32.)

Lagid: Kristi! vér allir þockum þér.

Lausnari! dæmid láttú þitt, leida mig hverju sinni, ad laga gjørvallt lífid mitt, lífs breytni eptir þinni; líferni þitt og lífsins ord, lýsi mér ætíd hér á jørd, svo réttann feril finni.

2. Sá þín lidþurfi leita vann, líkn fann og ædsin mildi, óbænheyrdann létst aldrei þann, andvarp hans heyra vildir, en hversu tídum erum vér, ólíkir gódi Jesú! þér, ad gjøra gott sem skyldi.

3. Fødurnum blýdinn varstú vel, vegsama nafn hans gádir, og hverjum manni hjarta þel, hógvært andsýna nádir; en hrokafullt vort hjartad er, á høndum oss nær luckan ber, vinir opt verda smádir.

4. Þú girntist Fødur þínum best, þjónkun og hlýdni veita, allt ad krofs deyd og øllum mest, elsku þú sýndir heita; en vér þín blessud bodord tídt, brotid høfum og syndum hlýdt, forsomad frelsis leita.

5. Ovina grimmust illska og slægd, ei vakti reidi þína, blídur fyrir þeim badst um vægd, er beisk þig særdi pína, en hjá oss tídum upptendrast, illgirni, reidi, hefnd og last, menn þá oss mótgjørd sýna.

6. Þín dygda kénning klár og hrein, krapt sinn auglýsti vída, þitt heilagt líf, í hverri grein, hjartans ástsemi blída; eins gef oss vilja, abl og magn, ad ebla brædra sanna gagn, og lífnadi lærdóm prída.

7. Allir bidjum þig, ó Jesú! adstod oss milda senda, dygd ad vardveita' og vora trú, varfærnum lífs til enda; vér í þín fótspor fetum þá, fullsælum uns þér sjálfum hjá, veitist ad lokum lenda.

XIV. Utfarar-Sálmur.

(á Látínu qvedinn af Prudentius.)

No. 363. (33.)

1.
Jam mœsta quiesce querela,
Lacrymas suspendite, matres!
Nullus sua pignora plangat,
Mors hæc reparatio vitæ est.

2.
Quidnam sibi saxa cavata?
Quid pulchra volunt monumenta?
Res quod nisi creditur illis,
Non mortua, sed data somno.

Sami Sálmur á Islendsku,

(útlagdur af Dr. M. Stephensen.)

1.
Oll harma-qvein hætti ad sinni,
haldi Náungar tárunum inni!
Ei ber sofnadann ástvin ad gráta,
Lífs endurbót daudann má játa.

2.
Hví skrautbúna legstadi lítum?
Leidin á ristar minníngar ítum?
Merkja þau ad mold þar umvefur,
Mann, sem ecki' er daudur, en sefur.

3.

Nam quod requiescere corpus
Vacuum sine mente videmus,
Spatium breve restat, ut alti
Repetant collegia sensus.

4.

Venient cito sæcula, cum jam
Socius calor ossa revisát,
Animataque sangvine vivo
Habitacula pristina gestet.

5.

Quæ pigra cadavera pridem
Tumulis putrefacta jacebant,
Volucres rapientur in auras
Animas comitata priores.

3.

Því, liggja þó lítum nú auðann
Líkham, fjøri' og mannvíti snauðann,
Ædri vit saman aptur hans leita,
Innan skamms honum skilníng að veita.

4.

Hann glaður um skammt fær að finna,
Fornann il vitja beinanna sinna;
Ummindaða eldri mun þyggja
Endurlífgaða veru að byggja.

5.

Líkhamir þeim legstaðir skýla,
Liðnir, þúngfærir, rotnir, sem hvíla,
Fyrri sálum fylgð munu veita,
Flug-hraðir í hæðir uppleita.

6.

Sic semina sicca virescunt
Jam mortua jamque sepulta,
Quæ, reddita cespite ab imo,
Veteres meditantur aristas.

7.

Nunc suscipe, terra! fovendum,
Gremioque hunc concipe molli!
Hominis tibi membra sequestro,
Generosa & fragmina credo.

8.

Animæ fuit hic domus olim.
Factoris ab ore creatæ.
Fervens habitavit in illis
Sapientia principe Christo.

6.

Svo daud, grafin, fölnud í foldu,
Frækorn endurlifnud úr moldu,
Fagur-mindud gres framkoma siáum,
Fyrri seilast af skúf-stengum háum.

7.

Jörd! tak nú vid líkhama lidnum,
Legg hann þér í skaut, vafinn fridnum.
Limi manns þér til voktunar vel eg,
Hans veglegar leifarnar fel eg.

8.

Hann var sálar herbergi fordum,
Hver mindud var Drottins ad ordum,
J þeim bádum gudleg hér gisti,
Greindin ljent af höfundi Kristi.

9.

Tu depositum tege corpus,
Non immemor ille requiret
Sua munera fictor & auctor,
Propriique ænigmata vultus.

10.

Venient cito tempora justa,
Cum spem Deus impleat omnem,
Reddas patefacta, necesse est,
Qualem tibi trado figuram!

9.

Hyl, Jerd! geymdu látinn líkhama;
Lán heimta mun ógleyminn sama,
Og sér skilada Skaparinn bjóda,
Skugga-sjá sinnar ímindar góda.

10.

Fljótt lídur til fagnadar tída,
Fyllir Gud þegar alla von lýda.
Opin þá mind aptur skalt greida,
Sem ándvana hér gjorum leida.

Registur

yfir Sálmana, eptir Stafrofs röd, med vidsettum Skáldanöfnum flestra skammstöfudum*).

*) Athugandi vid Þetta Sálma-Registur er: Ad Skáldanna nöfn finnast hér skammstöfud útundan hverjum Sálmi, hvar menn med vissu gátu Þau tilnefnt; en vid gamla Sálma, hverra höfundar Þóktu óljósir, stendur einúngis * aptan vid, og hvar Þessum er vid Sálmavalid til Bókarinnar breytt, er skammstafad nafn Þess, er hvad mest Þarad vann, aptan vid *, eda tveggja, ef tveir Þarad áttu hlut.

Skammstafanir

við Sálma-redina merkja fylgjandi Skálda nøfn, sem Sálmana hafa upprunalega qvedið, útlagt eda lagad, nefnilega:

M. Stephensen. Dr.

